

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Not since *Gone Girl* have I been so gripped.”

—ALEX MICHAELIDES

**BEST
OFFER
WINS**

A NOVEL

Marisa Kashino

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BEST OFFER WINS

A Novel

MARISA KASHINO

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

CELADON BOOKS

Subscribe to receive a monthly newsletter that includes book sweepstakes, recommended reading lists, cover reveals, and other exclusives.

CLICK TO SIGN UP

Learn more
www.celadonbooks.com

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık olarak paylaşamazsınız. Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya us.macmillan.com/piracy adresinden bildirin.

Nate ve ekibimize, evimizi hayalimdeki ev haline getirdikleri
için

1

Ginny saat on civarında aradı, tam bir müşteriyle görüşmeyi bitireceğim sırada. Acil biri gibi konuşuyor.

"Margo, mükemmel olabilir."

Bunu daha önce de duymuştum.

"Dört yatak odası, yenilenmiş mutfak, harika bir bahçe. DC sınırının hemen üzerinde - sormadan önce söyleyeyim, evet, en çok tercih edilen mahallede. Ve tahmin edin ne oldu? Başka kimse bilmiyor! Henüz listelenmemiş."

O kısım -"Listelenmemiş" kısmı- kahvemden bir yudum alırken beni durduruyor. Dairenin tavandan tabana penceresinin yanındaki küçük masamdan beni kaldırıyor; keskin ve acı verici bir kancaya sarılabileceğimi unutturacak kadar sulu bir yem parçası. İlan mutfakta ela gözleri bana dikilmiş bir şekilde duruyor.

"Kayınvalidem satıcılardan biriyle yoga yapıyor," diye devam ediyor Ginny her zamanki nefes nefese temposuyla. "Ay sonunda satışa çıkaracaklarını söylemiş. Anlaşılan kocası şehir dışında yeni ve önemli bir iş bulmuş, bu yüzden her şey çok aceleyle gelmiş. Ama belki de -ve burada bir şey vaat etmek istemiyorum- bu, halka arz etmeden önce teklifi kabul edecek kadar motive oldukları anlamına geliyordur."

Umut dalgası, o tanıdık zehir, kalbimi tekletiyor. İşte fantezi bu. Bu kahrolası pazarda ev arayan herkesin bir noktada tutunduğu şehir efsanesi. Bir arkadaşının arkadaşının (benim durumumda, bir iş arkadaşımın

kuzeniydi) piyasaya çıkmadan önce bir ev hakkında içeriden bir ipucu aldığını ve kitleler inmeyi bile düşünmeden önce gelip evi satın aldığını duyarsınız. Aynı şeyin sizin başınıza gelmesini umar, diler ve dua edersiniz. Hedef mahallelerinizde dolambaçlı yollara sapar, bir nakliye kamyonu veya emlak satışı tabelası ararsınız; bir ev resmen satışa çıkmadan önce size bir avantaj sağlayabilecek herhangi bir ipucu. Şansın sizden yana olmadığını bilirsiniz - ama yine de birinin başına gelmesi gerekir, değil mi?

Sağ?

"Grovemont'ta olduğundan emin misin?" diye sordum Ginny'ye, sanki sırrın ortaya çıkmasından korkuyormuşum gibi sahne fısıltısı gibi. Üç kat aşağıda biri kornasını çalıyor, neden buradan bu kadar nefret ettiğimi tam zamanında hatırlatıyor.

"Elbette evlat," diyor. "Güvencim içeri girmiş. Muhteşem olduğunu söylüyor. Arabadayım ama Travis'in sana adresi göndermesini söyleyeceğim, böylece sen ve Ian sokaktan bakabilirsiniz. Ne düşündüğünü en kısa sürede bana bildir."

Ginny'nin asistanından gelen e-posta gelen kutuma düşmeden önce bile, kendime söz verdiğim şeyi hissediyorum: Bu evin "O" olabileceğine dair bir his. Yoksa neden Washington'daki tüm o gözü pek, keskin bakışlı emlakçılar arasından benim emlakçım böylesine olağanüstü bir bilgiyi ele geçirsin ki? Ya da belki de "O" olduğuna inanmak zorundayım. Bir tür kendini koruma içgüdüsü gibi. Yoksa, gerçekten, gerçekten, sonunda seçeneklerimizin tükeneceğinden korkuyorum.

Ian ve ben, neredeyse tamamını tek bir prizden süpürebileceğiniz kadar küçük bir dairede, giderek cehenneme dönen on sekiz ay boyunca burada mahsur kaldık. İlk altı yedi ay, bir tür sakin inkârla geçti. Hâlâ, sanki hemen hamile kalsam ideal olacakmış gibi sevişiyorduk, sanki bebek doğar doğmaz buradan çıkıp yeni eve

yerleşecekmişiz gibi. Sonuçta, ilk evimizi satmaya karar verdiğimizde bu her zaman planın bir parçasıydı. Banliyöde hayalimizdeki evi alabilmek için parayı çekmemiz gerekiyordu, bu yüzden bir süre kirada kalmamız kaçınılmazdı.

Ve tamamen körlemesine de gitmedik. Son evimizi -Logan Circle sayılabilecek kadar batıda, neredeyse harap bir sıra ev- 2020 sonbaharında sattık; pandeminin herkesin Covid onları boğmazsa, aynı dört duvar arasında bir dakika daha geçirmenin muhtemelen boğacağını anladığı noktaydı bu. Washington DC, her yer gibi, zaten bir konut sıkıntısının ortasındaydı ve şimdi daha fazla alan için çaresizce gelen alıcı orduları durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama bir soylulaştırıcıysanız, işte o an harekete geçmeniz gerekir. Ian ve ben o sıra evde neredeyse on yıldır yaşıyorduk. "Silah sesleri mi havai fişekler mi?" diye neredeyse "Tayland mı Meksika yemeği mi?" diye tartıştığımız kadar sık tartışmıştık. "Geçiş sürecindeki" bir mahalleye yatırım yaptığınızda, tam da buna razı olursunuz. Diğer taraftaki ödeme -şehrin en popüler restoranları birkaç blok ötede açıldığında, bir değil iki Whole Foods'a yürüme mesafesinde olduğunuzda- orada çabalamanızın sebebidir.

Evet, kalıcı yuvayı bulmanın bir dakika süreceğini biliyordum ama belli ki, şimdi paraya çevirme zamanıydı. Sıra ev, su basmış bodrumu ve kötü yapılmış mutfak tadilatına rağmen, tek bir hafta sonu içinde ödediğimizin iki katından fazlasına satıldıktan sonra bu mantığa kim karşı çıkabilirdi ki?

İlk başta planım işe yarıyor gibiydi. Daireye taşındıktan bir aydan kısa bir süre sonra, tüm beklentileri karşılayan bir ev piyasaya çıktı. Grovemont'ta (en sevdiğim mahalle) tamamen yenilenmiş, 1940'lardan kalma bir Colonial evdi (en sevdiğim tarz), bütçemizin oldukça altındaydı. Belki de

depolama ünitesi için ikinci ay bile ödeme yapmamız gerekmeyeceğini düşünmüştüm.

Daha sonra yirmi iki teklif aldı.

Yirmi iki.

Ginny, evin bizim teklifimizden 25.000 dolar daha yüksek bir fiyata satıldığını bize bildirdikten sonra omuz silkerek, "Artık ilk açık artırma savaşını geride bıraktınız," demişti. "Bu bir geçiş töreni gibi ve artık bir dahaki sefere biraz daha agresif olmamız gerektiğini biliyoruz."

Ama bu on "sonraki sefer" önceydi.

Sonraki birkaç açık artırma savaşı da hemen hemen aynı şekilde ilerledi, ancak rakamlar giderek kötüleşti. 1,1 milyon dolara çıktık ve çok az farkla yetindik. Bir sonraki ev için 1.150.000 dolara ulaştık, ancak kazanan aynı miktarı, yani tamamen nakit teklif etti.

Beşinci kayımdan sonra yumurtalarımı dondurdum, ne olur ne olmaz diye.

O noktada, yaklaşık sekiz aydır dairede yaşıyorduk ve neredeyse bir yıldır bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Dr. Warner bizi tüp bebek tedavisine başlamanın henüz mantıklı olmadığına ikna etti; ev arayışının stresi geçtikten sonra eski usul yöntemlerle hamile kalabileceğimi düşünüyor. Ve eğer birden fazla tüp bebek tedavisi için kredi çekersek, ipotek onayımızı zorlaştırabileceği doğru. Ama otuz sekiz yaşına girmenin eşiğindeyken, hiçbir riske giremezsiniz. Burada emlak arafında çürürken, en azından buzda saklanmış, uygun bir parti yumurtam olduğunu biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek umduğum kadar rahatlatıcı olmadı. Bazen uyuyamadığımda tek düşünebildiğim şey "Ev yok, bebek yok; ev yok, bebek yok, sonsuz, acı dolu bir döngüde." oluyor.

Geriye dönüp baktığımda, altı numara (mutfağının tamamen yenilenmesi gereken iki katlı bir ev) ve yedi numara (oldukça sevimli ama çok işlek bir caddede bulunan

bir Craftsman) sadece paniklemeye başladığımız için denemeye değer görünen fiyaskolardı. Sekiz, dokuz ve on numaralar piyasaya öylesine yavaş bir hızla girdi ki, aralarında haftalar geçti ve konut arzının tamamen kuruyacağına ikna oldum. Bu yüzden, nihayet on bir numara geldiğinde, daha çok çabalamamız gerektiğine karar verdim. Şehirden tercih ettiğimizden birkaç mil daha uzakta ama yine de doğru okullar için imarlı, başka bir Colonial'dı. Ana süiti, banyoya küvet sığabilsin diye boşaltmışlardı. Kreş hemen yan taraftaydı. Bütçemizi 1,3 milyon dolara çıkarabilmek için lan'ı 401K'larımıza girmeye ikna ettim; bu, istenen fiyatın tam 250.000 dolar üzerindeydi. Bu nasıl yeterli olmazdı ki?

Ginny aradığında, tüm sinir sistemim sanki akü kablolarına bağlanmış gibiydi. Arkadaşlarla akşam yemeğine çıkmıştık, bu yüzden izin isteyip kaldırımdan cevap verdim: On yedi teklif gelmişti. Kazanan da dahil olmak üzere yedisi nakitti.

Onbirinci kez kaybettik.

Restoranın dışından lan'a mesaj attım, sonra onu kayboluşumu anlatması ve hesabın bize düşen kısmını ödemesi için orada bıraktım. Hafta sonunu yatak odasına kapanıp ağlayarak Below Deck'i izledikten sonra, terapist geri dönmem gerektiğini ima etmeye başladı. İyi olduğuma ikna ettim (çünkü iyiydim), ama bu iki ay önceydi. O zamandan beri düzgün bir şey bile bulamadım.

"Bu neydi?" diye sordu lan, mutfak tezgahının etrafından dolaşırken, kahve kupasının beyaz kuvars üzerinde bıraktığı halkadan habersiz.

Ön kapının yanındaki Nike ayakkabılarımı almaya giderken yanından geçiyorum. "Ginny mükemmel olabilecek bir ev olduğunu söylüyor ve hemen görmemiz gerekiyor çünkü - bak - henüz kimse bilmiyor."

Kaşını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tam o sırada dizüstü bilgisayarım masamdan fırladı. Odanın öbür ucuna doğru koştum.

"Arabada açıklarım. Travis'ten olmalı."

İlan, trafiğin hışırdadığı U Caddesi'ne bakan pencerenin arkasında, arkamda duruyor. Adresi Google Haritalar'a giriyorum. Old Spice tıraş losyonunun o boğucu tatlılığını duyabilecek kadar yakınımda. Eminim kokusunu çekici bulduğum zamanlar olmuştur; bu cam kutuya hapsolmadan önce, seks bir bebeğimiz olmadığının bir başka hatırlatıcısı olmadan önce.

Sokak görünümünü açtığımda kendimi yorgun hissediyorum.

İlan gülüyor. "Tam da bizim şansımız işte."

Önünde bir ağaç budama kamyonu park etmiş, asansörde bir adam da yüksek bir akçaağaç buduyor. Evin etrafı çoğunlukla kapalı.

"Bu iyi bir şey," diyorum hayal kırıklığımı bir kenara iterek. "Olgun ağaçlar mahalleyi sevmemizin sebeplerinden biri, değil mi? Ve daha önce bu sokaktan geçmiştik, hatırlıyor musun? Güzel olduğunu biliyoruz."

Enerjiyi canlı tutan ben olmalıyım. Çünkü kaç ev kaybedersek kaybedelim, İlan bu arayışın aciliyetini asla benim kadar derinden hissetmeyecek. Tüm o açık artırma savaşlarından sonra bile, Ginny ve ben ona istenenin altı haneli rakamı teklif etmenin normal olduğunu, başka seçeneğimiz olmadığını hatırlattığımızda hâlâ irkiliyor.

Bir devlet avukatı için riskten kaçınmak, işinin bir gereğidir. Üstelik, 1.80 boyundaki altın çocuk görüntüsünün sizi inandıracağı kadar mücadeleye hazır. Küçük lig takımlarına koçluk yapan bir baba ve doğum günlerinde onu ev yapımı keklerle okula gönderen bir anneyle büyüdü. Hâlâ haftada en az bir kez arayıp hal hatır soran iki sevgi dolu ebeveyn. Ama ne kadar düzensiz olsa da çocukluğum bana

daha da değerli bir şey, Ian'ın asla sahip olamayacağını kabul ettiğim bir şey verdi: açlık.

Gazeteciliği bırakıp halkla ilişkilerden üç kat fazla para kazanmamın sebebi buydu. Ve başlangıçta o bakımsız küçük sıra evi satın almamın tek sebebi de buydu; böylece sonunda ailemin asla sağlayamayacağı bir hayat yaşayabilmemiz için yeterince kârla satabilirdik.

"Ian, hadi gidelim." Spor ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı alçak bir atkuyruğu yaptım, şakaklarımda sim gibi çıkan grileri kapkara saçlarımın üzerinde gizlemeye çalıştım ama boşuna.

"Bebeğim, bunu yaptığım için özür dilerim ama bensiz gidip rapor vermenin bir sakıncası var mı? Yakında ofise gelmem gerekiyor," diyor. "Öğle yemeği toplantısı için." Gerçek kıyafetler giydiğini fark ediyorum. Kumral saçları pomadla taranmış.

"Ciddi misin?" O işte dünyayı kurtarıyormuş gibi davranıyor. "Ginny'nin şimdi bir cevaba ihtiyacı var, Ian. Yani, heyecanlı değil misin? Bunca ay aradık ve hiç böyle bir şeyle karşılaşmadık. Hadi hemen oraya gidelim, işimiz bitince seni ofise bırakayım."

Günün bu kadar erken saatlerinde ne kadar çatışmaya katlanabileceğine karar vererek ağırlığını değiştiriyor. "Tamam, işe yaramalı," diyor sonunda. "Öğleden önce evde olursam yeter."

Kahve yüzüğünü siliyorum ve kapıdan çıkıyoruz.

★ ★ ★

Daireden sadece otuz dakika uzaklıktayız ama sanki başka bir gezegene ışınlanmışız gibi.

Grovemont'taki kaldırımlar tertemiz. Kapanış saatinden sonra ortalıkta dolaşan 20'li yaşlardaki sarhoşların attığı pizza hamurları veya diğer döküntüler yok. Tek istediğiniz kendi binanıza girmekken sizi rahatsız eden evsizler yok.

(Yoksa artık evsiz mi? Yoksa evsiz insanlar mı yaşıyor? Neyse, demek istediğim şu ki, Grovemont'taki herkes cenneti yaşıyor.)

Yazın burası on derece daha serin olmalı, tüm bu dev ağaçlarla. Burası insanların kuş gözlemciliği ve kendi domateslerini yetiştirmeye meraklı olduğu bir yer. Siren seslerini yalnızca itfaiyenin Noel geçit törenine renk katmak istediği zamanlarda duyuyorsunuz.

Geçen ay, Shaw'daki dairemizin hemen yanındaki lisenin önünde biri vurularak öldürüldü. Ama sadece yedi mil uzakta, Washington'un en gözde semti Bethesda'nın en gözde semtinde, çocuğumuz Maryland eyaletinin, hatta belki de tüm ülkenin en iyi devlet okullarına gidecek.

Elbette, mahallenin mükemmel olacağını biliyordum. Bir buçuk yıldır takıntılıyım. Ama evin önüne geldiğimizde, gerçek olduğuna neredeyse inanamıyorum. Sanki yandan baksam, Margo'nun Rüya Evi veya Margo Ölüyor ve Cennete Gidiyor adlı bir filmde fırlamış bir set gibi. Beyaz boyalı, tuğladan yapılmış, koloni tarzı bir ev. Parlak siyah ön kapısı, pirinç fenerlerle çevrili. Yemyeşil bir ön bahçesi ve pencere saksılarını, içine koymanız gereken her türlü çiçekle doldururdum.

Ian'ın annesi bana gösterebilir. Pencere saksılarını çok seviyor. Aslında bu ev, Ian'ın ailesinin evine çok benziyor. Bu da bir işaret olabilir gibi geliyor.

Ian da fark ediyor. "En azından dışarıdan seviyorum," diyor. "Ailemin evi gibi, sence de öyle değil mi?"

"Arka bahçeyi görmem lazım" diyorum.

"Bir dakika, ne? Öyle arka bahçeye öylece giremezsin."

"Sanırım yapabilirim. Şu kapıyı görüyor musun?" Prius'un açık camından ona işaret ediyorum.

"Hayır, yani arka bahçeye girmemelisin Margo." Sadece gerçekten bir şey söylemek istediğinde adımı söylüyor. Ama ben çoktan arabadan indim.

"Hadi, burada park etmiş tek kişiler biziz. Evde kimse yok. Hemen geliyorum."

"Margo, bunu yapma."

"Sadece hızlıca bir göz attım. Hemen döneceğim."

Biliyorum, biliyorum. Bu bir ayrıcalık. Lululemon'da tepeden tırnağa Asyalı bir kız için kimse polisi aramaz, en azından bu kadar gösterişli bir uyanıklığın olduğu bir mahallede. Neredeyse her iki evden birinin bahçesinde "Siyahların Hayatı Önemlidir" tabelası var, gerçi bu sokakta gerçek bir Siyah yaşamadığına bahse girerim. Bir komşum beni görürse, köpeğimin kaçıp buraya geri döndüğünü falan söylerim. Bu beni de iğrendiriyor ama kuralları ben koymuyorum.

Kapıyı açıp arka taraftaki verandaya doğru uzanan taş döşeli patikayı takip ediyorum. Bahçenin en sağ köşesindeki meşe ağacının sağlam dalından sarktığını gördüğümde nefesim kesiliyor. Bir lastik salıncak. Kaç eve baktık? Kırk beş mi? Elli mi? Ve karşılaştığım ilk ev bu. Bu sadece bir işaret gibi gelmiyor. Bu bir işaret.

Çimenlerin üzerinden geçip pürüzlü, koyu renkli kauçuğa dokunmayı düşünüyorum. Ama o zaman açıkta, üst kattaki pencerelerinden aşağı bakan meraklı komşulara daha da açıkta olurdum. Hafif bir esinti boynumu serinletiyor; lastik hafifçe sallanıyor. Daha yakına gitmeyi özlüyorum ama şimdilik bununla idare etmek zorundayım.

Bugün hava muhteşem, ama dün gece yağmur yağdığı için verandadaki oturma grubu ve sehpa kapalı. Birkaç basamakla çıkılan verandada sekiz kişilik tik ağacından bir yemek masası ve gazlı ızgara ve mini buzdolabı bulunan özel yapım, gömme bir bar bulunuyor. Evin arkasını, muhtemelen mutfak genişletmek için dışarı doğru çıkıntı yapmışlar gibi görünüyor. Yaklaşık bir milyon ev gezdikten sonra, bunun 1940'lardan kalma bir Koloni dönemi evi için tipik bir tadilat olduğunu gördüm.

Uçağın bir noktası, uçsuz bucaksız gökyüzünde iz bırakıyor ve o kadar sessiz ki, motorunun hafif gürültüsünü duyabiliyorum. Çimler ıslak ve tertemiz yeşil, çünkü henüz nisan ayı. Gerçek bir arka bahçe hissi verecek kadar var, ama her şeyi tüketecek kadar da değil. Hayatımızda ilk kez burada bir çim biçme makinesine sahip olacağız; Başarılı Yetişkinlik tılsımlı bileziğimizde olmazsa olmaz bir süs.

Annemle babam ev sahibiyken yaşadığı o endişeli küçük dalgalanma sırasında, babam çimler konusunda tam bir psikopata dönüşmüştü. Şimdi o çimler çok büyüktü, çok fazla bakım gerektiriyordu. Süslü bir ankastre sulama sistemine para harcamıştı, ama nedense, bir yerlerde, onu çileden çıkaran kahverengi bir leke hep vardı. Asıl sorun çimler değildi, şimdi anlıyorum.

Telefonum elimde titriyor. Ian'dan bir mesaj: Bitti mi?

Biliyorum, biraz abartıyorum ama mutfağı görmem gerek. Şu çıkıntılı ek binada olmalı.

Verandaya çıkan basamakları koşarak çıkıyorum, sonra Fransız kapılardan içeriye görebilmek için ellerimi yüzümü kapatıyorum. Carrara mermeri, bir ailenin mutlu kaosunun doğal merkezi haline gelen devasa bir ada da dahil olmak üzere tüm tezgahları kaplıyor. Yerler geniş meşe tahtalardan yapılmış. Dolaplar, pirinç kulplu, sıcak griye boyanmış Shaker mermerinden. İlk açık artırmada kaybettiğimiz o ilk Grovemont Colonial'ı asla kaplamaktan vazgeçmiştim ama bu çok daha iyi. Sanki zihnimin içine bakıp mükemmel gelecek için mükemmel bir fon oluşturmuşlar gibi.

Telefonum yine gitti. Ama Ian'ın biraz beklemesi gerekecek çünkü kendimi o hasır arkalıklı bar taburelerinden birinde kahve içerken hayal ediyorum. Mobilyalarından bazılarını da satın almayı teklif etsem faydası olur mu acaba? Belki de şehir dışına taşımaktan daha kolay olur onlar için. Gazlı ocak soldaki duvara dayalı. Bir Thermador'a benziyor, muhtemelen Prius'tan daha değerlidir.

Camın hemen diğer tarafında bir kahvaltı köşesi var. Yemeklerimizin çoğunu orada yiyeceğiz. Ama sağ tarafta, kemerli bir açıklıktan daha resmi bir yemek odası görüyorum. Sıra evle ilgili en büyük şikayetlerimden biri buydu; bin metrekarenin altında bir alanda, örneğin bebeğimizin ilk doğum gününü kutlayabileceğimiz gerçek bir masaya yer yoktu. Ama burada her türlü özel gün ve gerçek yetişkin yemek partilerine ev sahipliği yapacağız. Ayaklı şarap şişesi soğutucularından birini alacağız.

Of. Daha fazla vızıltı. Gözlerimi çekmek neredeyse canımı yakıyor ama sonunda onları ekrana doğru kaydurdım.

ARABA YAKLAŞIYOR

Sadece şununla takip edilir: !!!!!!!!!!!!!!!

Kahretsin.

Tekrar yukarı bakıyorum. İnce ve şık giyimli bir adam ön kapıdan koridora doğru geliyor, yüzü telefonuna dönük. Dört ayak üzerine düşüp merdivenlere doğru sürünüyorum, güverteden gelen nem taytımı ıslatıyor.

En son böyle bir şey yaşandığında, Ocak ayıydı ve hava dondurucu soğuktu. Ian, ufak tefek işlerimi hallettiğimi sanıyordu ama aslında Grovemont'taydım - yaklaşan bir indirimin haberini beklerken - geniş garajlı bir Cape Cod beni frene basmaya zorladı. İçeride kutular, yığınla kutu vardı. Muhtemelen yaklaşan bir taşınma için paketlenmişlerdi.

Prius'tan emin olmak imkânsızdı, bu yüzden köşeyi dönüp park ettim ve fark edilmeden içeri girdim. Tam kutuların sadece depolama alanı olduğunu, çoğunlukla ıvır zıvırla dolu olduğunu anladığım sırada, evin içinden kapının topuzunun döndüğünü duydum. Raflardan birinin arkasına eğilip, garajı kapatmak için düğmeye dokunan bir el görebilecek kadar dışarı baktım. Altımdaki beton zemin, her şey zifiri karanlığa gömülene kadar titredi. Ayak parmaklarımı hissedemeyecek hale gelene kadar orada saklandım. Sonunda koşup düğmeye tekrar bastım ve o iğrenç kapıyı altından

çıkabileceğim kadar kaldırdım. Kimse duymamış olmalıydı çünkü Prius'a sorunsuz bir şekilde geri döndüm.

Buna kıyasla, şu an içinde bulunduğum durum o kadar da kötü değil. Veranda merdivenlerinden aşağı sürünerek indiğimde ayağa kalkıp beyaz tuğlalar boyunca gizlice ilerleyerek kapıya ulaşıyorum. Hızla etrafıma göz gezdirip kaldırıma doğru yöneliyorum.

Ön tarafta zeytin yeşili bir Audi SUV park edilmiş.

Ama bizim hurda gümüş Prius'umuzdan eser yok. Ian nerede?

"Hey!"

Dönüyorum. Ön verandada duran adam, güzel gözlerini kısip bana doğru yürüyor.

2

Kaçmak için çok geç. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, o yaklaşırken, kaldırım taşlarından ayrılıp çimenlerin arasından bana doğru yöneliyor.

"Her şey yolunda mı?"

Koltuğunun altında bir dizüstü bilgisayar olan adam (sanırım eve dönmesinin sebebi buydu) endişeli görünüyordu.

Ama deli değilim.

Sağ ayağımın ucu hâlâ ön bahçesine değiyor. Kaldırıma zar zor ulaştım. Ama nereden geldiğimi görmemiş olmalı. Tanrım, neredeyse evi kadar kusursuz. Uzun boylu. Koyu dalgalı saçlar. Pahalı kot pantolonlar. Bir tasarım dergisinin sayfalarında yaşayan İtalyan bir model.

Kendimi toparlayıp zorla bir kahkaha atıyorum. "Evet! Aman Tanrım, çok utanıyorum. Sanırım biraz kayboldum. Ve tabii ki telefonum da kapalı."

"Burada mı kayboldun?"

Demek istediği şu: Metroya veya benim gibi bir aptalın kaldırımında, bu mükemmel evin önünde durmasını sağlayabilecek herhangi bir simge yapıya yakın olmayan bir yerleşim bölgesinin ortasında nasıl kaybolabilir insan?

Nike'larımı hatırlıyorum.

"Evet, şey, koşuya çıkmıştım ve sanırım biraz fazla heveslendim. Bu benim her zamanki rotam değil."

"Anladım. Düştün mü? Yaralandın mı?"

Dizlerime kadar ıslanmış kömür grisi taytıma bakıyorum.

"Ah, evet, kesinlikle öyle." Sakarlığıma gözlerimi deviriyorum. "Ama hayır, teşekkür ederim, iyiyim. Nereye gittiğime bakmıyordum." Bir kahkaha daha atıyorum. "Doğrusu, muhtemelen daha kilometrelerce önce bırakmalıyım. Ama hava terli ve iğrenç olmadan önce bu fırsatı değerlendirmek gerek, değil mi?"

Gülümsedi; bana inandı. "Kesinlikle," dedi. "Bunu özlemeyeceğim."

Bana bir fırsat sunuyor. Ev hakkında bir şey söylemeli miyim?

"Aa, taşınıyor musun?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "Burası çok şirin bir mahalle."

"Biliyorum. Burayı seviyoruz. Ama evet, Londra'ya."

İşte fırsatım. Ama ne zaman listelemeyi planladıklarını sormak saçma mı olur? Belki de içeriye gizlice bir göz atabilirim? Ya da daha kötüsü, kendimi ele verebilirim. Gerçi bana çok iyi davranıyor. Kahretsin, Prius geliyor. Sürücü koltuğundaki lan'la göz göze geliyorum ve durmaması için başımı hafifçe sallıyorum. Biraz hızlanıp yoluna devam ediyor.

Ama şimdi "çalışmayan" telefonum titriyor. Adamın bakışları avucuma kayıyor.

"Aman Tanrım, sanırım pilin şarj edilmesi gerektiğini bana bildirecek kadar gücü var!" lan'ın aramasını reddederken, görüş alanımdan uzakta, yanımda tutuyorum. Bu karar, tek yapmam gereken buradan çıkmak.

"İyi şanslar," diyorum. "Londra'yı seviyorum." Hiç gitmedim. "Bana Mass Caddesi'ni gösterebilir misin?"

"Ah, tabii, üç blok öteye gidip Redwood'a sağa döneceksin. Bu seni doğruca Massachusetts'e götürür."

"Çok teşekkür ederim. İyi günler!"

Koşmaya başlıyorum. Adam da büyük ihtimalle Massachusetts Caddesi'ne gidiyor, bu yüzden Audi'nin

geçişini görene kadar duramayacağımı biliyorum. Geçince, Ian'a konumumu mesaj atıyorum.

"Margo, ne oluyor yahu?" Arabadan iniyor ve ben de sürücü koltuğundaki yerimi geri alabiliyorum.

"Biliyorum. Özür dilerim." Emniyet kemerimi taktım. "Ama her şey yolunda. Ve giden sendin!"

"Çünkü adamın evinin önünde sapık gibi görünmek istemedim."

"Yani beni arka bahçede yakalasaydı, kendi başımın çaresine bakmak zorunda mı kalacaktım?"

"Saçmalıyorsun. Sana oraya geri dönmemeni söyleyen bendim."

Birkaç blok boyunca hiçbir şey söylemiyoruz. Ev kavgası artık yaptığımız bir şey.

Sessizliği bozuyorum. "Ginny'i arıyorum. Mutfak muhteşem. Bahçe de öyle."

Daha önce konuştuğumuzdan beri Ginny, baldızıyla biraz araştırma yaptı ve satıcıların Long & Foster'dan bir emlakçıyla çalıştığını öğrendi. "Theresa Reynolds olmalı," diyor. "Grovemont'taki herkes onu kullanıyor. Hemen arayacağım. Telefonunun başında bekle."

Massachusetts'ten Dupont Circle'dan geçip Pennsylvania Caddesi'ndeki Çevre Koruma Ajansı merkezine doğru sağa dönüyorum. Ian hâlâ sinirli olmalı ama arabadan inmeden önce yanağımdan öpüp beni sevdiğini söylüyor. Bunca yıldan sonra kas hafızası.

İlk tanıştığımızda bir kız arkadaşı vardı, 2008'de birlikte bir kickball liginde oynuyordu. Ben yirmi üç yaşındaydım ve The Washington Post'ta editör yardımcısı olarak yoksulluk sınırında bir ücretle çalışıyordum. Seattle'dan buraya taşınalı henüz bir yıl olmuştu; hâlâ herkesin ebeveynleriyle aynı Ivy League okullarından mezun olduğu bir gezegenin dilini asla konuşamayacak bir uzaylı gibi hissediyordum. Çok atletik biri değilim ama stajyerler ve diğer yardımcılarının hepsi

kickball oynuyordu, bu yüzden benim yaşımda birinin kontrol etmesi gereken bir kutucuk olduğunu düşündüm.

Ian lise boyunca beyzbol oyuncusuydu, bu yüzden takım sporları onun için doğal bir şeydi. Ne olursa olsun, grubun hep ona yönelmesini çok severdim. Konuştuğunda, insanlar dinlemek isterdi. Bunu yaparken itici davranmıyordu; sakın ve kendinden emin duruşuyla sizi içine çeken bir şey vardı.

Adımı bilip bilmediğinden bile emin değildim ama bir perşembe günü, maç sonrası biralar Adams Morgan'da sabaha kadar süren bir mesaiye dönüştüğünde, hala üniformalarımızla, kendimizi barın bir köşesinde baş başa bulduk. İşte o zaman ortak bir noktamız olduğunu keşfettik: ikimiz de işlerimizde mutsuzduk. Fakir olmaktan ve her imza için kavga etmekten bıkmıştım. Sadece yirmi yedi yaşında olan Ian, Covington & Burling'de bir çalışan olarak hayal edebileceğimden çok daha fazla para kazanıyordu ama günlerinin çoğunu penceresiz bir odada belge inceleyerek geçiriyordu. Benimle konuşmanın onu daha iyi hissettirdiğini, sonunda görölüyormuş gibi hissettiğini söyledi. Beni öpmek için masanın üzerinden eğildiğinde gözlerinin kahverengi olmadığını, içlerinde biraz yeşil de olduğunu fark ettim. İlk defa "ela" kelimesinin ne anlama geldiğini anladım.

Birkaç hafta böyle devam etti, ekiple sarhoş olduk, sonra barlarda öpüştük, ta ki ona kız arkadaşı olduğu için artık bırakmamız gerektiğini söyleyene kadar. Birkaç gün sonra kız arkadaşıyla ayrıldı ve o zamandan beri yanımdan ayrılmadı.

Işıқта dururken bardaklıktaki telefonum titriyor. Ginny'den bir mesaj: Sesli mesaj bıraktım. Bir şey duyar duymaz sizinle iletişime geçeceğim.

Artık beklemenin acısına duyarsızlaştığımı düşünürdünüz. Ama bu, güneş yanığından sonra üst dudağıma ağda yaptırmaktan daha barbarca. On beş dakikadır park yeri

ararken sonunda geri aradı. (Binamızdaki garaj ücreti inanılmaz yüksek ve peşinat biriktirirken her kuruşun önemi var.) Çağrışı almak için bir itfaiye musluğunun önüne çektim.

"Ginny mi? Bana her şeyi anlat."

Derin bir iç çekiyor.

Sik beni.

"Üzgünüm evlat. Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorduk. Açık pazara çıkarmak istiyorlar. Ama iyi haber şu ki, yakında listeleyecekler ve bütçene uygun gibi görünüyor... ama belki de zar zor."

Telefonu sessize alıp çığlık atıyorum. Fransız Bulldog gezdiren bir adam arabadan fırlayıp geri geliyor.

Derin bir nefes alıp sesi açıyorum. "O zaman bunun onu alamayacağımız anlamına geldiğini biliyorsun. Teklifi artacak. Özellikle de o mutfakla."

"Mutfağı gördün mü?"

Bok.

"Hayır, ama yengenizin bunu çok güzel bulduğunu söylediniz."

"Yanılıyor olabilir! Her zaman söylediğim şeyi bilirsin evlat. Kaderde varsa, olur."

Evet, bakın bu strateji bizi nereye getirdi. Yaratıcı olmanın zamanı geldi.

"Belki mahalleyi biraz daha iyi tanımaya odaklanırsam daha umutlu hissederim, bilirsin işte, bir gün orada yaşayacağımı hayal eder gibi," diyorum, sanki hafızamdan haritasını çizemezmişim gibi. "Kayınvalidenin nerede yoga yaptığını söylemiştin? Belki bir kursa giderim."

"İşte o ruh, evlat. Aman Tanrım, hatırlayamıyorum. Grace falan mıydı?"

"Önemli değil, ben hallederim. Sonra konuşuruz Ginny."

Google'da "grace yoga grovemont bethesda" diye arıyorum. İşte karşımda: Power + Grace Yoga, hayalimdeki

evden beş dakikadan az uzaklıkta.

3

Açıkçası soğukta içeri giremem.

Son on yıldır eleştirici olmuş olabilirim ama hâlâ araştırmamı nasıl yapacağımı biliyorum. Prius'u bırakır bırakmaz, küçük oturma odamızdaki küçük masama koşup Maryland emlak kayıtları veritabanını açıyorum. Açılır menüden "sokak adresine göre ara"yı seçiyorum.

Curtis Bradshaw ve Jack Lombardi, 2015'ten beri hayallerindeki evin sahibi ve o zamanlar 730.000 dolara satın almışlardı. Şimdi de büyük bir kazanç elde etmeye hazırlanıyorlar.

İsimleri o kadar sıra dışı ki gerisi kolay. Curtis'in fakülte profilini ilk önce fark ediyorum; Georgetown Üniversitesi'nde ekonomi profesörü ve Stanley Tucci'ye biraz benziyor. Kel, ciddi, siyah çerçeveli gözlükleri var. İnekvari bir yakışıklılığa sahip. LinkedIn sayfasından da anladığım kadarıyla Jack, daha önce tanıştığım kişi. Ticari mobilya satışında çalışıyor.

İsimlerini birlikte aratınca ne oluyor? Harika. Haziran 2012 tarihli bir New York Times düğün ilanı. Benden ve lan'dan yaklaşık on yaş büyükler. Curtis evlendiklerinde kırk iki yaşındaydı, Greenwich'li ve babası bir yatırım fonu yönetiyor (muhtemelen NYT'ye nasıl girdiklerini açıklıyor). Jack otuz dokuz yaşındaydı. Bu sabah kaldırımda, neredeyse elli yaşında olduğunu asla tahmin edemezdim. Cilt bakımına bir servet harcamış olmalı. Ohio'da küçük bir kasabadan ve

ailesi devlet okulu öğretmeniymiş. İyi yapmış. Tıpkı benim gibi kendi kendini yetiştirmiş.

Tamam, şimdi sosyal medyaya geçelim.

İlginç. Curtis'in Twitter'da on binden fazla takipçisi var. Peki neden? Platformda pek aktif veya özgün değil; çoğunlukla Wall Street Journal ve Bloomberg gibi platformları retweetliyor gibi görünüyor. Belki de biyografisinde övdüğü "Dağılma: Küreselleşme Kaliteyi Nasıl Öldürüyor?" adlı kitaptan kaynaklanıyordur. Amazon sayfasına bağlantı veriyor: 239 değerlendirme, 3,5 yıldız.

Üç yıldan fazla bir süre önce, Ocak 2019'da çıktı. Biraz aşağı kaydırıyorum ve evet, takipçi kitlesi edinmesinin sebebi bu olmalı. Görünüşe göre bu konuda epeyce basın toplantısı yapmış ve kendini övmekten çekinmiyor. O yılın Şubat ayında, "Squawk Box'ta sevgili arkadaşım Andrew Ross Sorkin ile Falling Apart hakkında akıllıca ve etkileyici bir sohbet" diye tweet atmıştı. İzleyin! Videonun bağlantısıyla birlikte.

"Sevgili dostum," evet, doğru. Ayrıca, "zeki" ve "keskin" temelde aynı anlama geliyor.

Oynat'a tıklıyorum. "Açıkçası, bunu yazarken biri benden önce davranmalıydı," diyor en yakın arkadaşı Andrew'a. "Tek yaptığım, hepimizin muhtemelen aklına gelen bir soruyu araştırmaktı: Neden günümüzde hiçbir şey dayanmıyor? Kıyafetlerimizden mobilyalarımıza kadar her şey tek kullanımlık gibi geliyor ve bunun nedeni elbette küresel ekonomi."

Aslında ona indirim yapmak istemiyorum ama yine de kitabı sepete ekliyorum.

Jack Twitter'da görünmüyor, ancak Instagram'da @Daddy2Penny kullanıcı adıyla bulunuyor. Biyografisinde tek bir alıntı var: "Sizi erkek yapan şey çocuk sahibi olma yeteneği değil. Çocuk yetiştirme cesaretidir." —Barack Obama.

Kusursuz evde bir çocuk mu yaşıyor? Eşcinseller gerçekten Tanrı'nın işini yapıyor. Hesap gizli ama en azından profil fotoğrafını büyütebilirim...

Küçük Penny Asyalı. Evlat edindikleri Asyalı bir kızları var. Çok tatlı.

Kesin olarak söylemek zor, çünkü Jack'le aynı güneş gözlüklerini takmışlar, yüzleri yanak yanağa yapışmış, ama sanırım altı yaşında. Benim gibi Japon değil, Çinli olduğunu varsayıyorum, ama bunun iki beyaz adam için pek bir önemi olacağını sanmıyorum. Ben bile onda kendimden bir şeyler gördüğümü itiraf etmeliyim ve insanların hepimizi tek bir büyük, sıradan Asyalı yığınınına koymasından nefret ediyorum.

Kazmaya devam etmek istiyorum ama ekranın köşesindeki saat beni dizüstü bilgisayarımı kapatmaya itiyor. Saat çoktan beş olmuş. Ian her an işten eve gelebilir ve ben daha duş bile almadım. Bir saat içinde Erika ve Heath ile kokteyl içmek için buluşacağız. Erika'nın fikri -Dördümüzün buluşması için çok geç kaldık! diye mesaj attı- ama sanırım o ve Heath, halkla ilişkiler firmam Buzz Inc.'in müşterisi oldukları için Jane Jane'de garantili bir masa istiyorlar.

Banyoda sabahlığımla oturuyordum, göz altlarına kapatıcı sürüyordum ve bunun gerçekten koyu halkaları mı gizlediğini yoksa sadece ince çizgileri mi belirginleştirdiğini anlamaya çalışıyordum ki Ian içeri girdi. Ona ev güncellemelerini daha önce mesaj atmıştım, o yüzden küvetin üzerinde sallanan, fişe takılı bir saç kurutma makinesiymişim gibi yaklaştı.

"Hey, bebeğim. İyi misin?"

"Dayanıyorum," diyorum iyi niyetli bir gülümsemeye.

"Çok sevindim. Buraya gel." Bana sarılıp kendine çekti.

"Kendimize bu kadar baskı yapmayı bırakmalıyız. Sonunda her şey yoluna girecek."

Herkesin bana bunu söylemesinden o kadar bıktım ki. Ama şu anda kavga edecek vaktimiz yok, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

★ ★ ★

Jane Jane, Cuma günü On Dördüncü Cadde'de beklendiği gibi tıklım tıklım dolu. Kokteyl çalkalayıcılarının şangırtısı, üniversitede kira ve harçları karşılamak için içki taşımaya harcadığım saatleri anında hatırlatıyor. Müdür bizi kısa üstlerin ve yüksek bel kotların arasından, bir düğmesi fazla açık gömleklerin arasından, masanın üzerinde pirinçten yapılmış "Rezervasyon" tabelası olan bir bölmeye yönlendiriyor. Oturur oturmaz, menüye eklemenden önce denemekte oldukları baharatlı bir mezcal karışımıyla bir garson beliriyor.

Erika ellerini çırpıyor. "VIP muamelesi! Ne kadar eğlenceli! Margo, çok havalı bir işin var."

Bunu kastetmediğini biliyorum. Yıllar önce Post'ta birlikte çalışmaya başladık ve o zamandan beri kıdemli iş muhabiri rütbesine yükseldi. Erika Ortiz artık çok saygı duyulan bir isim, Margo Miyake ise çoğu gazetecinin sildiği bir e-postada adı geçen bir isim. Dar deri ceketi, fuşya ruju ve altın rengi ışıltılarla süslenmiş kısa çikolata rengi bob kesimiyle her zamanki gibi çok çekici görünüyor. Sanırım onu en son gördüğümde aynı çizgili Madewell bluzunu giymiş olabilirim. Post'ta bu kadar yakın bir dost olmasaydı -en yakın arkadaşına en yakın kişi olmasaydı- muhtemelen ondan nefret ederdim.

Ian ve ben, onu Heath ile tanıştırmıştık; o zamanlar, beyaz-sarı gür saçları hâlâ çok tatlıydı. Hillary kaybedene ve Sidley Austin'e katılana kadar (ya da Ian'ın size söyleyeceği gibi "satılana" kadar) o da Çevre Koruma Ajansı'nda (EPA) çalışıyordu. Üç yıl önce oraya ortak olmuştu.

"Ne var ne yok çocuklar?" diye soruyor Heath, iri bedeniyle kulübenin diğer tarafına sıkışmış halde. "Ev arayışı nasıl gidiyor?"

Ian gülüyor ama çenesinin gerildiğini fark ediyorum. "Sakin ol dostum, sanırım o konuya girmeden önce birkaç tane daha içmemiz gerekecek." Bardağındaki buzu şingirdatıyor.

"Aman Tanrım, o kadar mı kötü?" diye soruyor Erika, neon dudaklarını kıvrarak.

"Sorun değil," diyorum, devam etmek için can atarak. "Yine aynı saçmalıklar. Stok yok, rekabet çok. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, kesinlikle öyle," diyor Heath. "Ne kadar şanslı olduğumuza hâlâ inanamıyorum."

Ian alaycı bir tavırla güldü. Aptalca bir şey söylemesine fırsat vermeden Erika'ya yöneldim.

"Eviniz çok güzel. Dekorasyon nasıl gidiyor?"

"Eh, sonunda biraz ilerleme kaydediyoruz. Zoe Estelle'i işe aldık. Onu Instagram'da takip ediyor musun? Çok talep görüyor, bu yüzden evin tamamını yapamaz ama en azından ana katı tasarlıyor. Üst kat zaten çoğunlukla çocuk alanı."

Tırnaklarımı avuçlarıma sürtüyorum. Erika ve Heath bizimle hemen hemen aynı zamanlarda denemeye başladılar ama Erika hemen hamile kaldı. Bebek partisine gitmemek için son anda migren taklidi yaptım; bu etkinlik, Heath'le birlikte yeni taşındıkları Wesley Heights'taki 2,5 milyon dolarlık Tudor tarzı evin arka bahçesi olan mekanıyla daha da çekilmez hale gelen bir etkinlikti.

İlk teklif verdikleri yer burasıydı.

Ian ve ben o mahalleyi asla karşılayamazdık - Washington'un müstakil evleri, güzel arsaları ve banliyölerin sunduğu diğer tüm ayrıcalıkları şehirden ayrılmadan yaşayabileceğimiz nadir köşesi. Elbette, Ian işi konusunda

bu kadar kendini beğenmiş olmasaydı, Heath'in özgeçmişî Sidley'e girmeden çok önce Covington'da ortak olurdu.

Nişanlanmamızdan sadece iki hafta sonra, Cuma günü Çevre Koruma Ajansı'ndan (EPA) teklif aldı. İşten eve geldiğimde, buzda bekleyen bir şişe kaliteli şampanyası vardı. Kafam karıştı çünkü teklif ettiğinde ortam neredeyse aynıydı. "Eminim az önce bunu yaptık," diye şaka yaptım.

Olanları anlatırken, yüzük parmağımdaki göz kamaştırıcı bir buçuk karata bakakaldım ve aniden ne kadar ağırlaştığına hayret ettim. Teklif, hukuk bürosunda kazandığının neredeyse yarısı kadardı. "Yine de yeter," dedi. Bu tepki, ancak hiç parası olmamış birinden gelebilirdi.

Röportajlara katıldığını, üniversitedeyken üyesi olduğu küresel ısınma eylem grubu hakkında sinir bozucu bir şekilde konuştuğunu biliyordum. Ama bunu sürdüreceğini sanmıyordum. Sonunda şirkette daha mutlu görünüyordu; ortaklardan biri onu yakın zamanda önemli bir müşteri için bir hidrolik kırma davasına getirmişti. Ve Obama'nın ilk dönemi, Tanrı aşkına, herkes yönetimde çalışmak istediğini düşünüyordu. Her şey sadece bir dönem gibi gelmişti.

Heath, Ian'a dönüyor, kokteylim bardağın kenarından taşarken karnı masamıza çarpıyor. "Ajans sana nasıl davranıyor dostum?" diye soruyor. "Hayat bu aralar biraz daha iyi mi?"

Ian parmaklarını saçlarının arasından geriye doğru kaydırıyor, bu onun gergin olduğunu gösteriyor. Garsona içkimi silmek için ekstra peçete getirmesini işaret ediyorum.

"Evet, evet, çok daha iyi," diyor Ian. "Çok daha fazla hareket alanımız var. Şu anda büyük bir nehre kimyasallar döktüğü için oldukça büyük bir balığın peşindeyiz - adını mutlaka duymuşsunuzdur."

"Öyle mi? Kim o? İlaç firması gibi duruyor."

"Olmaz dostum. Hukuk müşaviri yarın Burning Tree'de muhtemelen dörtlü grubunuzda olacak."

"Aman Tanrım, ateş açıldı!" Heath göğsünü tutuyor. Her zaman böyle bir pislik miydi? "Ciddiyim, hâla orada kaldığına inanamıyorum."

Erika'yla birbirimize bakıyoruz. Bu kabin bir nezarete benziyor. Garsonumuz bir sonraki turu hazırlarken herkes sessiz. Oğulları Luca'yı soruyorum ve artık nasıl çıkaracağını bildiği hayvan sesleriyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama hepimiz gecenin sonunun geldiğini biliyoruz.

"Çok eğleneliydi," diyorum. "Tekrar bir araya gelmeden bu kadar uzun süre bekleyemeyiz."

"Biliyorum, çok uzun zaman oldu," diye onaylıyor Erika. "Bakıcının kalamaması çok kötü. Yoksa akşam yemeği yiyebilirdik."

"Bir dahaki sefere," diyorum.

Eve yürürken Ian bana kaldırımda duran buruşuk Beyaz Pençe kutularından birini hatırlattı. Elleri ceplerinde. Kamburlaşmış. Kaşları çatık bir ifadeye bürünmüş. Normalde, bu kadar çocuksu olmasına gözlerimi devirirdim ama bu gece anlıyorum. "Bunu bir daha yapmak zorunda değiliz," diyorum ona.

Dairenin kapısından içeri girdiğimizde, belimden tutup kendine doğru çekti. Gerçekten şaşırmış bir şekilde yüzüne baktım. En son ne zaman spontane seviştiğimizi hatırlamıyorum.

"Hadi," diye fısıldıyor. "Sadece başka bir şey hissetmek istiyorum."

Bizi yatak odasına götürmesine izin verdim. Üstüne hızla bitiriyor, sonra parmaklarıyla boşalmamı sağlıyor. Tutkudan ziyade verimlilik göstergesi.

4

Power + Grace Yoga'daki Cumartesi programının ilk dersi sabah dokuzda başlıyor, yani sekiz buçukta otoparkta oluyorum. Ian potansiyel bir müşteriyle görüşeceğimi sanıyor, bu yüzden spor sutyenimin üzerine dar bir elbise giyerek daireden çıktım. Şehirden çıkınca bir benzin istasyonunun arkasına yanaşıp yoga pantolonumu giydim.

Şimdi zeytin yeşili Audi'yi izliyor ve bekliyorum.

Saat sekiz elli beş ve hâlâ bir iz yok. En azından Jack Lombardi'nin siyah bir Range Rover kullanmamasına şükrediyorum. Burada bunlardan bolca var gibi görünüyor. Ben ise, tek yıpranmış, on yıllık Prius'u kullanıyorum. Gerçekten bir koleksiyon parçası.

Saat dokuzu biraz geç, bir Range Rover daha otoparka daldı, ardından bir BMW. İki sarışın atkuyruğu stüdyoya daldı. Hâlâ Audi yok.

Buradaki dersler elli dakika sürüyor ve her saat başı, saat ikiye kadar başlıyor. Yanıma bir sandviç ve bol su aldım ve aynı kompleksteki Starbucks'ta uygun bir umumi tuvalet aradım. Ama Jack'in dün ne kadar şık olduğuna bakılırsa, sabah dersine giden biri olduğunu tahmin ediyorum. Şimdilik, Zoe Estelle'in Instagram'ının derinliklerinde, öncesi ve sonrası fotoğraflarına bakıyorum. Bu kadın bir dahi, muhtemelen aşırı pahalı bir dahi. Erika'nın amına koyayım.

İlk grup öğrenciler yavaş yavaş geri dönmeye başlarken, girişin yanındaki bir noktada zeytin yeşili bir parıltı

görüyorum. Jack, kolunun altında bir paspasla, kırmızı kısa şort ve dar gri bir atlet ile, omuzlarına zahmetsizce atılmış beyaz bir sweatshirt ile çıkıyor. Bütün bu ev kadınları ona tapıyor olmalı.

Yerleşmesi için birkaç dakika bekliyorum; sonra içeri giriyorum. Öndeki kız bana bir form doldurtuyor ve kredi kartımı alıyor. Sınıfa soldaki cam bir kapıdan giriliyor. Jack'i aramak için masadan geriye yaslanıyorum. İkinci sırada, yanında hâlâ boş bir yer var.

Kartımı geri alır almaz Birkenstock'larımı çıkarıp kapıdan içeri daldım. Yüz derecelik sıcaklık, kötü bir nefes gibi üzerime çullandı. Bunun sıcak yoga olduğunu nasıl kaçırdım? Üstelik, su şişem hâlâ arabada. Ama geri dönersem, başkası yerimi çalacak.

Yaklaşmadan önce taytımı yukarı çekiyorum, yumuşak kısmı göbeğimin içine sokuyorum.

"Burayı alabilir miyim?" diye sordum Jack'e, sanki tenim likrayla kaynaşmıyormuş gibi, neşeyle.

"Hepsi senin," diyor. O an yakalıyorum - bir tanıma parıltısı. "Seni daha önce burada görmüş müydüm?"

"Hayır, ilk defa geliyorum," diyorum matımı açarken. "Ama sen de tanıdık geliyorsun."

Parmaklarını şıklattı. "Sen dünkü kadınsın! Evimin önündeki kadın."

Gülüyorum ve ellerimi yüzüme götürüyorum, tıpkı aynada prova yaptığım gibi. "Aman Tanrım, bu ne kadar utanç verici? Tam bir felakettim."

"Hayır, hayır, hiç de değil. Eve sağ salim ulaşabildin mi?"

"Teşekkür ederim, yaptım. Seninle tekrar karşılaştığıma inanamıyorum! Çok utanç verici."

"Endişelenme. Hepimizin böyle günleri olur."

"Bu arada ben Margo."

"Jack. Tanıştığımıza memnun oldum. Ya da sanırım, tekrar görüşmek üzere."

Kafamda bir senaryo var: Evlat edinme sürecinin stresini azaltmak için yogaya nasıl başlayacağım ile ilgili. Doktorumun bunun benim için iyi olacağını düşünmesi neredeyse yalan, çünkü bir keresinde yogayı önermişti. Ama Jack'in telefonu aramızda, yüzü yukarı bakacak şekilde duruyor ve gelen bir mesaj onu canlandırıyor. Penny duvar kağıdı.

"Aman Tanrım, bu senin kızın mı? Çok güzel!"

"Evet, o bizim Penny." Sırıttıyor. "Biliyor musun, komik, dün sohbet ederken, keşke Penny yanımda olsaydı diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Neden?"

Tereddüt ediyor. Hadi söyle bakalım Jack. Hadi.

"Şey, bilirsin işte, pek çok... pek çok Asyalı kadınla etkileşim kurma şansı yok." Utanıyor. "Aman Tanrım, bu kulağa çok mu iğrenç geliyor? Çok mu kırıciyım?"

Gülüyorum. "Hayır, anladım!" Sonra da çakıyı indiriyorum. "Eşimle evlat edinmeyi düşünüyoruz. Yani, inanın bana, kültürel temsili tüm literatürde ne kadar önemli bir konu olduğunu biliyorum."

Jack'in ağzı açık kalıyor; kaşları, botokslu sınıf arkadaşlarımızın ancak hayal edebileceği bir yüksekliğe kadar kalkıyor. Tam bir şey söyleyecekken, sert bir el çırpışı dikkatimizi odanın ön tarafına çekiyor. Beyaz spor sutyeni giymiş sıfır beden bir adam, bize daha da beyaz bir gülümsemeyle bakıyor.

"Herkes günaydın! Bugün evimiz müdavimlerle dolu," diyor, "ama aramızda birkaç yeni yogi görüyorum. Çok heyecan verici! Hoş geldiniz! Ben Shannon ve burası Ateş Akışı Seviye 2. Masa üstü pozisyonunda başlayalım."

Jack dudaklarını oynatarak: "Sonra konuşuruz." dedi.

İçimden çığlık atıyorum. Her ne kadar ölmek üzere olsam da. Pandemiden beri yoga dersine gitmedim ve binamızın

spor salonuna istediğim kadar sık gitmiyorum. Bu yüzden dört beden olan kığım giderek altıya iniyor.

Bu ısınma oldukça yapılabilir görünüyor. Dört ayak üzerindeyiz, bir dizi kedi-inek hareketi yapıyoruz, sırtımızı kamburlaştırıp yuvarlayarak dönüşümlü olarak yapıyoruz.

"Dört tane daha yapalım," diyor Shannon. "Nefesinize bağlı kalmayı unutmayın. Yoga da zaten budur; sadece hareket etmek ve nefes almak." Konuşması iyi. Jack'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. "Şimdi tahtaya doğru adım atalım. Ve on... dokuz... sekiz saniye kadar bekleyelim..."

Bunlar duyduğum en uzun saniyeler. Ama anladım. Sadece hareket ediyor ve nefes alıyoruz. Hareket ediyor ve nefes alıyoruz. Shannon, buraya sadece bunun için geldiğimizi söylüyor.

"Bu sabah biraz baharatlı mıyız?" diye soruyor Shannon. "Sanırım burada epey baharatlı bir şeyler var!"

Ona bu izlenimi neyin verdiğini bilmiyorum.

"Hadi biraz ağır çekim dağ tırmanıcısı hareketi yapalım. Sağ dizini sağ triseps kaslarına yaklaştıracaksın - tut, iki, üç, dört - şimdi sol dizini sol triseps kaslarına yaklaştıracaksın - tut, iki, üç, dört. Her iki tarafta üçer tane daha, çift vuruş, hadi!"

Siktir git Shannon. Kusacak mıyım? Nefes al. Sadece nefes al. Hareket ediyor ve nefes alıyorum. Hareket ediyor ve nefes alıyorum.

"Güzel iş çıkardınız çocuklar, çocuk pozu verin."

Matımın üzerine yığılıp Jack'e bakıyorum. Şaka mı yapıyorsun? Baş üstü duruşunu sürdürüyor, omuz kaslarının her kıvrımında bir ter tabakası parlıyor.

"Tatlım, iyi misin?" Shannon kulağıma eğilip fısıldıyor. "Dışarı çıkman gerekirse, çekinmeden gelebilirsin."

"Şey, teşekkürler, iyiyim." diye fısıldadım. "Sadece bir süredir sıcak yoga yapmadım."

Bu çok aşağılayıcı.

"Tamam, takım, güneş selamlama A'larımız için matlarımızın tepesine gelelim."

Güneş A'ları ve güneş B'leri, iki set yan plank ve ilk akıcı seriyi tamamlıyorum, çünkü Shannon bana sürekli olarak doğrudan bakıyor ve "Unutmayın, mürettebat, vücudunuzu dinleyin" ve "Çocuk pozu için matın üzerine inmekten korkmayın" ve "Nefesinizden koparsanız, onu tekrar bulmak için bir mola verin" gibi şeyler söylüyor. Hepsi de şu anlama gelen eufemizmler: "Hey, ikinci sıradaki balık, yapman gerekeni yap, sadece beni terk etme."

Şimdi yüksek hamle pozisyonundayız ve ben de sonuna kadar gitmeye kararlıyım çünkü dersin yarısını çocuk pozisyonunda geçirdim. Ama ön bacağımdaki hissi kaybediyorum ve oda daralmaya başlıyor. Görüşüm... statik.

İki sert alkış. "Vinyasa!" Shannon bana uzun farlı bir geyik gibi bakıyor. "Herkes, hadi mindere insin."

Kendimi toparlayıp inişe başlamaya çalışıyorum ama Shannon yanımda, dirseğimi tutuyor. Bana doğru eğiliyor. "Hanımefendi, gerçekten dışarıda su molası vermeniz gerektiğini düşünüyorum."

Jack bana yan yan baktı. Sanırım perişan olduğumu düşünüyordu.

"Tamam," diyorum. "İyi fikir."

Blake Lively'ye benzeyen yirmili yaşlarındaki birinin "hanımefendi" demesi, on bir açık artırmayı kaybetmek kadar yıkıcı olabilecek tek şey olabilir. Zaten ders neredeyse bitmek üzere. Jack'i beklerken lobide bir kağıt bardaktan su içiyorum. Çıktığında, matımı aldığını görüyorum.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor ve bana uzatıyor.

"Dün geceki üçüncü kokteyl turundan gerçekten pişmanım," diyorum mahcup bir ifadeyle.

"Ah. Ben de aynısını yaşadım." Gülüyor. Birkaç kadının onu ve beni fark ettiğini fark ediyorum. "Eğer hazır

hissediyorsan, evlat edinme konusunda konuşmayı çok isterim. Kocam, benim bu konuda adeta bir vaiz olduğumu söylüyor; sürekli herkesi ikna etmeye çalışıyorum."

Gülümsedim. "Senin müritin olmayı çok isterim."

"Hemen şuradaki Starbucks'tan kahve alabiliriz. Ya da araba kullanmak sorun olmazsa Clover'a gidebiliriz. Mahallede yaşadığına göre biliyorsun, değil mi?"

Ben buna hazırlandım.

"En yakın arkadaşlarımdan biri mahallede yaşıyor. Dün birlikte koşuyorduk ve onu evine bıraktığımda beni buldun. Kocam beni Mass Caddesi köşesinden almaya geliyordu."

"Anladım. Arkadaşın sana Power + Grace'ten de bahsetti mi?"

"Evet, bu sabah benimle buluşması gerekiyordu ama oğlu hasta. Shaw'dan buraya kadar gelmiştim, o da kaçıp gitti, o yüzden neden olmasın diye düşündüm."

"Shaw! Ne kadar havalı. Causa'yı denemek için can atıyorduk."

"Ah! İstersen sana bir masa ayarlayabilirim. Halkla ilişkiler departmanım onların işlerini yapıyor."

"Çok güzel." diye nefes nefese söylüyor.

Belki de işimi seviyorum.

Saat on birdeki grup küçük lobiye doluşuyor, bu yüzden dışarı çıkıyoruz. Clover beş dakikadan az uzaklıkta. Bir Anthropologie çekim seti gibi salaş ve şık. Avluda, çardağın altında bir masa kapıyoruz.

"Burası çok şirin," diyorum yulaf sütlü kapuçinomdan bir yudum alırken. "Bu mahallede her zaman tatildeymiş gibi hissediyor musun?"

"Gerçekten de öyle. Burada geçirdiğimiz her saniyeyi çok sevdik. Ama kocam Curt, Londra'daki King's College'da kaçıramayacağı bir fırsata sahip. Bir hafta önce ondan ekonomi bölümüne katılmasını istediler ve biz de her zaman bir gün yurt dışında yaşamayı deneyeceğimizi söyledik."

"Vay canına! Bu çok heyecan verici. Çok zeki olmalı."

Jack gülüyor. "Penny ve ben onu mütevazı tutmaya çalışıyoruz."

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Londra'da ne yapacaksın?"

"Hâlâ kararsızım." Dökme kabının kapağını açıp bir tutam buhar çıkarıyor. "Burada büyük ofis kiracıları için ticari mobilya satışı yapıyorum, bu yüzden işlerin son zamanlarda oldukça öngörülemez olduğunu tahmin edebilirsiniz. Biraz izin alıp bir süreliğine tam zamanlı baba olmayı dört gözle bekliyorum."

"Harika. Özellikle de taşınmanın Penny için bir uyum süreci olacağından emin olduğum için."

"Kesinlikle. Ona yüzde yüz hazır olmak istiyorum. Aksaklıkları en aza indirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Okul yılının bitmesini bekleyeceğiz, sonra birinci sınıfa başlamadan önce, ya da sanırım orada ikinci sınıf diyorlar, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sadece birkaç kez ziyaret ettim." Herkesin yazlarını Mallorca'da geçiren diplomatlar tarafından yetiştirildiği bir kasabada yeterince yıl geçirdikten sonra, bu tür yalanlar kolayca ortaya çıkmaya başlıyor.

"Penny son derece sosyal, bu yüzden iyi olacağını biliyorum," diye devam ediyor Jack. "Ama evet, elbette, en azından bir uyum süreci gerekecek. Bir sonraki işim orada ne tür jimnastik programları olduğunu anlamak. Buradaki takımını çok seviyor ve antrenörü de çok umut vaat ettiğini söylüyor."

Onun bir evlat edinme vaizi değil, bir Penny vaizi olduğunu anlıyorum. Bir yolunu bulmam gerek.

"Peki, onu bebekken mi evlat edindiniz?"

"Aman Tanrım, sana yardım etmek için buradayken, saçmalamamı dinle. Evet, eve geldiğinde küçüktü. Ve

muhtemelen tahmin edebileceğin gibi, başımıza gelen en güzel şey o."

Elimi göğsüme götürüyorum. "Çok tatlı," diyorum. "Aradığım his bu. Gerçekten de tüm dünyada tek istediğim bu: Böyle bir çocuğu sevmek." (Eh, bir de içine gerçekten bir çocuğun sığabileceği bir ev.)

"O zaman harika bir ebeveyn olacaksın. Ama başka yollar denedin mi diye sormamın bir sakıncası var mı?"

Gülüyorum. "Elbette hayır. Pandemi başlamadan birkaç ay önce denemeye başladık. Halkla ilişkiler firmam Buzz sonunda beni başkan yardımcısı yapmıştı, bu yüzden kariyerimde uçurumdan düşmeden birkaç aylığına uzaklaşabileceğim bir noktada olduğumu hissediyordum, anlıyor musun? O zamanlar otuz beş yaşındaydım ama doktorum bana sorun olmayacağına dair güvence verdi."

Bunların hepsi doğru. Yumurtlamam tam zamanında gerçekleşti. Gerekli tüm vitamin ve takviyeleri aldım. Tam yağlı süt ve sardalya yedim. Yapmam gereken her şeyi yaptım.

İç çektim. "O kadar kolay olmadı."

Jack, yeterince soğuduğu için kahvesinden bir yudum alıyor. "Hiç tüp bebek yapmayı düşündün mü?"

İçimde tanıdık bir sızı filizleniyor.

★ ★ ★

Cevizler dönüm noktasıydı.

Uzun zamandır uğraştıktan sonra, lan'ı her gün bir fincan yemeye ikna ettim. Sabahları kahvesiyle birlikte ona ikram ederdim. Sperm sayısını artıran sevimli bir ritüel, diye düşünmüştüm. Ve gerçekten de, yaptığım tüm fedakarlıklar göz önüne alındığında -kafein, alkol, kırmızı et- yapabileceği en az şey bu gibi görünüyordu; özellikle de geçimini restoranlarda ve otellerde çalışarak sağlayan biri için bu çok büyük bir şeydi. Üstelik gün aşırı seks yapıyordu!

Ama bir sabah onları yemeyi reddetti. Canı istemediğini, midesinin bulandığını söyledi. İçimde yakma fırınının tıkırdadığını hissettim -öfkelendiğimde ateş basar- ve daha düşünmeden kaseyi alıp var gücümle buzdolabına fırlattım, cevizler ve cam parçaları dört bir yana uçtu. (Nereye bakacağınızı biliyorsanız, paslanmaz çelikte hâlâ bir çukur bulabilirsiniz.) Muhtemelen aşırı tepki verdiğimi anlıyorum, ama sanki öfke beni içten içe yutmuştu.

İşte o zaman tüp bebek hakkında konuşmak için randevu aldık. Bunun için iyi birer aday olacağımızı zaten biliyorduk. Dr. Warner, birkaç ay önce doğurganlık testlerimizi başarıyla geçtiğimizde de aynı şeyi söylemişti. Ama doğal yolla gebe kalmaktan vazgeçmek için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu, özellikle de hiçbir sorunumuz yokmuş gibi görüldüğü için. Şimdi, mevcut durumun sürdürülemez hale geldiğini açıkladık.

"Tamam..." dedi şüpheyle, tel çerçeveli çerçevelerin ardından bizi süzerek, "ama bu ceviz olayı beni endişelendiriyor. Bu sadece hamile kalmakla mı ilgili Margo, yoksa seni endişelendiren başka bir şey mi var? Belki de işte daha fazla baskı altındaydın?"

Beş numaralı evi kaybetmemizin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Ian, aramanın ne kadar büyük bir hasara yol açtığını düşündüğünü anlatmak için araya girdi.

"Dinle tatlım," dedi Dr. Warner, "buraya kadar geldin. Birkaç ay daha beklemekten zarar gelmez. Neden sen ve Ian evi toparlamaya odaklanmıyorsunuz, sonra tüp bebek konusuna tekrar dönebiliriz?"

Protesto etmeye başladığımda sözümü kesti: "Araştırma kesin olmayabilir, ama bunu yıllardır yapıyor olmamdan dolayı stresin sonuçları etkileyebileceğini söyleyebilirim. Ve tüp bebek bir maraton. Bu muazzam bir bağlılık ve psikolojik olarak oldukça yorucu olabilir; zaten dolu bir işiniz varsa, üstlenmeniz gereken çok şey var. Sadece bu yola gerçekten

girersek, en iyi başarı şansına sahip olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse," -o zaman göz kırptı- "Hâlâ buna ihtiyacımız olup olmadığına ikna olmadım. Kim bilir? Belki evini bulduğunda, sonunda kendiliğinden olacak kadar rahatlayabilirsin."

"Endişenizi anlıyorum, gerçekten anlıyorum," dedim, "ama sanırım şimdi konuya girsek daha iyi hissederim."

"Elbette, hesaba katmanız gereken diğer faktör de masraflar. Muhasebeciniz değilim elbette, ama bu kısmı ciddiye alıp değerlendirmenizi tavsiye ederim."

Ian'ın maliyet konusunda zaten endişeli olduğunu biliyordum, bu yüzden lafa girdiğinde şaşırmadım. "Çok büyük bir yük olabilir," dedi, Dr. Warner'dan bana bakarak, "ve Ginny'nin şu anda başka kredi almamamız gerektiğini söylediğini biliyorsun."

Boğazım düğümlendi. İlk gözyaşlarım yüzeye çıkarken, Dr. Warner beni rahatlatmak için masasının üzerinden uzandı. "Biriyle konuşmanın faydası olur mu sence? Seni harika bir terapistle yönlendirebilirim. O da tam burada, aynı yapıda—"

"Hayır." Çok sert söylediğimi hemen anladım. Dr. Warner elini elimin üzerinden çekti. "Sadece yumurtalarım belli ki gençleşmiyor," diye devam ettim, sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Ya hiç hamile kalamazsak ve tüp bebek denemeye başladığımızda tüm ürünlerim, bilirsin işte, kurumuş olursa?"

Dr. Warner anlayışla gülümsedi. "Sanırım derin bir nefes alman gerekiyor, Margo."

"En azından şimdi donduramaz mıyım?" diye sordum. "İçim rahat olsun diye mi? Daha sonra tüp bebek için ihtiyacımız olursa yeterli miktarda stok hazır olsun diye mi?"

Sandalyesine yaslandı, beni düşündü. "İlginç bir fikir," dedi. "Bu noktada daha az bağlılık gerektirir. Yani, eğer

gerçekten kendini daha iyi hissettirecek şey buysa, o zaman elbette, bunu deneyebiliriz."

Dışarı çıkarken Dr. Warner beni rahatlamaya teşvik etti: "Kendine bu kadar baskı yapmayı bırak." Bu tavsiye henüz kafamı duvara vurma isteği uyandırmadı.

O zamandan beri Ian ve ben bekleme modundayız. Eskisi kadar sıkı çalışmıyoruz, özellikle de ne zaman gerçek bir kreşimiz olacağını bilmediğimizi kabullendiğimizden beri. Ama denemiyoruz da değil. Sanki hayatımız, yumurtalarımınla birlikte buzun üstünde.

★ ★ ★

"Bir an tüp bebek tedavisini araştırdık," diye yalan söylüyorum Jack'e, "ama bizim için doğru seçenek olduğunu hiç düşünmedim. Gerçekten de ihtiyacı olan bir çocuğa yuva vermek benim görevim gibi hissediyorum."

"Ben de aynıydım," diyor. "Curt, bebeğin en azından biyolojik olarak içimizden biriyle akraba olması için taşıyıcı anne kullanmak istiyordu. Ama bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Yani, güzel bir hayatımız varken, neden bunu zaten bir yerlerde olan bir çocukla paylaşmayalım ki?"

Bilerek başımı sallıyorum. "Kocam da ilk başta aynı şeyi hissetmişti. Kendi çocuğuna sahip olmaya o kadar takmıştı ki. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu."

Ian'la hiç evlat edinme konusunu konuşmadık. Ama başka seçeneğimiz kalmasaydı, eminim ki bunu yapardı. Çocukken bile hep çocuk istemiş, iddia ediyor ki buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Evcilik oynayan pek fazla küçük erkek çocuğu görmüyorsunuz, biliyor musunuz? Ben ise onunla tanışana kadar, daha doğrusu ailesiyle tanışıp mümkün olan hayatı görene kadar çocuk sahibi olmaktan emin değildim.

Ilık kapuçinomun dibini höpürdetiyorum. Jack telefonunu karıştırıp evlat edinme ajansının iletişim bilgilerini açıyor.

"Onlarla konuşmalısın," diyor. "Hope Springs. Harikalardı. Tüm yurt içi evlat edinme işlemlerini onlar yapıyor."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum - Jack'in yüzüne bakılırsa pek de iyi değil. "Peki bu rotaya nasıl karar verdin?"

"Aslında biraz kısıtlıydık," diyor. "Eşcinsel çiftlerin uluslararası evlat edinmesi inanılmaz derecede zor ve çoğu zaman yasadışı."

"Ah! Tabii ya. Çok üzgünüm."

"Penny, merak ediyorsan Çin asıllı Amerikalı. Ailesi Philadelphia'daydı."

"Elbette. Bunu varsaymamalıydım. Ben Japon-Amerikalıyım."

"Önemli değil. Sık sık oluyor." Beni savuşturuyor. "Ayrıca, yurt içi evlat edinmenin kolay olduğunu da söylemiyorum. Burada bebeklerini eşcinsel çiftlere vermek istemeyen biyolojik ebeveynler de var. Tabii ki sizin bu konuda endişelenmenize gerek kalmayacak." Kahvesinden bir yudum daha almak için duruyor. "Ama ev inceleme sürecine hazırlıklı olduğunuzdan emin olun; aylarca sürecektir geçmiş kontrolleri, referans görüşmeleri, evinize gelmeler ve daha niceleri olacak. Bazen bunaltıcı gelebilir ama inanın bana, hepsine değecek."

Evde çalışma.

Güven verici bir şekilde gülümsüyor: "İşlerin içine girdiğinde bana mesaj atabilirsin, sana Penny'den önceki hayatımın ne kadar boş olduğunu hatırlatırım."

"Çok cömertsin," diyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Beni asıl endişelendiren, evimize gelen ziyaretler."

"Neden? Çünkü şehirde yaşıyorsun. Shaw'un genç ailelerle dolu olduğunu sanıyordum."

"Hayır, mahalleden değil, ama Bethesda'ya gönül vermiş durumdayım. Sana bahsettiğim kız arkadaşım burayı çok seviyor. Ayrıca devlet okulları da rakipsiz."

Başını sallıyor. "Onlar en iyileri."

"Bir buçuk yıldır tek odalı bir dairede sıkışıp kaldık ve daha büyük bir yer için yeni bir kira sözleşmesi imzalamayı erteledik çünkü satın almayı umuyoruz."

"Ah." Kaşlarını çattı. "Evet, piyasa şu anda gerçekten zor."

"Bana mı söylüyorsun?" Başımı iki yana sallıyorum. "Gerçekten de bunu atlattık."

Tüm hikayeyi anlatırken, çarkların döndüğünü görebiliyorum sanırım. Belki de abartıyorumdur. Ama bitirdiğimde, sanki bir şeyi tartıyormuş gibi sessizce orada oturuyor. Ona hafifçe dürttüm: "Ama ikiniz de satıyorsanız, bunların hepsi sizin için harika, değil mi?"

"Evet, ay sonuna kadar listelemeyi hedefliyoruz." Tekrar duraklıyor. Bir şeyleri sakladığı belli oluyor. "Haklısın, zamanlama bizim için oldukça iyi işledi."

"Belki evini satın alabiliriz!" Şaka gibi söylüyorum. İkimiz de gülüyoruz.

"Böyle tanışmamız çok komik," diyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. "Ve Tanrım, oraya ne kadar emek verdik; aldığımızda mutfağın o hüzünlü halini görmeliydin. Emin ellerde olduğunu bilmeyi çok isterdim."

Evet, evet, evet. Söyle bakalım Jack. Piyasa dışı bir anlaşma onun fikri gibi görünmeli.

"Bütçeniz ne kadar, sormamda bir sakınca yoksa-"

"Bir üç."

Jack yine sessizleşiyor. Ama nabzım sağır edici, cumartesi geceleri U Caddesi'ni tıkayan sarhoş moronlarla dolu tüm o rölantideki Uber'lerin bas sesinden daha yüksek bir ses.

"Bu doğru olabilir," diyor sonunda. "Peki, piyasaya çıkacağı günü öğrendiğimizde sana haber vereceğim. Böylece sen ve menajerin kapıdan ilk girenlerden olursunuz."

Kahretsin.

Şimdi Jack'in telefonu yanıyor. "Bir saniye, ben Curt." Parmağını kaldırıyor. "Hey, yoga yapan bir arkadaşımın Clover'dayım... Hı hı... Tabii, sorun değil. Tamam, birazdan görüşürüz."

Bana döndü. "Yaşasın! Penny ile tanışacaksın!"

Midem biraz bulanıyor. Sanırım Jack'i yenmek sadece ilk adımım.

5

Curt'ün gri Volvo'su park yerinde tur attığı anda Penny'yi görüyorum. Camı açık ve arka koltuktan bize el sallıyor. Üzerinde kot ceket var, siyah perçemleri Jack'in Instagram fotoğrafında giydiği mini Wayfarer'ların tepesine dökülüyor. Bana onun yaşındaki halimi hatırlatıyor, sadece daha şirin kıyafetleri ve daha iyi ebeveynleri var.

"Merhaba Baba!" diye bağıyor.

Washington Business Journal'dan bir muhabir, tedarik zinciriyle ilgili bir haber için Curt'le röportaj yapmak istiyor. Bu yüzden Jack, Penny'yi on dakika içinde başlayacak parktaki oyun randevusuna götürmekle görevli. Curt, zamandan tasarruf etmek için onu buraya bırakıyor.

"Merhaba tatlım! Sabahın nasıl geçiyor?" diye soruyor Jack, Penny'nin araba koltuğunu çözerken. "Babam artık seni Violet'le oynaman için parka götürecektir. Eğlenceli değil mi?"

Yolcu koltuğunun açık camından Curt'e el sallıyorum. Saçları kazınmış, seyrelmiş saçlarından vazgeçmiş olmalı. Kalın gözlükleri de aynı.

"Merhaba, ben Margo."

"Seni tanıdığımıza memnun oldum, Margo." Gülümsedi ama gözlerinde bir yumuşaklık yoktu. "Ben Curt."

"Özür dilerim, çok kabayım!" diyor Jack, şimdi kaldırımda yanında Penny ile. "Curt, bu Margo ve tahmin et bakalım ne oldu? O ve kocası evlat edinmeyi düşünüyorlar!"

"Aman Tanrım, bu harika," diyor Curt. "O zaman Jack bunu bilmesi gereken kişi."

"Evet, çok yardımcı oldu," diyorum çömelirken. "Ve sen de meşhur Penny olmalısın."

Küçük kız sırtıp elimi sıkıyor - erken olgunlaşmış bir tavırla. "Sen babanın arkadaşı mısın?"

"Evet tatlım, Margo yoga dersinden arkadaşım," diye araya giriyor Jack.

"Okulda Margo adında bir arkadaşım var," diyor Penny. Yüzümü incelediğini hissediyorum. "Ama sen ondan daha güzelsin."

Jack, Curt'le bakışıyor.

"Vay canına, Penny, teşekkür ederim. Bence sen de gerçekten çok güzelsin. Ama daha da önemlisi, çok zekisin, değil mi? Ayrıca jimnastikte harika olduğunu duydum."

Penny parlıyor. Babaları arasında bir bakış daha yakalıyorum. Bunu başardığımdan oldukça eminim.

"Bizimle parka gelebilir misin?" diye soruyor.

Tam isabet.

"Ah, tatlım, eminim Margo'nun bugün yapması gereken başka şeyler vardır," diyor Jack.

"Sorun değil, biraz gelebilirim," diyorum hemen. "Buraya çok uzak değil, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Jack bana baktı. "Senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Hiç de değil. Kulağa eğlenceli geliyor."

Penny elimi tutuyor, minyatür avucunun baskısı kararlılığımı ikiye katlıyor: Ev yoksa bebek de yok. Cinsiyeti umursamamam, hatta onu toplumsal bir yapıdan öte bir şey olarak görmemem gerektiğini biliyorum ama gerçekten bir kız çocuğu tercih ederim.

"Harika!" diyor Curt arabadan. "Üçünüze de iyi eğlenceler. Sizinle tanıştığıma çok sevindim Margo." Penny'ye bir öpücük gönderip uzaklaşıyor.

Eski Prius'umla Audi'nin arkasından Grovemont Park'a gidiyorum; yoğun saat gibi görünüyor. Park yeri, bebek arabalarını iten ve minik bileklerini tutmaya çalışan ebeveynlerle dolu. Jack ve Penny girişteki tabelanın yanında beni bekliyorlar. Tekrar elimi tutup beni oyun alanına götürüyorlar.

Şehirde gördüğüm parklarla kıyaslandığında burası Disneyland gibi. Bir tarafında ejderhaya benzeyen, geniş, parlak mavi bir tırmanma aracı kıvrılıyor. Diğer ucunda ise, doğru mahallede muhtemelen bir iki teklif alabilecek, süslü, Craftsman tarzı bir ağaç evden aşağı doğru dönen bir kaydırak var. Penny, salıncaktaki arkadaşını görüp beni de yanına çekerek hızla geliyor.

"Violet! Bu Margo!" diye bağılıyor.

Kız salıncaktan atlayıp yanımıza koşuyor. Penny'den birkaç santim daha uzun.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Violet'e, küçük kızla aynı fare tüyü rengindeki saçlara sahip bir kadın koşarak yanıma gelirken.

"Merhaba, ben Violet'in annesiyim!" diyor yüksek sesle, her hecesi neredeyse damlıyor. Gerçek adını söylemiyor veya el sıkışmıyor. "Ne heyecan verici! Jack ve Curt sonunda yeni bir dadı buldular mı?"

Her kelimeyi dikkatlice telaffuz ediyor, gülümsemesi rahatsız edici bir gerginliğe ulaşıyor. Bunun ne olduğunu biliyorum; İngilizce konuşup konuşmadığımdan emin değil.

Açıklamama gerek kalmadan Jack yanımıza geliyor. "Hey Claire, bu arkadaşımız Margo. Yogadan sonra yanımıza geldi."

Kadının zaten pembe olan teni daha da kızarıyor. "Ah! Çok özür dilerim." Şimdi elini uzatıyor. "Ben Claire. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Evet, kitap kulübündeki orospulara artık etnik kökenli bir arkadaşın olduğunu söyleyebilmen harika.

Penny, Violet'e salıncakta katılıyor ve üçümüz yakındaki bir bankı ele geçiriyoruz. Claire hâlâ gevezelik ediyor, beni – ya da belki kendini– ırkçı olmadığına ikna etmeye çalışıyor. "Çok utanıyorum. Jack aylardır birini bulmaları gerektiğini söylüyor. Sen söylemedin mi Jack? Ama ben tahmin etmemeliydim." Dizime vuruyor. Ona vurmak istiyorum. "Kızların jimnastik programı bu yıl gerçekten yoğunlaştı, bu yüzden anaokuluna başladıklarında yardımcımızı eken çoğumuz yine zor durumdayız."

Jack rahatsız bir şekilde gülüyor. Claire'in dikkati kızlara kayınca, sadece benim görebileceğim şekilde gözlerini deviriyor. Ben de karşılık olarak omuz silkiyorum.

"Yani Violet ve Penny birlikte jimnastik mi yapıyorlar?" diye soruyorum, öfkemi bastırarak.

"Evet, Violet harika bir bardakçı," diyor Jack, çıkış yolunu bulduğu için açıkça rahatlamış bir şekilde. "Penny ile henüz üç yaşındayken Little Gym'de tanışmışlar."

"Aman Tanrım, o zamanlar kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlıydılar, değil mi?" diye araya giriyor Claire. "Margo, çocukların var mı?"

Oyun parkında takılan yetişkin bir kadına sorulacak pek de mantıksız bir soru değil. Ama yine de canımı acıtıyor (özellikle de muhtemelen Lands' End şarkıları dinleyerek mastürbasyon yapan, yüzü buruşuk bir heriften gelince).

"Henüz değil," diyorum memnuniyetle. "Ama kocam ve ben kesinlikle istiyoruz. Evlat edinmeyi yeni araştırmaya başladık."

Claire tekrar pişik rengine döner.

"Aferin sana," diyor. "Jack'in çok yardımcı olduğundan eminim."

"Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama evet, o şimdiden harika biri," diyorum ve Jack'e gülümsüyorum.

Claire başka bir şey söylemeye başlıyor ama Violet'in ağlayarak bize doğru koştuğunu görünce susuyor. Penny de

onu takip ediyor.

"Aman Tanrım, tatlım, sorun ne?" Claire kızını sımsıkı sarıyor.

Violet hıçkırıklar arasında anlaşılır kelimeler bulmaya çalışıyor ama Penny'nin Londra ile ilgili haberi paylaştığı genel fikrini aktarmayı başarıyor.

Claire, ince dudakları şaşkınlıkla aralanmış bir şekilde Jack'e doğru hızla ilerliyor. "Bu doğru mu?" diye soluyor.

"Ben de tam sana söyleyecektim," diyor. "Curt, King's College'da kıdemli bir öğretim görevlisi pozisyonuna girdi. Harika bir fırsat. Ama inanın bana, ben de hâlâ şoktayım."

Claire, denizci desenli çantasının derinliklerinden iki kurabiye çıkarıp kızlara uzatıyor; bu da gerginliğin bir kısmını hafifletiyor gibi görünüyor. Sonra Jack'e dönüyor.

"Ama Londra çok uzakta! Curt'ün Georgetown'da zaten kadrosu yok mu?" Jack cevap veremeden ona doğru eğiliyor. "Penny'nin jimnastikte yıldız olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor Violet duymasın diye. "Bu yıl gerçekten çok başarılı."

Anladığım kadarıyla çocuk sahibi olmanın en kötü yanlarından biri de bu: Eğer çocuğunuz en iyi arkadaş olursa, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, anne babalarına tahammül etmenin bir yolunu bulmanız gerekiyor.

"Evet, Curt'ün Georgetown'da güzel bir yeri var ve bu hepimiz için çok büyük bir değişiklik olacak," diye söze başlıyor Jack. "Ama tüm Avrupa'yı gezebileceğiz. Penny için yepyeni bir eğitim olacak."

Sanki bunların hiçbirini haklı çıkarmak zorundaymış gibi. En azından kızlar atlatmış gibi görünüyor. Ağızlarının köşelerinde kurabiye kırıntıları varken, salıncaklara doğru koşuyorlar.

"Ah, tabii. Eminim her konuda çok düşünceli davranmışsındır," diyor Claire. "Penny burada çok mutlu

görünüyor, hepsi bu. Onu yerinden etme kararı konusunda gerçekten çok acı çekmiş olmalısın."

Aman Tanrım, bu kadın insan formunda bir mantar enfeksiyonu gibi. Ama belki bunu kullanabilirim...

"Sözünü kestiğim için özür dilerim ama Penny gibi altı yaşında bir kızla daha önce hiç karşılaşmadığımı söylemeliyim. Çok özgüvenli ve olgun." Jack'e döndüm. "Ne zaman anne olacak kadar şanslı olursam, bana Curt'le nasıl başardığınızı anlatmalısın."

Yüzü gevşiyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Çok güzel."

"Doğru," diyorum. "Londra'da herhangi bir sorun yaşayacağını hiç sanmıyorum."

Claire boğazını temizliyor, sonra kolundaki hayali bir tiftiği çekiştiriyor. O aptalı etkisiz hale getirmek Jack'in gözünde bana puan kazandırmış olmalı.

"Margo!" diye bağılıyor Penny salıncaklardan. "Gel bizi it!"

Ona el sallayıp banktan kalkıyorum.

"Ben de geleceğim," diyor Jack.

Claire'den yeterince uzaklaştığımızda, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Penny'nin Violet'in tek arkadaşlarından biri olması onu üzüyor."

Penny her sallanışında bana farklı bir soru soruyor: "Mesleğiniz nedir?" "Nerede yaşıyorsunuz?" "En sevdiğiniz hayvan hangisi?"

Ve son olarak: "Evime gelmek ister misin?"

Derin bir nefes aldım, Jack'in tepkisini bekledim.

"Bu güzel bir fikir tatlım," diyor Violet'i yanımıza iterken. Bana dönüp: "Bu hafta kocanla birlikte akşam yemeğine gelmek ister misiniz?"

Göğsümde köpüren bir sıcaklık yayılıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, "bunu çok isteriz!"

Jack ve ben Çarşamba günü saat altıda buluşuyoruz. Ona Şanslı Penny demeye başlamalıyım.

6

"Margo, aklını mı kaçırdın?"

Ian kumandayı sehpayı öyle sert fırlatıyor ki pil kapağı arkadan fırlıyor. Hâlâ spor kıyafetleriyle ama benim beklediğim endorfinler çoktan azalmış gibi görünüyor.

Bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Bu yüzden ona söylemek için şimdiye kadar bekledim. Dün oyun alanından eve döndüğümde, zamanlama hiç uygun değildi. İş arkadaşlarıyla Nats maçına gidecekti, bu yüzden onu önce kavgaya sokmak adil olmazdı. Sonra Mets'e beş-sıfır yenildiler ve o da berbat bir ruh halindeydi. Yani, gerçekten de, bu benim için ilk makul fırsattı.

"Akşam yemeğine gelmeyi ben istemedim," diyorum, meseleyi tırmandırmamak için sakın bir ses tonuyla. "Jack bizi davet etti. Tek yaptığım bir yoga dersine gidip sohbet etmektir."

"Kendini dinliyor musun? Buna gerçekten inanıyor musun? 'Yoga dersine gitmedin' demedin." Ian parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı. "Bu adamı takip ettin."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatik davranıyorsun. Onu takip etmedim. Ginny, yengesinin o yoga stüdyosunu çok sevdiğini söyledi ve ben de zaten tekrar yogaya başlamayı düşünüyordum. Zararsız görünüyordu."

"O zaman neden bana nereye gittiğin konusunda yalan söyledin?" Ian gri kanepemizden kalkıp mutfığa doğru yanıma geldi.

"Çünkü seni endişelendirmek istemedim! Onunla karşılaşp karşılaşmayacağımı bile bilmiyordum ve sen bu kadar mantıksız olabiliyorsun."

"İşte bu gerçekten iyi bir şey." Kuru bir kahkaha attı. "Evet, mantıksız olan benim."

"İlan, hadi ama, bunun normal bir pazar olmadığını biliyorsun. Buradan çıkmak istiyorsak stratejik davranmalıyız."

"Neredeyse her eve istediğimizden altı haneli rakamlar teklif ettik!"

"Kesinlikle! Ve hâlâ buradayız! Bir avantaja ihtiyacımız var ve her zamanki gibi ben de bir avantaj yakaladım. Rica ederim."

"Bana bir şans ver! Zaten buraya gelmemizin tek sebebi sensin!"

"Evet, çünkü bir şey için çabalayacak cesarete sahip olan benim."

Sakin kalmak bu kadarmış. Bana gözlerini kırpmadan bakıyor, tezgah taburesinin arkasını öyle sıkı tutuyor ki, sanki parmak eklemleri derisini delecekmiş gibi.

Sonra: "Siktir git, Margo." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Gözlerimi kıstım. "Az önce bana ne dedin?"

"'Siktir git' dedim." Tekrar tam sese döndü ve sesini iyice yükseltti. "Tam bir orospu gibi davranıyorsun."

Kadın düşmanlığı bingosunu mu oynuyor yoksa?

"Evet, duyalım Indiana!" Şimdi deli gibi alkışlıyorum. "Çocuğu Orta Amerika'dan götürebilirsin!"

"Ben bunu dinlemiyorum."

İlan, girişteki raftan anahtarlarını ve cüzdanını alıp spor ayakkabılarını giymeye bile fırsat bulamadan alıyor. Kapıyı öyle sert çarpıyor ki duvarlar sallanıyor. Komşularımız için ne güzel bir pazar sabahı eğlencesi.

Bana daha önce hiç orospu dememişti. Ve başka muhteşem kavgalarımız da oldu.

En son böyle dışarı fırladığında, sıra evde oturuyorduk. O zaman kapıyı öyle sert çarpmıştı ki mandal sıkıştı ve tamir etmesi için bir çilingir çağırmak zorunda kaldık. Ağustos 2020'ydi ve öyle şiddetli bir yağmur yağıyordu ki sanki içeride yağmur yağıyormuş gibi bir ses geliyordu.

Az önce Ginny'e listeye girmesi için onay vermiştim.

"Benim de burada yaşadığımı hatırlıyor musun?" diye sordu lan, parmaklarını saçlarına geçirmiş bir şekilde bir ileri bir geri yürürken. "Ben olmadan buna nasıl karar verebileceğini anlamıyorum."

"Hiç sanmıyorum." Aynı gri koltuktan ona bakıyordum - ilk yetişkin alışverişlerimizden biri olan Oda ve Pansiyon'dan - bacaklarımı çaprazladım. "Faiz oranları yüzde üçün altına düştüğünde satmaya hazır olacağını söyleyen sendin ve şimdi de öyle. Yani, Ginny'ye sadece bana söylediklerini aktarıyordum."

Annemle babamın berbat evliliğinden öğrendiğim bir şey varsa, o da karşımdaki kişinin aslında kontrolde olmadığı halde kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesini sağlamanın, kavgayı kazanmanın en kolay yolu olduğudur. Ama lan geri adım atmayacaktı.

"Bir salgının ortasındayız Margo ve neredeyse garantili olarak bir apartman dairesinde olacağız, iki yüz kişi daha kapı kollarına ve asansör düğmelerine dokunacak ve her yere damlacıklarını veya her neyse onu saçacak. Sadece düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Eğer bu, bir sürü para kazanabileceğimiz ve sonrasında hayal ettiğimizden daha güzel bir ev satın alabileceğimiz anlamına geliyorsa, birkaç ay boyunca maske takmaya ve ellerimi yıkamaya razıyım; çünkü bankalar neredeyse ipotekleri bedavaya veriyor."

"Bu evin güzel olduğunu düşündüğün zamanları hatırlamıyor musun?"

Bu beni güldürmüştü -ki bu da Ian'ı daha da sinirlendirmişti- çünkü o anda bodrumumuzun su bastığından hiç şüphem yoktu. O zamana kadar, çoğunlukla Ian'ın babasının Indianapolis'ten yardım için gelmesi sayesinde, birçok iyileştirme yapmıştık. Ama bodrum katının gerçek bir su yalıtım ustasına ihtiyacı vardı ve biz de para harcamaktan kaçınmıştık.

"Gerçekçi ol Ian," dedim, "altımızda muhtemelen beş santim su birikintisi var."

"Ama burası yeterli olabilir," dedi. "Düzeltmeye devam edebiliriz. En azından aşı bulunana kadar burada güvende oluruz."

"Peki bu ne zaman olacak?" diye sordum. "Sonsuza kadar yok. Şimdi bir aile kurmaya çalışıyoruz, değil mi? Tabii artık bunu umursamıyorsan."

"Aman Tanrım, Margo, bunu bana anlatma. Hayır demiyorum. Sadece biraz daha düşünmem gerek."

O noktada sabrım tükenmişti.

"Tamam, belki de bebek hakkında biraz daha düşünmem gerekiyor."

Elbette bunu kastetmemiştim, sadece sohbeti bitirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ian'ın ağzı açık kaldı. Bir an duraksadıktan sonra bir şeyler söylemeye başladı, sonra vazgeçip gitmek üzere döndü. Bir maske aldığını gördüm ama şemsiye almadı, ön kapının patlayan sesini duydum. Birkaç saat sonra, sırlıslıkla bir şekilde ortaya çıktı ve ön kapı kolunu kırdığı için arka kapıyı çaldı.

"Tamam," dedi, onu içeri aldığımda. "Listeleyelim."

O zamanlar on sekiz ay boyunca aynı dairede kalacağımızı bilemezdim. Ama bilseydim bile, farklı bir şey yapmazdım. Çünkü artık Jack'le gerçekten iyi anlaştığım için, bu dayanılmaz çilenin degeceğinden eminim.

İlan kapıları çarpıp bana küfür edebilir ama Çarşamba akşamı o akşam yemeğinde olacak, ziller çalıyor. Her zaman yaptığı gibi, kendine gelecektir. Şu anda zor bir dönemden geçiyor olabiliriz ama tanıdığım en güvenilir insan o. Bunu ailesinden almış. Kırk yılı aşkın süredir birbirlerine çok bağlılar. Oğullarının bana orospu dediğini bilseler ölürler. Özellikle de annesine.

Belki bu gece ona kızarmış tavuk yapmalıyım. İlan'ın onu düşünmesi iyi gelebilir.

Bir mesaj yazıyorum: Hey Debbie, umarım hafta sonun güzel geçiyordur! Tavuğun için ne tür beyaz şarap kullandığını bana hatırlatabilir misin?

Merhaba tatlım! Cevap yazıyor. Genelde Sauvignon Blanc ama kuru bir şey de olur. İhtiyacın olursa ara.

Şimdi komşumuz Natalie'ye çiftçi pazarına gelmek isteyip istemediğini sormak için bir mesaj daha atıyorum. Aslında tek istediğim, o bakımsız, siyah beyaz, kukla gibi kurtarılmış köpeği Fritter'ı görmek. Natalie içeri girdiklerini söylüyor, ben de lobide onları karşılamak için aşağı iniyorum. Buradaki ortak alanların hepsinde o sıradan, organik-modern hava hakim: mat siyah aydınlatma armatürleri, sahte keman yapraklı incir ağaçları. Ayrıca bina "imza kokusu" yaydığı için her zaman belli belirsiz yapay narenciye kokuyorlar. Tanrım, burada yaşamaktan bıktım.

Natalie'nin dairesi bizimkinin iki kat üstünde. İlan'la taşındıktan kısa bir süre sonra, onunla ve Fritter'la çatı katında tanıştım. Güneşli bir sonbahar gününde çalışmak için sessiz bir yer arıyordum. O da boşanma avukatıyla telefonda konuşuyordu.

"Hey, Nat. Vay canına, saçların!"

Daha fazla platin röfle. Daha da parlak olursa trafik kazasına yol açabilir. Fritter, hayranlık dolu kahverengi gözleriyle diz hizasından bana bakıyor. Eğilip iki kulağının arkasını, sevdiği gibi, derin bir şekilde kaşıyorum.

"Teşekkürler kızım. Çok fazla olabileceğinden endişeleniyordum ama sanırım içime siniyor. Sende ne var?"

Ona hayalimdeki evi bulduğumu veya Ian'la bu konuda tartıştığımı söyleyemediğim için, bir blok boyunca işten bahsediyorum. Natalie her an sohbeti devralabilir. Şemsiyenin de pek yardımcı olmadığı o sinir bozucu şekilde soğuk ve hafif sisli hava. North Face'imın fermuarını çeneme kadar çekiyorum.

Natalie, tam zamanında, bir meslektaşının Wordle skorunu sorarken kullanabileceğiniz bir tonla, "Sikişmeden önce hiç kokain çektin mi?" diye soruyor. Omuzlarında küçük bir çocukla yürüyen bir adam, bir anlığına dönüp bakıyor.

"Şey, hayır."

"Şaşırdım," dedi ifadesiz bir yüz ifadesiyle, bu aptallığıma gözlerini devirerek. "En azından işleri ilginç kılmak için etrafta olmama sevinmiyor musun?"

Natalie, üniversiteden hemen sonra evlendi - evanjelik bir yetiştirme tarzı ve tüm o saçmalıklar - ve boşandığından beri kayıp gençliğini geri kazanmaya çalışıyor. Mount Pleasant'ta ironik bir şekilde salaş bir yerde barmen olarak çalışmaya başlamadan önce bir işe alım uzmanıydı. Kariyer değişikliğinin kendi fikri olduğuna yemin ediyor, ancak bir keresinde sarhoşken, eski patronunun bir şirket kampında Molly'yi asistanına teklif ettiği için onu "denetimli serbestlik" kapsamına aldığını ağzından kaçırdı. Ondan daha fazla ayrıntı almaya çalıştım ama odaklanamayacak kadar sarhoştum.

Natalie bu dönemi "özgürlük dönemi" olarak adlandırıyor. Çoğu kişi buna orta yaş krizi, hatta belki de otuz bir yaşında olduğu için üçüncü hayat krizi derdi. Dün gece yeni bir erkekle birlikte oldu - her zaman yeni bir erkek veya yeni bir kız vardır - ve düşük bütçeli bir porno için sahne talimatlarını dikte eder gibi her kanlı ayrıntıyı ortaya döküyor.

"Bunu dört kez yaptık. Arada, diliyle açıklaması zor ama inanılmaz bir şey yaptı. Sonra bu sabah bir kez daha yaptık."

"Bu kulağa... dürüst olmak gerekirse, acı verici geliyor."

"Ah, asıl mesele kayganlaştırıcı. İstersen sana birkaç tavsiyede bulunabilirim." Sakızını patlatıyor. "Eminim herkesten çok ihtiyacın var, muhtemelen şu sağlık sınıfı diyagramındaki bebek yapma işlerine."

Natalie şu anda yüzü olan herkesle sevişebilir ama megakilise geçmişinin ilk emrini unutmadı: Fırsat buldukça başkalarının sert bir şekilde yargılandığını hissettireceksin.

"Güvenli davranıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, lafını çevirip.

"Hadi ama, bana biraz güven. Evet, anne!"

"Tamam, tamam."

Benim umurumda bile değil. Natalie'ye yardım etmek için sıraya giren başka kimse yok zaten. Lobici eski sevgilisi çoktan nişanlandı (kendini çok üzme, tüm kirasını karşılayacak kadar nafaka ödüyor). Ailesi hâlâ boşanma yüzünden kızgın ve diğer arkadaşlarından bahsetme tarzından, hepsi yeni evli rutinlerine mutlu mesut yerleşmiş gibi görünüyor. Fritter olmasaydı ben de onu çoktan serbest bırakırdım. Onu o kadar sık yalnız bırakıyor ki, neredeyse benim yarım oldu.

"Eve gelemesen onu her zaman götürmekten mutluluk duyarım, biliyorsun," diyorum, U Sokağı'ndaki pislik parçalarını hevesle incelerken ona başımı sallayarak. Birkaç kez uzanıp onu bir tavuk kemiğinden çekip alıyorum. Natalie'nin bunu anlayıp dikkat etmeye başlayacağını düşünürdünüz.

"Biliyorum kızım. Sen en iyisisin. Ama dün gece benim evimdeydik."

Şimdi Fritter'ın muhtemelen tüm bunlara tanıklık etmiş olması beni üzüyor. Ona sempatik bir bakış atıyorum.

Saat on iki kırk beş ve çiftçi pazarındaki kalabalık şimdiden azalmaya başladı. Bazı satıcılar eşyalarını topluyor. Havuç ve kekik almak için manav reyonuna koştum; sonra sütçü kadından bir kutu taze tereyağı istedim. (Grovemont'taki hafta sonu pazarında bundan çok daha iyi ürünler var ve çok daha temiz.)

Natalie'yi smoothie tezgahında görüyorum, göğüs dekoltesini yukarı kaldıracak kadar tezgaha eğilmiş. Orada çalışan adam - üniversiteden yeni mezun gibi görünüyor - Fritter'ı sevmek için eğilmiş. Acaba Natalie onu bu yüzden mi yanında tutuyor, ekstra ilgi çekmek için mi? Onu beklerken, çapraz askılı çantamda telefonumu arıyorum. Ian'dan hâlâ haber yok.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Natalie, beyaz fermuarlı tişörtünün önünden aşağı akacak gibi duran kocaman bir acai kasesi.

"Ah evet, önemli değil." Telefonumu tekrar sakladım. "Bir müşteriden gelen sinir bozucu bir e-posta sadece."

Gökyüzü daha da öfkeli olduğu için dönüş yolunda hızlanıyoruz. Natalie'ye bu Perşembe günü bir iş etkinliğim olduğunu hatırlatıyorum - onun geç vardiya gecelerinden biri - ama biter bitmez Fritter'ı almaya uğrayacağımı. Sokakta vedalaşıyoruz ve akşam yemeği malzemelerimin geri kalanı için Whole Foods'a gidiyorum.

★ ★ ★

Daireye döndüğümde ışıklar kapalıydı, her yer tavandan tabana pencerenin dışındaki bulutlarla aynı fırtınalı griye bürünmüştü. Bir yanım onun şimdiye kadar burada, kanepede oturmuş, özür dilemeyi bekliyor olmasını bekliyordu; neredeyse her zaman ilk özür dileyen o olurdu.

Ondan önce, ben tam bir pislikler mıknatısıydım ("baba meseleleri", herhangi bir koltuk psikoloğunun söyleyeceği gibi). Ama Ian'ın farklı olduğunu hemen anladım.

İlk çıkmaya başladığımızda, o Çin Mahallesi'nde tek başına yaşıyordu ve benim Columbia Heights'ta iki oda arkadaşım vardı, bu yüzden çoğu geceyi onun evinde geçirirdik. Geleceğimi ne kadar önceden haber versem de, hava karardıktan sonra bile beni Metro'da beklerdi. Her pazar, yağmur yağsın ya da güneş açsın, alışverişe gitmek için benimle evimde buluşurdu. O zamanlar ikimizin de arabası yoktu ve bu sayede poşetleri taşımama yardım ederdi.

İlan ortaya çıktı. Yaptığı tek şey bu. Peki şimdi nerede?

Saat beşte dayanamayıp ilk mesajı atıyorum: Akşam yemeğine geliyor musun?

Ekrana bakıyorum, o üç küçük noktanın ortaya çıkmasını diliyorum. Hiçbir şey.

Kendime bir Manhattan hazırlıyorum (hamilelik cehenneminin bir avantajı da kokteyl içmek) ve tavuğu fırına koyuyorum. Yedide tekrar mesaj atıyorum: İyi olduğunu bana bildirebilir misin?

Bu sefer üç nokta beliriyor ama sadece bir saniyeliğine, sonra da kayboluyor. Demek ki beni bilerek görmezden geliyor. Kaburgalarım bir öfke dalgası saplanıyor. Daire Şükran Günü gibi kokuyor ve midem dizel motor gibi çalışıyor, biliyor musun? Siktir et onu. Burada oturup açlıktan ölmeyeceğim.

Kusursuz altın bir kuş oyuyorum ve bir tabakla birlikte kanepeye, bir şişe Malbec'e gidiyorum. Pinterest'i açıp hayalimizdeki evi tasarlayanın zamanı geldi.

Mutfak zaten neredeyse tam istediğim gibi, ancak adanın üzerindeki büyük fener tarzı sarkıtlara pek ikna olmadım. Bir iddialı, elbette, ama doğru seçim mi? İki alternatif asıyorum: Schoolhouse'dan pirinç gölgelikli sade süt camı küreler ve Shades of Light'tan sağlam pirinç kubbe şeklindeki bir seçenek.

Zoe Estelle'in Instagram'ı, yemek odasındaki lambrileri parlak, koyu mücevher tonunda boyamanın tek çözüm olduğuna beni ikna etti. Sonra tavana kadar kalan kısmı duvar kağıdıyla kaplayacağım. Farrow & Ball'un web sitesindeki seçeneklere göz attım ve Brinjal adlı soluk bir mora bayıldım. Anthropologie'de bu rengi gerçekten çok yakışacak birkaç duvar kağıdı var. Hepsinden numune sipariş edip kendime bir kadeh daha doldurdum.

Arka verandadan oturma odasını tam olarak göremesem de, kolayca hayal edebiliyorum ve evin bacasının konumuna bakılırsa bir şöminesi olmalı. Aynı kanepeden iki tane alıp, kalın, canlı kenarlı bir sehpanın üzerine oturtsam nasıl olur? Bu doğru olur. Ateşi güzelce çerçevelerler. Chesterfield'lar çok geleneksel olabilir, ama mekanı sıcak ve davetkar tutmak istiyorum, bu yüzden çok minimal bir şey işe yaramaz. Aaa, belki de eskitme deriden modern bir şekil yaparım? Ya da kıvrımlı bir şey! Kadife. Yosun? Avcı yeşili? Hayır, yosun. Kesinlikle yosun. Crate & Barrel'in panoma astığım birkaç kıvrımlı kanepesi var. Bardağımın üstünü kapatıyorum, sonra da tonundan emin olmak için birkaç kumaş örneği sipariş ediyorum.

Evin zaten kaldırım cazibesi var. Ama sevmediğim tek şey ev numaralarıydı. Anlıyorum, doğru seçimler yapmazsanız Colonial tarzı bir ev sıkıcı olabilir. Ama o ince siyah şeyler, böylesine büyüleyici bir cephe için fazla sade. İhtiyacım olan şey, daha sıcak bir bitişe sahip, daha klasik bir yazı tipi, belki antika bronz?

Bardağımı doldurup bu tanımlayıcıları Google'a yazıyorum. İşte karşınızda, Rejuvenation'dan neredeyse mükemmel görünen, güzel ve kalın bir serif yazı tipi. Sanırım 20 cm'lik rakamlar, standart 15 cm'lik rakamlardan daha çok revak ve dış mekan fenerlerinin ölçeğine uyacaktır. Sipariş üzerine yapılıyorlar. Taşındığımızda elimizde olsun diye

hemen satın alsak iyi olur. Çok heyecan verici! Yeni evimiz için ilk gerçek alışverişim!

Lanet olsun, bu şişenin tamamını mı bitirdim?

★ ★ ★

Fırın bütün gün açık kaldıktan sonra, ev beni sıcaklığıyla sarıyor. Arka bahçedeki meşe ağacı koyu kızıl bir renge bürünüyor. Lastik salıncakta bir kız var, bacakları açıklıktan sarkacak kadar uzun. Penny mi o? Fransız kapılara yaklaşıp gözlerimi kısarak içeri bakıyorum. Nefesim camı buharlaştırıyor ve şaşkınlıkla küçük bir nefes veriyorum.

Benim. Ben kızım.

Üçüncü sınıf fotoğrafımda giydiğim mor tulumlara bakılırsa, sekiz yaşında olmalıyım. Tek başıma olmama rağmen çok mutlu, gülümsüyor ve kıkırdıyorum.

Ağabeyim -yetişkin versiyonu- orada olduğumun farkında değil gibi. O ve oğulları çimlerde futbol topu oynuyorlar. Cheryl'ın Mitch'in çocukları tatile götürmesine izin verdiğine inanamıyorum. Yağmur çiseliyor, bu yüzden içeri girmeden önce ayakkabılarını verandada bırakmalarını hatırlatmam gerekecek.

Carrara mermer adasına geri döndüm, önlüğüm takılı, ev yapımı turta hamuruyla ilgileniyorum. Bu oklavanın ağırlığı, saplarının pürüzlülüğü, onun büyükannemin olduğunu doğruluyor. Peki buraya nasıl geldi?

Belki annem getirmiştir. Arkamda, Thermador'un içinde kızaran hindiye kontrol ediyor. Babamın sesi oturma odasından yankılanıyor. Onu gerçekten davet ettim mi? Nedense burada olmasına kızmıyorum. Artık hiçbir şeye kızmıyorum. Saçma olduğu belli olan bir hikâye anlatıyor ama Ian'ın ailesi ve kız kardeşi yine de gülüyor.

Merdivenlerden biri iniyor. Ian olmalı. Oturma odasına açılan kemerli açıklıktan onu görüyorum. Göğsüne yumuşak,

küçük bir yumruyu bastırıyor - bebeğimiz. Keşke arkasını dönse de yüzünü görebilsem.

Kızarmış patatesler ayaklarımın dibinde kıvrılmış, lezzetli bir şeyler düşürmeyi umuyor. Fırından yeni çıkmış kabukları çıtır çıtır tatlı patatesler, tezgahdaki bir fırın tepsisinde duruyor. Kesilebilecek kadar soğumuşlar, bu yüzden küçük bir patatesin içinden bıçak geçirip kabarık turuncu orta kısmını küçük kuklam için bir tabağa koyuyorum. O kadar sevgi doluyum ki, içimden yayıldığını, evin her odasının her köşesine dokunduğunu hissedebiliyorum.

Fransız kapılarının açıldığını duyunca başımı kaldırdım. Sekiz yaşındaki halim koşarak kapılardan geçti. Ona Keds'lerini çıkarmasını söylemeden önce, kolları belime dolandı.

"Margo," diyor bana gülümseyerek, "başardık."

★ ★ ★

Kilidin içinde çırpınan bir anahtar beni kendime getiriyor. Ağzım sanki bir yapıştırıcı çubuğu yemişim gibi; keskin bir his gözlerimin arkasına saplanıyor.

Hala koltukta mıyım?

Kapıda yine sesler. Rafa çarpan anahtarlar. Spor ayakkabılar tekmelendi. Gözlerimi kısarak tavana baktım; sonra, sadece televizyonun mavi titrek ışığıyla aydınlanan bir siluet belirdi.

lan.

"Annemin tavuğunu sen mi yaptın?"

7

Alarmım çaldığında ölmeyi diliyorum.

İlan yanımda hafifçe horluyor, karnının üstüne yatmış. Eve ancak üçten sonra geldi, yani ben belki dört saattir uyuyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Neredeydi ki? İstedığımı yapacak kadar kötü hissettiği sürece umurumda mı?

Ayağa kalkar kalkmaz başım zonklamaya başlıyor. Banyoya sendeleyerek girip aynadaki hasarı inceliyorum. Dudaklarım ve dişlerim morarmış - Farrow & Ball marka Brinjal. Ağzımı musluğa tutup üç Advil içiyorum, sonra kusmayacağımdan emin olmak için bir dakika kıpırdamadan duruyorum.

Böyle sabahlarda, saçlarım o kadar gür ve düz ki, zamanım olsa bile başka türlü şekillendiremeyeceğim için minnettarım. Hava durumu uygulamama bakıyorum; yağmur yok, 60'ların ortası. Bir elbise yeterli. İş çantama bir çift topuklu ayakkabı atıp düz ayakkabılar giyiyorum, çünkü kusmaya bu kadar yakınken otobüse binmek için klinik olarak deli olmam gerekir.

Ayrılmadan önce buzdolabına bir Post-it notu yapııştırıyorum: Öğle yemeği için biraz artan tavuk getirmeyi unutma. Sevgilerimle.

Alt metin: Bana borçlusun.

Şehir merkezinde yürürken, yumurtalı-peynirli bir simidi dikkatlice mideye indiriyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor.

Kartı okuttuğumda, akşamdan kalmalığımın azaldığını hissediyorum.

Ofisimiz aylardır bu kadar dolu olmamıştı. Ancak bu hafta, Perşembe gecesi yeni bir otel müşterimiz olan Mythos Group adlı Amsterdam merkezli butik bir işletmeci için düzenleyeceğimiz açılış partisi için tüm gücümüzle çalışıyoruz. Penn Quarter'daki on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kiliseyi, ABD'deki ilk işletmeleri olan The Bexley'e dönüştürdüler. Doksan sekiz odası, art deco ve orta yüzyıl tasarımını bir araya getiren bir tarzı ve lobisinde Michelin yıldızlı bir şefin yönettiği bir Fransız brasserie'si bulunuyor.

Mythos Group, şimdiye kadar bizi sadece ABD'deki ilk lansmanlarının pazarlamasını üstlenmemiz için işe aldı. Ancak başarılı olursak, bize aylık bir ücret verecekler. Bölgede en az iki otel daha açma planları da göz önüne alındığında, en önemli müşterilerimizden biri haline gelebilirler.

Yaklaşık yirmi kişi, mekanımızın ortasındaki balık fanusu konferans salonuna doluştuk. Genç çalışanlardan birkaçı maske takıyor; zorunlu yüz yüze toplantı konusunda pasif-agresif bir orta parmak. Lanet olası Z Kuşağı.

Jordana, koyu bukleleri kadar parlak siyah rugan Louboutin'leriyle hepimizin üzerinde yükselerek en son geldi. O ayakkabılar muhtemelen kiramızın üçte birini karşılayabilirdi.

"Bugün burada bu kadar çok parlak, ışıldayan yüz görmek güzel," diyor masanın başındaki yerini alırken. "Umarım bu hafta sonu biraz dinlenebilmişsinizdir, çünkü önümüzde dolu dolu bir hafta var. Bildiğiniz gibi, Perşembe günü katılacak ulusal tasarım ve seyahat basınıyla bizzat ben ilgileniyorum. Tam listeyi hemen göndereceğiz, böylece önceden inceleyebilirsiniz. Ama listede kimlerin olduğunu unutmanız ihtimaline karşı, tüm VIP'ler siyah bileklik takacak."

Bilekliklerin hayat memat meselesi olduğunu anlamak için duraklıyor.

"Siyah. Bileklik. Bantlar," diye devam ediyor, Cartier markalı bileğine vurarak. "Bu çok, çok önemli. Siyah bileklik takan birini görürseniz ve kokteyli boşsa, yalnızsa ya da mutsuz veya sıkılmış görünüyorsa, hemen müdahale edin. Bir numaralı görevimiz, The Bexley'nin eğlencesini, lüksünü ve seksiliğini her zaman deneyimlemelerini sağlamak."

Jordana bakışlarını Beth adındaki genç asistana dikeyor. "Tıpkı Viceroy açılışında yaptığımız gibi, hediye paketi masasından sen sorumlusun. Ama bu sefer VIP'ler geceyi ücretsiz odalarda geçirecek, bu yüzden yukarı çıkmadan önce, içinde monogramlı espresso fincanları ve Şef'in ev yapımı granolası olan sabah temalı bir hediye kutusu da alacaklar. Not alıyor musun?"

Beth ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"Ne yaparsan yap Beth, o kutuları daimi misafirlerimize verme. Onlar sadece VIP."

Beth bu sefer dizüstü bilgisayarında öfkeyle bir şeyler yazarken tekrar başını sallıyor.

Washington'a taşındığımda günlerimi bileklikleri ve hangi medya mensuplarının hediye paketlerine, hangilerinin hediye kutularına layık olduğunu düşünerek geçireceğimi söyleseydiniz, suratınıza yumruk atardım. Buraya gazeteci olmak için geldim. Ve yeni bir başlangıç yapmak için - aramda koca bir kıta ve ailemin kısa süreli büyüğü hayatının enkazı varken.

Washington Üniversitesi'nde öğrenim kredileri ve garsonluk yaparak paramın çoğunu ödedim; büyükannem ve büyükbabam da biraz katkıda bulundu. İletişim bölümünü seçmemin tek sebebi, matematikten nefret eden biri için her şeyi kapsayan bir bölüm gibi görünmesiydi. Küçükken tek başıma çok zaman geçirir, saatlerimi yalnız geçirmek için odamda hikayeler karalardım, ama ikinci sınıfta gazeteciliğe

giriş seçmeli dersi alana kadar yazma yeteneğim olduğunu fark etmemiştim. Aynı dönem, okul gazetesi için bir savaş protestosunu haber yapmak üzere gönüllü oldum ve ilk kez haber yapmanın heyecanını hissettim. Neredeyse tüm sınıf arkadaşlarımdan daha çalışkandım, haberi yakalamak konusunda takıntılıyım. Profesörlerimden biri o kadar etkilenmişti ki, giriş seviyesi editör yardımcılığı işini almam için eski bir meslektaşına e-posta gönderdi. O zamanlar, bir gün editör olmayı planladığımı söyledim. Ama lan hukuk firmasından ayrıldığında, her şeyi yeniden düşünmek zorunda kaldım.

Emlak fikri ilk aklıma gelen oldu. Hâlâ durgunluktan kurtulmaya çalışıyorduk, bu yüzden ev fiyatları fena değildi - en azından Washington DC standartlarına göre - ve lan'ın ailesi düğünümüz için harcamamız üzere bize 30.000 dolar vermişti. lan ve ben (aslında çoğunlukla lan) birikimlerimizi de katarsak, küçük bir ev için yeterli peşinatımız olurdu. Ve doğru potansiyele sahip doğru mahalleyi seçersek, sadece birkaç yıl içinde ciddi bir öz sermaye oluşturabilirdik.

lan başta bu fikirden nefret etti ama tek gereken, düğünlerin çevre için ne kadar korkunç olabileceğinin küçük bir hatırlatılmasıydı. "Tüm o çiçek aranjmanlarını, tüm o yemek artıklarını, çöplükte çürüyenleri bir düşünün," dedim. "Geleneksel bir düğün size çok yakışmıyor."

Kısa bir süre sonra Erika bana Buzz'daki açık pozisyondan bahsetti. Bir yıldır iş dünyasındaydı ve Jordana, konaklama sektörüyle ilgili hikayelerin kaynağı haline gelmişti. "Tam bir çılgın," dedi Erika. "Bence onun için çalışmayı çok istersin. Belediye meclisi üyesiyle yaşadığın o olaydan sonra, belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir."

Her muhabir, öngörülebilir çalışma saatleri ve geçinilebilecek bir ücret gibi lüks vaatleriyle PR seçeneğinin var olduğunu bilir. O zamana kadar yerel serviste genel görevlendirme muhabirliğine terfi etmişim, ama hâlâ

40.000 doları zar zor geçiyordum. Jordana'ya en azından detayları soran bir e-posta göndermenin zararı olmayacağını düşündüm.

Yaklaşık maaşı geri gönderdiğinde, halüsinasyon gördüğüme ikna oldum. İki gün sonra mülakata gittim. Ve şimdi bana bakın - Kara Bileklikli Meryem Ana.

Jordana sandalyesini etkinliklerden sorumlu kıdemli başkan yardımcımıza doğru çeviriyor. "Tamam," diyor, "Margo'nun Rivière hakkındaki son gelişmelerini duymadan önce sözü Taylor'a bırakıyorum."

"Teşekkürler J," diyor Taylor cana yakın bir tavırla. Hepimizin arasında Jordana'ya en yakın olanı o. Patronumu sevmediğimden değil. Seviyorum. Erika haklıydı, o tam bir baş belası. Ama onun ve Taylor'ın aksine, bu işi fazla ciddiye alamıyorum. İş yeterince eğlenceli ve iyi iş çıkarıyorum ama bu bir maaş. Bir yaşam tarzı aracı.

Taylor, kuzeniyle ve piyasada olmayan evle ilgilenen kişi. Yedi numaralı ev için tekliflerin geldiği Salı günü bana ondan bahsetmişti. Toplantı odasında Sweetgreen'den salata yiyorduk ve ben de Ginny'den haber var mı diye takıntılı bir şekilde telefonumu kontrol ediyordum. Benim terlememi izlerken Taylor, "Şu anda Washington'da ev almak neredeyse imkansız, tabii tamamen nakit ödemediğiniz sürece. Siz nakit ödemiyorsunuz, değil mi?" fikrini paylaşmak zorunda hissetti.

"Kesinlikle hayır," dedim, sahte bir kahkaha atarak.

"Diğer yol ise piyasada olmayan bir şey bulmak. Kuzenim ve karısı da aynısını yaptı."

"Bunu nasıl başardılar?"

"Satıcıları tanıyorlardı. Çocukları hep birlikte Sidwell'e gidiyor," demişti kayıtsızca. "Kendi aralarında bir anlaşma yaparlarsa, emlakçı komisyonlarından bir servet tasarruf edeceklerini düşündüler."

Elbette, bunu olası bir strateji olarak duymuştum. Ama Taylor'ın kuzeni, bunun gerçekten işe yarayabileceğinin ilk somut kanıtıydı.

Taylor şimdi Perşembe gecesi için adım adım tekrarlama hakkında bir nutuk atmaya ve her konuğun önünde fotoğraf çektirmesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başlıyor. Planının anahtarı bardak altlıkları. Altın harflerle kabartmalı siyah kartonlardan birini kaldırıyor. "Bunlar tüm barlarda ve her kokteyl masasında olacak," diyor. "Üzerlerinde adım adım tekrarlama fotoğraflarını indirmek için QR kodu ve The Bexley'nin Instagram hesabı var, böylece herkes paylaşım yaptığında kimi etiketleyeceğini biliyor." Taylor, bardak altlıklarını odadaki tüm muhabirlere ve etkili kişilere göstermenin yeminli görevimiz olduğunu açıklıyor.

Restoranla ilgili medya planının özetini içeren güncellememi sunmadan önce, Swell şişemden bir yudum alıyorum. Su, mideme akü asidi gibi çarpıyor.

Otuzdan sonra bir noktada akşamdan kalmalığım bunu yapmaya başladı: Öldüklerini sanmama yetecek kadar uzun süre soğuk ve hareketsiz kalıyorlar, sonra tam savunmam düştüğünde tekrar alevleniyorlar. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Margo?" diyor Jordana. "İyi misin?"

"Evet, her şey yolunda, hadi doğru dosyayı bulayım." Dizüstü bilgisayarımı karıştırıyormuş gibi yaparken biraz zaman kazanıyorum. "Tamam, işte başlıyoruz... her zamanki yerel şüphelilerin hepsine katılımımız onaylandı. Washingtonian dergisi ekibi, Eater DC editörü, The Washington Post'un yemek ekibinden birkaç kişi."

Başka bir dosyayı arıyormuş gibi yapıp, bir yandan da mide bulantısının bir başka dalgasını bastırmaya çalışıyorum.

"İşte buradayız. Ulusal tarafta, GQ'dan yemek yazarını ve Bon Appétit'ten kıdemli bir yazarı bekliyoruz." Ekranımdan

başımı kaldırıyorum. "Sanırım ikisi de siyah bileklikli, değil mi Jordana?"

Başını sallıyor.

"Harika," diye boğuk bir sesle söylüyorum, yumurtalı-peynirli simidim bir kez daha yemek üzere tehdit ediyor.

Dizüstü bilgisayarımdan uzaklaşıyorum, elbisemin arkasından soğuk terler sızıyor. Jordana hâlâ bana bakıyor. Başka ne isteyebilir ki?

"Peki ya ileri düzey kapsama alanı, Margo?"

Aman Tanrım, daireden çıkmadan önce kendimi kusturmalıydım.

"Tamam, bir saniye." Bilgisayarımda biraz daha uğraşıyorum. Jordana yüksek sesle iç çekiyor.

"Gelişmiş haberlere gelince, restoran tasarımı için ilk özel incelemesini Washingtonian'a verdim. Yarın öğlen bir muhabir ve bir fotoğrafçı gönderecekler ve Çarşamba günü internette yayınlayacaklar. Post ise Şef'le soru-cevap bölümünü Perşembe sabahı ilk iş olarak internette, ardından Hafta Sonu bölümünde basılı olarak yayınlayacak."

Şaşırtıcı bir şekilde, Jordana hafifçe golf alkışı yapıyor. "Teşekkürler Margo. Neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum ama hepsi kulağa harika geliyor."

Hafifçe gülümsemeyi başarıyorum. Toplantı biter bitmez hemen banyoya koşuyorum.

Günün geri kalanı kolaylaşıyor. Jordana öğlen bir müşteriyle öğle yemeğine gidiyor ve saat üçe kadar hala dönmemiş, bu yüzden bunu erken ayrılmak için bir yeşil ışık olarak görüyorum. Daireye vardığımda, Post-it notumun kaybolduğunu ve Ian'ın kalan tavuğun çoğunu işe götürdüğünü görüyorum.

Saat altı civarında mesaj attı: Eve gidiyorum. Umarım konuşabiliriz.

Öğleden sonramı kendime bir halkla ilişkiler stratejisi geliştirmeye ayırdım. Öfkenin son çare olması gerektiğine

karar verdim; kurban rolü oynamak daha etkili olacak.

İçeri girdiğinde, kırmızı bisiklet kaskım hâlâ takılıydı, ben ise kanepede dizüstü bilgisayarımın başındaydım, üzerimde sütyen yoktu ve eski UVA tişörtlerinden biri vardı.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerim hâlâ ekranda. Onu yanıma getirmek istiyorum.

İçini çekip kaskını asıyor. "Lütfen bana bakar mısınız?"

İstediyini yapıyorum, doğru anıyı canlandırıyorum. Babamın saçma sapan işi battıktan ve banka evimizi aldıktan sonra hayatımı cehenneme çeviren o orospuları düşünüyorum. Göğsümde bir sızı yayılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, sonra gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken netleşiyor. Her seferinde işe yarıyor.

"İsa." İlan yanıma koşuyor, sakinleşmemi beklerken kolunu omzuma atıyor.

"Senin için gerçekten endişelendim," diyorum kesik kesik nefesler alarak. "Dün gece neredeydin?"

"Biliyorum, aramalıydım." Göğüslerime baktığını fark ettim. "Brant'teydim."

Rakamlar. A notlu Brent, orijinal DC arkadaş grubumuzun ayakta kalan son bekarı. Sembolik rezilliğimiz.

"Sabahın üçüne kadar Brant'in evinde miydin?"

"Aptalcaydı. Aslında hiçbir şey yapmıyorduk bile. Bir süre bara gidip Nats'i izledik, sonra onun evinde içmeye devam ettik ve ben kanepede bayıldım."

"Ama neden bana mesaj atma zahmetine bile girmediğini anlamıyorum. Bir yerlerde ölmediğini nereden bilebilirdim ki? Ya da hastanede olmadığını?"

"Biliyorum. Düşünmüyordum."

Pencereden uzaklara baktım, sonra ona döndüm. "Bunu bana bir daha yapamazsın, İlan." Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Seni seviyorum ve beni çok korkuttun."

Eve gelmeden önce son kısmı prova ettim, birkaç farklı versiyonunu denedim: "Seni çok seviyorum" (çok dramatik),

"Beni çok korkuttun" (tekrar tekrar söyleyince iğrenç gelmeye başlıyor). Nereye vardığımdan oldukça emindim ama bunu beklemiyordum; gözleri nemliydi. Beni kendine çekip sarıldığında resmen ağlıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Çok üzgünüm. Söylediklerim için çok kötü hissediyorum. Sana... o şekilde hitap etmemeliydim."

Yani, C kelimesini kullanmamış ama olsun. İyiden de öte! Ondan uzaklaşıyorum. Zor kısmı bu ama kendime daha büyük bir amaç için olduğunu hatırlatıyorum: "Ben de çok üzgünüm lan."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp beni öpüyor.

"Ama ev hakkında konuşmamız gerek," diyorum, nazikçe konuya doğru yönlendirerek.

İçini çekip gözlerini siliyor.

"Yalan söylemedim lan. Çocuk sahibi olmakta sorun yaşadığımız doğru ve kim bilir? Belki bir gün evlat edinmek isteriz. Lütfen Çarşamba gecesi benimle gel. Jack'i gerçekten seveceksin, söz veriyorum ve Penny de çok tatlı. Aslında o kadar da önemli değil."

Başını kararlılıkla iki yana sallıyor. "Bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Ama neden? İnsanlar sürekli duygusal mektuplar yazıp tekliflerini sunuyorlar. Biz de savunmamızı şahsen yapacağız. Hayır derlerse de boş vereceğim."

"Özür dilerim," diyor ayağa kalkıp mutfağa doğru giderken, "bu artık sınırı aşmış gibi hissediyorum."

Belki de K-kelimesini kullansaydı daha iyi olurdu.

"lan, tüm piyasa sınırı aştı," diyorum. "İnsanlar türlü çılgınlıklar yapıyor. TikTok'ta bir kadın gördüm, bir satıcının bebeğine isim koymasını teklif etti!"

Sırıttıyor - ilerleme. "Bu gerçek olamaz," diyor.

"Her iki durumda da, en azından o kadar deli değilim."

Gülüyor!

"Cidden," diyor gülümsemesi kaybolarak, "Bunun sağlıklı olduğunu düşünmüyorum. Bütün bu stresin sana iyi gelmediğini biliyorsun."

"Doğru, ve bu nihayet buna bir son vermenin bir yolu olabilir! O evi sevdiğini kendin söyledin, lan. Bizim için mükemmel. Bunu inkar edemezsin."

Buzdolabına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yere bakıyor.

"Geçen gece Heath'in ne dediğini duydun," diye ekliyorum, o pisliği daha önce nasıl sömürmediğimi merak ederek. "Erika ile ne kadar şanslı olduklarına inanamadı. Belki de sonunda şanslı olma sırası bizdedir. Yani, eğer birileri molayı hak ediyorsa, o da sensin, o değil."

Uzun bir iç çekiş daha çıktı ağzından. Sonunda bakışlarımla buluştuğunda nefesimi tuttum.

"Tamam," diyor bir sonsuzluktan sonra. "Ama işe yaramazsa, herkes gibi biz de piyasaya çıkmasını bekleyeceğiz."

Kanepeden fırlayıp ona sarılmak için koşuyorum. "Kesinlikle," diyorum, "geriye kalan tek şey bu."

8

Evi ilk gördüğümünden beri beş gün geçti. O zamandan beri her gün kendimi buraya geri dönmekten vazgeçirdim. Açıkçası çok riskli olurdu. Jack'le karşılaşmamı daha kaç kez sırf tesadüf diye açıklayabilirdim ki? Ama bunu düşünmeyi bırakmadım. Ortaokul aşkı gibi. Tek istediğim buranın her köşesini incelemek ve benim olduğunda nasıl olacağını hayal etmektir.

İşte nihayet şansım yaver gitti.

Geçen haftadan beri birileri pencere saksılarını dikmiş; turuncu, mor ve fuşya gibi parlıyorlar. Ian'ın bakışlarını, bahçenin ön sol köşesindeki büyük akçaağaçtan şarkı söyleyen tombul bir kardinale doğru takip ediyorum. Buraya kadar olan araba yolculuğu boyunca sessizdi. Bu sabah uyandığımızda, "Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Ama solmuş akşam güneşinde rüya gibi ve altın rengi olan bu manzarayı içine çekerken yumuşadığını hissedebiliyorum.

Verandaya doğru ilerliyoruz, pirinç kapı tokmağına birkaç kez vuruyorum. Jack'in boğuk sesi diğer taraftan bir yerden geliyor: "Penny, geldiler!" Sonra o muhteşem geniş tahta zeminde küçük ayak sesleri duyuluyor.

İşte başlıyoruz. Hayatımızın geri kalanının başlangıcı.

Kapı hızla açıldı. "Merhaba, Margo!"

"Merhaba Penny! Aman Tanrım, elbisen çok havalı." Üstünde lacivert ve beyaz çizgiler, eteğinde de lacivert tül

var.

"Teşekkür ederim! Gömleğin en sevdiğim renk."

"Pembe?"

Şaşkın bir ifade takınıyor. "Hayır. Coral."

Bu çocuk tam bir çılgın. Jack, özenle ütülenmiş pantolonu ve hafif krem rengi kazağıyla bir film yıldızı gibi arkasından geliyor.

"Hey millet," dedi. "Siz lan olmalısınız."

lan hâlâ gerginse bile belli etmiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum," diyor, Jack'in elini tutup ona daha önce aldığı prosecco şişesini uzatırken. "Bu aralar Curt'le kadeh kaldıracak çok şeyiniz olduğunu duydum."

Jack ona teşekkür ediyor, sonra bana sarılmak için dönüyor. Öğleden sonra pişirdiğim yulaf ezmeli kurabiye tabağını ona uzatıyorum. "Hiçbir şey getirmemeni söylediğini biliyorum ama bunlar harika donuyor, böylece istediğin zaman yiyebilirsin."

"Burada tam bir haydut gibi davranıyorum," diyor Jack. lan'la ikimiz de gülüyoruz, belki biraz fazla. "Hadi, içeri gelin. Curt bu tarafta."

Ve işte böyle, evin içindeyim. Duyularım yeniden doğmuş gibi; sanki daha önce ölüydüler ve şimdi canlanıp her ayrıntıya açlar. Burası pahalı kokuyor. Deri, süslü bir mumla karıştırılmış. Sandal ağacı olabilir mi? Zevkli ve klasik bir gömme armatür, antreyi aydınlatıyor; sütlü rengi ışığı tül gibi ve yumuşak yapıyor. İkinci kata çıkan merdivenin korkuluğu lekeli abanozdan yapılmış, kıvrımı o kadar cilalı ki sanki sıvıymış gibi.

Oraya çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Jack'i kemerli geçitten mutfığa kadar takip etmeden önce, soldaki oturma odasını şöyle bir süzdüm. Beklediğim yerde, mutfak tezgahıyla uyumlu Carrara mermer kaplamalı bir şömine vardı. Tam hayal ettiğim gibi düzenlemişler; sanki

ev benimle konuşuyormuş gibi; şöminenin önünde karşılıklı iki kanepe var.

Sağda, cam kapıların ardında, lüks görünümlü bir köşe takımının bulunduğu daha rahat bir çalışma odası görüyorum. Duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun yanında, kitaplarla dolu yerden tavana kadar gömme dolaplar var. Farklı yapabileceğim bir şey düşünemiyorum. Bu odalar, içeri girdiğiniz anda sahiplerinin şık, akıllı ve stil sahibi olduğunu hissettiriyor. Burada mutlu olmamak imkansız.

"İşte oradalar!" Curt, gömlek kollarını kot önlüğünün altına sıvamış, ocağın önünde duruyor; artık bunun gerçekten bir Thermador olduğunu doğrulayabiliyorum. "Margo, seni tekrar görmek harika." Ellerini önlüğünün önüne silip bir elini adaya doğru uzatıyor: "Sen de lan olmalısın." Altmış santim uzunluğundaki tahta bir pano, şarküteri ürünleri ve peynirlerle dolu.

"Ne içiyoruz?" diye soruyor Curt. "Bir sürahi cin martini hazır, ya da şarapseverseniz, buzdolabında soğutulmuş çok güzel bir Sancerre şarabımız da var."

"Bir martini içmeyi çok isterdim," diyorum. "Bu çok etkileyici bir sofradır. Ve eviniz! Aman Tanrım, kusursuz."

"Ah, her zaman bu kadar mükemmel görünmüyor," diye araya giriyor Jack. "Zamanlaman daha iyi olamazdı. Bugün, ilan için mekanın fotoğraflarını çektik. Birkaç saat öncesine kadar fotoğrafçının peşindeydim."

Midem bulanıyor. Evi satmak için fotoğraf çekmeleri elbette şaşırtıcı değil. Ama bu tertemiz odaların açgözlü kalabalıklara sergilenmesi düşüncesi beni paniğe sürüklüyor.

İlan boğazını temizliyor.

"Ne kadar heyecan verici!" diyorum, güç bela ilerlerken. "Ne zaman piyasaya sürüyorsunuz?"

"Yarından iki hafta sonra. Hâlâ inanamıyorum," diyor Jack. "Sanki dün Penny o adada yükseltici koltukta oturuyordu."

İki hafta. Lanet olası iki hafta.

"Eminim insanlar bunun için sıraya girecektir," diyorum sakince. "Muhteşem."

Curt, Ian'a martini doldururken, "Evet, bu piyasa tam anlamıyla çıldırmış durumda," diyor. "Ajanımız birkaç hafta önce birinin bu konuda araştırma yaptığını söyledi. Yani, nereden bilebilirler ki? Buna inanabiliyor musun?"

Ian ve ben, martini kadehlerimizi ağızımıza bastırarak başımızı sallıyoruz.

"Ama piyasanın ne kadar saçma bir hal aldığını söylememize gerek yok, değil mi?" diye devam ediyor Curt. "Sizin de ev arama konusunda epey sıkıntı çektiğinizi duydum."

Nefesim kesiliyor. Henüz oraya gitmeye hazır değilim, mezelere bile geçemedik.

"Baba?" diye araya girdi Penny. "Randevuda biraz Manchego alabilir miyim lütfen?"

Nefes veriyorum.

"Elbette tatlım." Jack krakeri birleştirmeye koyulur.

"Aman Tanrım, ne kadar da ince bir damak zevkiniz var," diyorum, konuyu değiştirme fırsatını değerlendirerek.

Penny, "Geçen yıl bahar tatilinde Barselona'ya gittik ve orada çok sayıda Manchego yedim" diyor.

Herkes gülüyor. İşte tam da çocuğumun bir gün söyleyebilmesini istediğim şey bu.

"Daha önce sana yaşlı bir ruhun olduğunu söyleyen oldu mu?" diye soruyor Ian, Penny'ye.

"Babam, etrafımda birçok yetişkin olduğu için yaşıma göre olgun olduğumu söylüyor."

Curt kıkırdadı. "Doğru, bunu söylüyorum. Penny'nin akşam yemeklerimize gelmesine ve arkadaşlarımızla vakit geçirmesine her zaman izin verdik. Neden daha fazla ebeveynin bunu böyle yapmadığını gerçekten anlamıyorum."

"Ah, Penny, aklıma geldi, sana bir şey getirmiştım. Ama belki de onu istemeyecek kadar büyüdüñ?" diye takıldım.

Kıkırdıyor. "Çok da yetişkin olduğumu düşünmüyorum."

Çantamdan sürprizi çıkarıyorum. Akıllıca bir seçim yaparak, Londra'nın simge yapılarının tipik çocuk boyama kitaplarından çok daha ayrıntılı çizimlerinin olduğu bir "yetişkin" boyama kitabı seçmişim.

"Uçakta bunu yapabileceğini düşünmüştüm."

Sayfaları çevirirken minik, yuvarlak yüzü bir gülümsemeyle genişliyor. "Teşekkürler, Margo. Bayıldım."

Babaları parlıyor.

"Daha önce Londra'ya gittin mi?" diye soruyorum ona.

"Bir zamanlar, ama hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Odamda birkaç fotoğrafı var. Görmek ister misin?"

İkinci kata bir bilet.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum Jack ve Curt'e dönerek. "Sizin için sorun olmazsa?"

"Hayır, hemen git," diyor Jack. "Aslında, neden hep birlikte gitmiyoruz? Sana bir tur attırayım."

Kesinlikle evet.

Curt, "Ben kalıp somonları suya koymaya hazırlayayım," dedi, "ama yukarı çıkmadan önce üstünü doldurayım."

Martini sürahisiyle adanın etrafından dolaşıyor. Elimi bardağımın üzerine koyuyorum: "Ben hafif sıkletim," diyorum, gülümseyerek, uzuvlarıma yayılan hafif köpürmeye odaklanarak. Uzuvlarımda keskin bir zindelik olmalı.

Geri kalanımız Jack'i evin ön tarafına kadar takip ediyoruz, orada çalışma odasını gösteriyor. "Bu gömme dolaplar, taşındığımızda yaptırdığımız ilk şeylerden biriydi," diyor. "Ve burası da daha resmi bir yaşam alanı."

"Şömineyi çok seviyorum," diyorum. "Odonla mı ısıtılıyor?"

"Evet, 1948'den kalma orijinal." Bize en yakın koltuğun arkasına serilmiş örme bir örtüyü düzeltmek için eğiliyor.

"Evin en sevdiğim yerlerinden biri, özellikle de tatillerde. Ağacı tam şuraya, pencerenin yanındaki köşeye koyduk."

Ian'la göz göze geliyorum. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı; olması gereken bu.

Ailesiyle ilk tanışmam, çıkmaya başladığımız yıl olan Noel'de olmuştu. Daha önce hiç bir erkek arkadaşımınla birlikte tatil geçirecek kadar ciddi olmamıştım, bu yüzden neleri yanıma alacağımı, hangi hediyeleri düşünceli ama fazla zorlamadan alacağımı anlamaya çalışırken sinir krizi geçiriyordum. Babası bizi havaalanından aldı. Ben arkaya binerken, Ian'la öndeki koltukta buluşmalarına izin verdim ve eve vardığımızda söyleyebileceğim şeyler konusunda kendi kendime sessizce kafa yordum: Eviniz çok güzel! Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim!

Arabayı yanaştırdığımızda, Hallmark Kanalı'na inmişim gibi hissettim. Tıpkı bu evin dışı gibi krem rengi tuğladandı; her penceresinde kırmızı fiyonklu çelenkler ve bir yanından sarmaşıklar yükseliyordu. Çok gösterişli bir yer değildi; Indiana'daki emlak fiyatları buradan çok daha ucuzdu. Emekli olmadan önce Ian'ın annesi lisede İngilizce öğretmenliği yapıyordu, babası da eczacıydı. Ama öyle görünüyordu ki... doğru kelime neydi? Sağlam. Sanki uzun ömürlü olacak şekilde inşa edilmiş gibiydi. Ailemin yeni paralı (ya da bizim durumumuzda hayali paralı) bir sitede tercih ettiği, vinil kaplı, bayağı McMansion'ın tam tersiydi.

Ian'ın annesi ve kız kardeşi Brooke sırayla bana uzun uzun sarıldılar. "Hepimiz sizinle tanışmak için can atıyorduk!" dedi annesi. Hediyelerle dolu alışveriş çantasını elimden aldı ve beni şöminenin yanında, oturma odasının bir köşesinde, pencerenin hemen yanında duran ağaca götürdü.

Aynen burada yaptığımız gibi.

Hediyelerimi altına yığmayı bitirdikten sonra, Ian'ın çocukken yaptığı süsleri gösterdi: Dondurma çubuğundan kar taneleri, tuzlu hamurdan şeker kamışları ve kardan

adamlar. Brooke'la birlikte Noel kurabiyelerine yardım etmem için beni görevlendirdiler. Hatta gizli aile kurabiyesi tarifini bile paylaştılar.

Bir hafta kadar kaldık. Sonunda sanki kocaman bir aile kazanmışım gibi hissettim.

★ ★ ★

Jack bizi yukarı çıkmaya davet ediyor. Penny önden koşuyor. "Odam bu tarafta," diyor, en üste ulaştığımızda elimi tutup beni koridorda çekiştiriyor.

Kapıyı iterek açtığında, duvarlarının neredeyse bluzumun tonunda olduğunu görüyorum. "Sana mercan renginin favorim olduğunu söylemiştim," diyor ve odanın ortasındaki beyaz dört direkli yatağa çöküyor.

Tavanı büyük boy çiçek desenli bir duvar kağıdıyla kaplı. Pencerenin altında alçak, antika bir şifonyer var. Ama eminim ki orada önce bir alt değiştirme masası vardı. Burası çok şirin bir bebek odası olmalı. Duygusallaşıyor muyum? Kimse fark etmeden gözyaşlarımı siliyorum ve dikkatimi Penny'nin masasındaki altın çerçeveli fotoğrafa çeviriyorum.

"Bu Suni Lee mi?" diye sordum, elime alarak. Elbette, duvara yapışkan bir spor posterini yapıştırmasına izin vermezlerdi.

Penny ve Jack'in ikisi de nefes nefese kaldı. Hâlâ kapıda duran Ian, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, sadece ben görebildim.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Penny, yatağından fırlayıp yanıma gelirken.

"Sun Lee, Penny'nin idolü," diyor Jack gülümseyerek.

"Kesinlikle evet, Suni'yi biliyorum!" diyorum. "Geçen yaz Olimpiyatları sırasında ona kafayı takmıştım. Sakat ayak bileğine rağmen atlamada nasıl düştüğünü gördün mü?" (Kadın jimnastik takımı hakkında Wikipedia'da biraz araştırma yaptım. Zararı olmayacağını düşündüm.)

Penny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet! Çok havalıydı!"

"Bir gün Olimpiyatlara gitmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Antrenörüm, çok çalışmaya devam edersem başarabileceğimi söylüyor. Ama Londra'ya taşındığımızda yapmak istediğim başka şeyler de olabilir."

"Çok mantıklı," diyorum.

"Onunla neden bu kadar gurur duyduğumuzu görebilirsiniz," diyor Jack sırtarak.

"Bana Londra fotoğraflarını göstermek istemedin mi?" diye sordum, buraya neden geldiğimizi hatırlayarak.

"Ah, evet." Penny kitaplığından bir fotoğraf albümü çıkarıyor. "Babam yeni işe girdiğini söyledikten sonra bunu benim için yapmış." Sayfaları çeviriyor ve bana küçükken görmediğini hatırladığı tüm manzaraları gösteriyor.

"Ah, bak, Londra Köprüsü." Önünde Curt'ün omuzlarının üzerinde çekilmiş bir fotoğrafını işaret ediyorum.

"Bu Tower Bridge," diye düzeltiyor beni. "Londra'ya gittiğini sanıyordum?"

"Lütfen ses tonunuza dikkat edin," diye araya girdi Jack.

Gülüp onu başımdan savıyorum. "Penny, sen benden daha zekisin."

İlan bana bir bakış attı.

"Aşağıya inmeden önce neden babamızla babamızın odasına bir göz atmıyoruz?" dedi Jack, bizi tekrar salona götürürken.

Yolda bir misafir odasının önünden geçiyoruz. Jack eğilip ışığı yakarak bize bir bakış sunuyor. Duvarlar soluk gri. Alan, iki yanında komodinler bulunan bir kraliçe yatağını rahatlıkla sığdırabiliyor. İlan'ın ebeveynleri için fazlasıyla yeterli alan.

Jack, koridorun karşısındaki kapalı bir kapıyı işaret ediyor: "Bu Curt'ün çalışma odası. Orada pek heyecan verici bir şey yok." Ama hesap yapıyorum ve ana yatak odasını da dahil edersem, Ginny'nin dediği gibi dört yatak odası olacak. Mükemmel boyutta.

Sonra büyük finale geliyoruz. "Ek binayı inşa ettiğimizde, inanamayacağınız kadar çok zaman ve para harcadık," diyor Jack, büyük açılış için kapıyı iterek açarken.

Sanki lüks bir otele ışınlanmışız gibi. Duvarlar, döşemeler ve tavan hep aynı koyu mavi renkte. Room & Board kataloğundan tanıdığım siyah bir cibinlik, neredeyse kesinlikle antika olan uyumlu bir çift ceviz şifonyerin arasında duruyor. Geniş pencereler, batan güneşin şerbet rengine bürünmüş gökyüzünü çerçeveleyiyor. Bir ucunda deri bir Eames şezlong ve uyumlu bir pufun bulunduğu bir oturma alanı var.

Bu, mahallede gördüğümüz en büyük ana süit olmalı. İşte yine panik başladı: Eğer burası açık pazara çıkarsa, batarız.

"Bu gerçekten bir şey," diyor Ian.

"Teşekkürler, burada şımartıldık," diyor Jack. "Londra'da kral boy yatak sığacak bir yer bulabileceğimizi sanmıyorum. Ama banyomuzu daha da çok özleyebilirim."

Yandaki kapıyı açıyor ve nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Dairemizin neredeyse yarısı kadar olmalı. Çift lavabo tereyağlı meşe ağacından; içlerindeki depolama alanı herhangi bir evliliği kurtarabilir, hatta savaşları bile bitirebilir. Zeminde ve duşta beyaz mermerle klasik bir görünüm sağlamışlar. Bir pencerenin altında küvet var.

"Burayı neden terk ediyorsun ki?" diye patladım.

Jack gülüyor. "Biliyorum, değil mi? Günü geldiğinde perişan olacağımdan eminim."

Başka bir kapı görüyorum. Dolap olmalı. Oraya girmeliyim.

"Peki bu nereye varır?" diye dürttüm.

"Ah, istediğin gibi devam edebilirsin," diyor Jack, devam etmesini işaret ederek.

Mermerin üzerinden geçip şık pirinç kulpu çeviriyorum. Işık düğmesini arıyorum. Bulduğum anda dünya bir anlığına

duruyor. Burası cennet olmalı. Ruhum bedenimden ayrılmış olmalı. Böyle görünen bir dolap için başka ne açıklama olabilir ki?

Çevre, yatak odasıyla aynı kasvetli maviye boyanmış özel depolama alanlarıyla kaplı. Askılı giysilerin bulunduğu her bölme, lüks bir butikteki gibi içeriden aydınlatılıyor. Bir duvar, mükemmel boyutlardaki raflara yerleştirilmiş ayakkabılara ve renklerine göre düzenlenmiş, katlanmış ürünlerin bulunduğu bölmelere ayrılmış. Tıpkı bir pastanedeki makaronlar gibi. Ortada, çekmecelerle dolu ve Carrara ile kaplı bir ada var. Mutfaktakinin minyatür bir versiyonu.

Dehşete kapılmasaydım sevinçten uçardım. Eğer burayı elde edemezsek, kelimenin tam anlamıyla yere uzanıp öleceğim.

Ian kapıda arkamdan gelip elini omzuma koyuyor. Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Aman Tanrım," diyor ve ardından Penny'yi hatırlıyor.

"Ateş et." Jack'e döndü. "Özür dilerim dostum."

"Sorun değil, seni hazırlamalıydım herhalde." Jack gülüyor. "Curt bütün martinileri bitirmeden geri dönelim mi?"

Yolda Ian'a yaslanıyorum. "İşte bu," diye fısıldıyorum. "Öyle olmak zorunda."

Muhteşem bir akşam, neredeyse bulutsuz ve hâlâ altmışların sonlarında. Penny beni tekrar elimden tutup arka bahçeye götürüyor. Çimenlikte taklalar atıyor ve ben etkilenmiş gibi yapıyorum. Ama odak noktam lastik salıncakta.

Bana bacaklarını göstermeyi bitirince, parmağımla işaret ediyorum. "Bunu baban mı senin için hazırladı?"

Başını sallıyor. "Hep oradaydı."

Burası için çıkardığım vergi kayıtlarını düşünüyorum. Jack ve Curt'ten önceki sahipleri yetmişlerden beri burada

yaşıyormuş. Bu da salıncağın muhtemelen hayatım boyunca, hatta belki daha uzun süredir burada olduğu anlamına geliyor. Tüm o sabah ve öğleden sonraları, otobüs durağıma gidip gelirken, Sato'ların ön bahçesinde asılı duran lastik salıncağa acınası gözlerle bakarken, yanlış salıncağa özlem duyuyormuşum.

Alyssa Sato bir sınıf büyüktü, bu yüzden ilkokul boyunca aynı otobüse binmiş olsak da gerçek anlamda arkadaş değildik. Babası araba satardı (her birkaç ayda bir, garaj yolunda yeni bir araba olurdu), annesi ise evde kalırdı. Yağmur yağmadığı sürece, Alyssa okula kadar arabayla gider, annesi de onunla otobüse kadar yürürdü. Öğleden sonraları, samanı küçük deliğine çoktan saplanmış bir Capri-Sun ile orada olurdu ve Alyssa'nın keyfini çıkarması için hazır olurdu.

Diğer çocuklardan bazıları bununla dalga geçti ama ben büyülenmişim. Bir yetişkinin evreninin merkezi olmanın nasıl bir his olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Otobüste Alyssa'nın arkasına oturmaya özen gösteriyordum ki arkasından inip kaldırımda yaklaşık yarım blok geriden takip edebileyim. Oradan, konuşmalardan parçalar seçebiliyordum: Annesinin falanca arkadaşı hakkında soru sorması veya Alyssa'nın yazım sınavında nasıl bir performans gösterdiği. Ödevini teslim edip etmediği. Ailemin hiç gündeme getirmediği sıradan şeyler.

Sato'ların evi, yaşadığım müstakil ev kompleksinin önündeki bloktaydı. Aynı sokaktı ama onlarınki daha yeşil ve gölgeliydi, hepsi müstakil evlerden oluşuyordu. Evlerine vardığımda, Alyssa genellikle o lastik salıncağa tırmanıyor, annesi de verandadan izliyordu.

Hayatları çok güzel görünüyordu ve ben de bunun bir parçası olmak istiyordum. Bu yüzden bir sabah, ben üçüncü sınıfta, Alyssa ise dördüncü sınıftayken, otobüste yanına oturma cesaretini topladım. Onu okuldan sonra evime davet

etmeye karar vermiştim; daveti belki ertesi gün iade etmesi gerekeceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine, birkaç uzun saniye sessiz kaldı, sonra sonunda buna izin verilmeyeceğini düşündüğünü itiraf etti: "nk ailen hiç orada olmuyor, değil mi?"

Başkalarının benim hakkımda bunu bildiğinden, hatta bu konunun kusursuz Sato evinde tartışılmış olduğundan bile haberim yoktu. Kendimle ilgili bir şeyin yeterince iyi olmadığını fark edince tüm vücudum utançla kızardı.

Ama sonunda, bunca yıldan sonra, artık bunu bırakabilirim. Çünkü artık, Sato'larinkinden çok daha mükemmel bir evin arkasındaki bu lastik salıncağın, beni hep beklediğini biliyorum.

Ona doğru birkaç adım atıyorum. "Seni biraz itmemi ister misin?" diye soruyorum Penny'ye.

"Hayır, sana daha havalı bir şey göstereyim," diyor ve güverteye doğru koşuyor.

Takip etmekten başka çarem yok. Yanında, bodruma inen kısa bir merdiveni işaret ediyor.

"Bir keresinde komşumuzun kedisi Lunchbox orada mahsur kalmıştı," diyor. "Yatma vaktine kadar bodrumumuzda mahsur kaldı, sonra ağladığını duydum."

"Gerçekten mi? Ama içeri nasıl girdi?" diye soruyorum.

"Gel bak, sana göstereyim."

Beton basamaklardan aşağı onu takip ediyorum.

"Gördün mü?" Hiç çaba harcamadan, alt taraftaki kapının üst yarısını iterek açıyor.

"Ah, bu bir Hollanda kapısı mı?"

"Evet. Üst kısmı tam oturmuyor," diyor. "Babamın tamir ettirmesi gerekiyordu ama hiç vakit bulamadı ve şimdi taşındığımız için bir anlamı olmadığını söylüyor."

Curt haklı. Bu piyasadaki hiç kimse böylesine küçük bir tamiratla ilgilenmez, özellikle de burası kadar güvenli bir mahallede.

Penny, "Babam Londra'ya vardığımızda kendi kedimi alabileceğimi söylüyor," diyor.

"Çok heyecan verici! Ian ve ben yeni evimizi bulduğumuzda sanırım bir köpek alacağız."

"Hey, Margo?" diye seslendi Ian yukarıdan. "Siz ikiniz orada mısınız?"

"Sanırım akşam yemeği vakti geldi," diyorum Penny'ye.

Verandadaki uzun masa, keten Amerikan servisleri ve iki alçak vazoda beyaz ortancalarla donatılmış. Curt, yemekleri kendisi getirirken hepimizin oturmamız konusunda ısrar ediyor. Bunu nezaket gereği yapıyor. "Hayır, hayır, siz bizim misafirimizsiniz," diyor. Ama sanırım sadece spot ışıklarının altında olmayı seviyor.

Ana yemeği, fırın zamanlayıcısı olan hemen hemen herkesin yapabileceği bir fırın somonu, ortaya çıkararak gösteri yapıyor. "Voilà!" diyor ve tabağı dramatik bir şekilde masaya bırakıyor. Ian ve ben içgüdüsel olarak alkışlıyoruz. Jack'in gözlerini devirdiğini görüyorum.

Ben ve Penny hariç herkes en az iki kadeh martini içti. Şimdi de Curt Sancerre dolduruyor. "Bana da bir kadeh ver," diyorum. "Biri bizi eve götürmeli!"

Curt masanın başına oturduğunda kadehini kaldırıyor. "Margo ve Ian'a ve evlat edinme yolculuklarına kadeh kaldırıyorum," diyor.

Eminim Ian yere gömülmeyi isterdi ama şimdi eğilmenin tam zamanı. Penny'nin odasında hissettiğim duyguyu yakalamaya çalışıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum. "Ama üçünüze kadeh kaldırmamız gerekirdi. Sizi tanımak ve muhteşem evinize hoş geldiniz demek ne güzel bir sürpriz oldu. Keşke taşınmanızdan önce daha fazla vakit geçirebilseydik."

"Belki Londra'ya gelip bizimle kalabilirsin," diyor Penny, pamplemousse LaCroix yudumları arasında.

"Elbette yapabilir tatlım," diyor Jack. "Ve DC'ye geri döndüğümüzde onu ve Ian'ı da görebiliriz."

"Belki bir dahaki gelişinde bizim de bir bebeğimiz olur," diyorum. Ian yanımda rahatsızca kıpırdanıyor; sandalyesinin yıpranmış tahtası gıcırıyor. "Sana söylemeyi düşünüyordum," Jack'e dönüyorum, "Pazartesi günü Hope Springs'i aradım. Önümüzdeki hafta onlarla bir randevumuz var."

Ellerini ağzına götürüyor. "Aman Tanrım, bu harika!" diyor. "Onlarla harika bir deneyim yaşadık."

"Gerçekten de öyle," diyor Curt başını sallayarak. "Biliyor musun, araştırma konusunda aşırıya kaçma eğilimim var - sanırım akademinin bir tehlikesi." Kıkırdayıp başparmağını Jack'e doğru uzatıyor. "Bu adamı biraz çileden çıkarabiliyor. Penny sana geçen sene Barselona'da olduğumuzu söyledi, değil mi? Beni neredeyse Sagrada Familia'dan tekme tokat sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldılar. Tek tek her bir plaketi okuyabilirdim."

Kendi kendine biraz daha kıkırdıyor. Acaba ne zaman bu noktaya gelecek? Bir yudum şaraptan sonra tekrar başlıyor: "Bütün bunları söylemek istiyorum, evlat edinme sürecini tıpkı herhangi bir akademik çalışma gibi ele aldım. Gerçekten çok çalıştım." Yumruğunu sıkıyor. "Ve size gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki Hope Springs bölgedeki en iyi özel ev danışmanlığı şirkettir. Hiç şüphe yok."

"Kesinlikle öyle görünüyor," diyorum. "Doğum ebeveynlerine gösterdikleri özeni, çocuklarını başka bir aileye yerleştirmeye gerçekten hazır olduklarından emin olmak için sundukları tüm danışmanlık ve desteği okumak beni gerçekten cesaretlendirdi."

Ian parmaklarını saçlarının arasından geriye doğru itiyor, bardağındaki kalan içkiyi bir dikişte bitiriyor.

"Bu kısım bizim için de önemliydi," diyor Jack, sonra gözlerini hafifçe Penny'ye çeviriyor. "Yatma vaktinden sonra

daha fazla konuşabiliriz."

Başımı sallayıp ipucunu aldım ve dudaklarımla "Teşekkür ederim" dedim.

İlan, evlat edinme muhabbetini geride bıraktığımızdan emin olduktan sonra gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Curt'le çok iyi anlaşıyorlar; kahramanca kariyer yolculukları hakkında kendi kendilerini tebrik eden hikayeler paylaşıyorlar. İlan, hukuk firmasında hiçbir zaman "potansiyelimi gerçekleştirdiğimi" hissetmediğini, ancak artık her günün "bir hediye" olduğunu, çünkü işinde fark yarattığını anlatıyor. Curt coşkuyla başını sallıyor. "Hedge fonunda benim için de aynısı geçerliydi," diyor. "Yaşlı adamın izinden gitmeye çalıştım, gerçekten de öyle yaptım, ama kendimi eğitime çağırılmış hissettim."

Jack'le birbirimize bakıp kahkahalarla gülüyoruz. Umduğumdan bile daha iyi gidiyor; aramızda gerçek bir bağ oluştu.

Öldürme zamanı.

"Biliyor musun? Sadece söyleyeceğim ve işleri zorlaştırmamak için dua edeceğim." Sevimli ve gergin bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "Eviniz için teklif vermek istiyoruz. İsteyebileceğimiz her şeye sahip ve bu mahalle harika."

İlan kaskatı kesiliyor. Masanın altında, sandalyesinin kenarlarını tuttuğunu görüyorum. Ama Jack ve Curt gülüyorlar. Midemdeki düğüm gevşiyor.

"Eh, zaten oyunun ilerisindesin," diyor Curt. "Gösterime gelmene gerek kalmayacak."

"Kaba davrandığım için özür dilerim," dedi Jack, "ama bütçenin ne kadar olduğunu söylemiştin?"

Nabzım hızlanıyor. "Şey, bir nokta üç."

"Sanırım doğru yoldasın," diyor Jack. "Biz de bunun hemen altında, bir iki elliye satmayı planlıyoruz."

"Margo bizim evimizde mi yaşayacak?" diye soruyor Penny, sandalyesinde zıplayarak.

"Ama bu piyasanın nasıl olduğunu biliyorsun," diye hemen araya giriyor Curt, kızına aldırmadan. "Ajanımız Theresa, fiyatın çok daha yüksek olacağını tahmin ediyor."

Jack kocasına anlamlı bir bakış atıp tekrar bana odaklanıyor. "Bu, denememen gerektiği anlamına gelmiyor," diyor. "Sizin gibi hak eden bir aileye sattığımızı bilmek isterdim. Yani, buraya o kadar çok emek verdik ki, bırakmak gerçekten zor olacak."

"Eğer buraya gelirsek, belki de buna gerek kalmaz, en azından tamamen," diyorum kucağımdaki keten peçeteye değen avuçlarım ter içinde. "Bodrum katını bitirip senin için oraya kocaman bir misafir odası inşa edebiliriz."

Ian elini uyluğuma bastırdı; bu bir sevgi gösterisi değildi; bana dizginlememi söylüyordu. Ama bunun için kaydolduğunu biliyordu. Ve şimdi öfkelenme zamanı değildi.

Gülüp masadan uzaklaştım. "Önemsiz bir şey söylediysem özür dilerim."

Jack gülümsüyor. "Önemli değil, cazip bir fikir."

"Bu fikri beğendim!" diye ekliyor Penny.

Curt göz kırparak, "Pazarlık işini acentelere bırakalım," diyor. "İşle ilgili eğlenceli bir akşamı mahvetmek istemiyorum."

"Kesinlikle," diyor Ian. Elini çekmeden önce bacağıma son bir kez vuruyor, görünüşe göre atışımın bittiğine ikna olmuş.

Ama şimdi duramam. Tanrı aşkına, onların yemek masasında! Bir daha ne zaman böyle bir fırsat yakalarız ki? Elbette, bir teklife bazı ilginç ayrıcalıklar ekleyebiliriz; kendi misafir sütlerini tasarımlarına izin verebilir, istedikleri zaman kullanmalarına izin verebiliriz. Ama sonuçta, gerçekten önemli olan tek şey para. Ne pahasına olursa olsun, buranın bir açık artırmaya dönüşmesine izin veremem.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır, hayır, kesinlikle haklısın Curt," diyorum. "Konuyu açtığım için özür dilerim. Sanırım evlat edinme araştırmasıyla o kadar meşguldüm ki, ev araştırması için hâlâ o dairede mahsur kalma düşüncesi beni gerçekten korkutmaya başladı."

"Margo, bunlara girmemize gerek yok," diyor Ian, elinin baskısını tekrar uyluğuma doğrultarak.

"Kendimi açıklamak istiyorum," diyorum, ona güven verici bir şekilde gülümseyerek, sonra dikkatimi tekrar ev sahiplerimize çeviriyorum. "Demek istediğim, ev arayışı daha da acil hale gelmeye başladı. Ve sonra, daha bu sabah, bir meslektaşım kuzeninin yakın zamanda piyasadan, bir arkadaşlarından ev aldığını anlattı. Anlaşmayı kendileri yaptıkları için emlakçı kullanmak zorunda kalmamışlar ve komisyondan da epey tasarruf etmişler. Eviniz o kadar muhteşem ki, acaba burada hepimiz için böyle bir şeyi başarabilir miyiz diye düşünmeye başladım - kazan-kazan durumu, anlıyor musunuz?" Kendime kızmak için durakladım. "Uygunsuz davranıyorsam, çok özür dilerim!"

Ian şimdi sıkıyor, neredeyse canını acıtacak kadar sert. Curt ve Jack, ortanca dolu vazolardan birinin üzerinden, sessizce birbirlerine bakıyorlar.

"İlginç bir teklif," diyor Jack sonunda. "Sanırım bizi biraz hazırlıksız yakaladın."

Curt rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "Neden tatlı için bir mola vermiyoruz?" Masadan uzaklaştı. "Jack, yardım edebilir misin?"

İçeri girdiklerinde Ian eğiliyor. "Margo, bu kadar yeter," diyor dişlerini sıkarak.

Onu görmezden gelip gözlerimi hâlâ karşımda oturan Penny'den ayırmıyorum. "Peki, Londra'dan tüm arkadaşlarına bahsettin mi?" diye neşeyle soruyorum.

Canlanıyor. "Evet, jimnastikte benim için bir parti verecekler!"

Detayları anlatırken (pizza, takla atma yarışması, kardeşler de davetli) babaları, ortasında bir yığın ahududu olan çikolatalı bir turtayla geri dönüyor. "Penny, babana yardım etmek ister misin?" diye soruyor Curt. Başını sallayıp sandalyesinden iniyor.

Penny her bir parçayı tabaklara koyarken, etrafa dağıtıyor. Ama iştahım kaçtı. Artık neredeyse konuşmuyoruz bile. Hiç açmamışım gibi mi davranacaklar? Tekrar yola girmemiz gerek.

"Mmmm," diyorum, dilimimi yemeye zorlayarak. "Curt, sen gerçekten yeteneklisin. Bu bana Causa'daki pasta şefinin menüye koyduğu bir şeyi hatırlattı." Bu kadar sıradan bir şeyi servis etmeden önce canını verirdi ama ben ortamı değiştirmek için can atıyorum.

"Doğru!" diyor Jack, bu nazik konuya minnettar bir şekilde. "Curt, sana söylemeyi unuttum, Causa Margo'nun müşterilerinden biri."

"Vay canına," diyor Curt, "bu çok zor bir rezervasyon."

"Sen gitmeden önce hepimizin gitmesi gerek!" diyorum. "Penny de tabii, çünkü çok yetişkin bir zevki var. Benden sana bir ziyafet."

Jack ve Curt, tam olarak anlayamadığım bir bakış attılar. Ama sanırım işe yarayabilirdi. Sanırım tekrar toparlanıyorlar.

"Bu harika görünüyor," diyor Jack.

Ama sessizlik tekrar çöküyor. Hepimiz yemeye devam ediyoruz, çatallar tabaklara sürtünüyor, dayanılmaz hiçliği delen tek ses bu.

"Peki, ev konusuna gelince," diye araya giriyor Jack sonunda.

Hava tamamen durgunlaşıyor. Kalbimin atışları kafamın içinde gümbürdüyor.

"Listelediğimizde kesinlikle sizi destekleyeceğiz," diye devam ediyor. "Ama içeride kısa bir sohbet ettik ve alışılmadık bir şeye söz vermekten pek hoşlanmıyoruz."

Midem bulanıyor. Bu olamaz. Böyle olmamalıydı.

Ian yanımda bir şeyler söylüyor ama sesi nedense kısık çıkıyor. Sanki onu su altından dinliyormuşum gibi. Sanki boğuluyormuşum gibi.

"Tamamen anlaşıldı," dediğini duyar gibiyim. "Ginny, onsuz bir anlaşma yaptığımız için bizi öldürürdü zaten."

Ginny.

Gece sapanları tekrar netleşiyor. Adı, şarap şişesinin yanında duran, midemde dönen tirbuşon. Ian'a kesinlikle söyleyemeyeceğimizi söylediğim tek kelime bu. Kimliğimizi açığa çıkarabilecek tek kelime.

Jack gözlerini kısıtı. İçimde korku sinsice dolaşüyor.

"Ginny Gunther mi?" diye soruyor.

Ian ne yaptığını anlayınca omuzları düştü.

"Jenny," diyorum hemen. "Jenny dedi. Menajerimiz Jenny."

Ama Jack donuk bir şekilde duruyor, keskin çene yapısı ve suçlayıcı koyu gözleri var.

Curt'a, "Ginny Gunther'in görümcesi Power + Grace'te benimle yoga yapıyor," diyor. "Zelda Gunther. Onunla tanıştın. Eve geldi."

Curt şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Anladığımdan emin değilim..."

"Neyi almıyorsun?" diye çıkıştı Jack, yüzündeki endişe giderek artarken. "Yogadaki en yakın arkadaşlarımdan biri, menajerlerinin görümcesi. Satmaya karar verdiğimiz sabah Zelda benimle aynı dersteydi. Listeleyeceğimizi söylediğim ilk kişilerden biriydi." Gözlerini Curt'ten ayırmadan, bana ve Ian'a doğru parmağıyla işaret etti. "Zelda, Ginny'ye kimin söylediğini söylemiş olmalı."

Curt kaşlarını çattı.

"Tam aynı sabah, Margo tesadüfen evimizin önünde belirdi." Jack şimdi bana dik dik bakıyor. "O gün gerçekten kaybolmuş değildin, değil mi?"

"Ben... Ben... ne?"

"Aman Tanrım." Ağzı gevşiyor, yüzüne tanıdık bir ifade yerleşiyor. "Siz gerçekten evlat edinmiyorsunuz, değil mi?"

"Ben... ne? Jack, ben... ben neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Margo, saçmalamayı kes," diyor. Penny'nin hafifçe nefes aldığını duyuyorum.

"Lütfen..." Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Sanırım burada bir yanlış anlaşılma oldu."

Curt, olup biteni anlayınca ayağa kalktı. "Tamam, parti bitti."

Benim ve Ian'ın kalkmasını bekliyor. Kalktığımızda, masanın bizim tarafımıza gelip ikimizin de sırtına elini koyuyor. Bizi içeri, lastik salıncaktan uzaklaştırıp, kusursuz mutfaktan, bir sonraki Noel'imizi kutlayacağımız oturma odasından geçirip, ön verandaya, şık piring fenerlerin parıltısına götürüyor.

Şimdi, Penny kulak mesafesinden iyice uzaklaşmışken, bana o kadar yaklaşıyor ki nefesinin nemini hissedebiliyor, şarabın asidik kokusunu alabiliyorum. "İkiniz de çok hastasınız." Sesi sinir bozucu derecede sakin. "Bir daha ailemin yanına yaklaşırsan, polisi ararım, anladın mı?"

"Ben... Curt, ben..." Vücudum yanıyor.

"Mülkümden defolup gidin. Hemen şimdi."

Sonra muhteşem, parlak siyah ön kapıyı çarparak kapatır.

9

"Margo, orada mısın? Hangi cehennemdesin?"

Ağır, şişmiş göz kapaklarımdan birini aralıyorum. Bulanıklığın arasından telefonumu yanımda görüyorum; ekran bana öğleden sonra birini geçtiğini ve on üç cevapsız çağrım olduğunu söylüyor. Ian kendi telefonunu başımın yan tarafına tutuyor. Jordana içinden çığlıklar atıyor.

"Jordana mı? Şey, merhaba."

"Bütün gün seni aradık Margo! Tam dairene birini gönderecektim ki Beth, Ian'ın numarasını İK'dan almayı düşündü. Ne halt ediyorsun?"

Güzel bir soru.

Diğer göz kapağımı kaldırıyorum ve tüm kabus bir anda netleşiyor. Yüzüme çarpan kapı. Eve dönerken arabada kusmak için kenara çekilmek. Her şeyi mahvettiği için Ian'ı kanepede uyutmak. Banyo çekmecesinin arkasındaki eski bir reçeteli ilaç şişesinden üç tane Xanax çıkarmak.

Peki, ben ne yapıyorum? Nedense yatak odasının zemininde yatıyorum, yastığın etrafına kıvrılmış, üstteki şilteden terli bir çarşaf çekilmiş.

"Jordana, çok üzgünüm. Dün gece bozuk kabuklu deniz ürünleri yemiş olmalıyım."

"Hadi, Margo, kendine bir çeki düzen ver. Hem Bon Appétit'ten hem de GQ'dan haber aldım. Yazarları yarım saat önce Union İstasyonu'na geldi. Göndermen gereken siyah arabaları ikisi de bulamadı."

"Ah, şey..."

"Bugünkü son hatan bu, duydun mu? Saat üçte Bexley'de olman gerekiyor."

Cevap vermeme fırsat vermeden telefonu kapatıyor.

Ian'ın telefonunu geri uzattım, artan öfkem sersemliğimi gölgede bıraktı. "Ne oluyor Ian? Neden beni uyandırmadın?"

"Hâlâ burada olduğunuzu bilmiyordum," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Üst kattaki ortak çalışma alanlarından birinde arka arkaya konferans görüşmeleri yapıyorum."

Yüzümü yastığa gömüp avazım çıktığı kadar bağıyorum.

★ ★ ★

Otele vardığımda, lobi çoktan etkinlik çalışanlarıyla dolup taşıyordu. Bir ekip, step-and-replay'i hazırlıyordu. Ofisimden birkaç asistan, yükleme iskelesinden kiralık kokteyl masaları ve plastik şampanya kadehleriyle dolu kutular taşıyordu. Beth, ön girişteki bir masaya, üzerinde altın harflerle "The Bexley" yazan düzinelerce siyah hediye paketi yerleştiriyordu.

Jordana'nın geldiğini görmeden önce sesini duyuyorum. Esmer tenine çok yakışan macenta rengi bir smokin ve siyah mermer zemine mermi gibi çarpan leopar desenli stilettolarıyla köşeyi dönüyor. Ses, tonozlu tavanda yankılanıyor; Fiat büyüklüğünde, heykelsi pirinç bir avize, 18 metrelik tepesinden sarkıyor.

Pirinç aydınlatma armatürlerini gerçekten çok seviyorum.

"Margo, kendini daha iyi hissediyor musun?"

Uzun kollu zümrüt yeşili kılıfımı, altındaki en sağlam Spanx'imi ölçüyor.

"Evet, çok," diyorum, gözlerimin altındaki şişkinliği gizlemek için yeterli fondöten ve kapatıcıyı sürmüş olmayı umarak. "Tekrar çok özür dilerim Jordana. Kendimde değildim. Ama endişelenme, o bozuk kabuklu deniz ürünleri bir müşterimden değildi!"

Kendimi zorlayarak güldüm. Airbrush'lı yüzü hareket etmiyor.

"Bon Appétit ve GQ'daki arkadaşların kayıt yaptırdı. Serina'nın arabalarla ilgili olayı telafi etmek için onlar için özel bir şey ayarlayıp ayarlayamayacağına baksana."

"Harika bir fikir. Teşekkür ederim. Hemen onunla görüşeceğim."

"Ah, Margo, bunları odalarına götürebilirsin." Jordana, sanki başka bir boyutun anahtarını uzatıyormuş gibi elini uzatıyor. Avucunda iki siyah kauçuk bileklik duruyor.

Otelin içecek direktörü Serina'yı, lobinin hemen dışında, Rivière'in kokteyl salonunda, barın arkasında şişeleri düzenlerken buluyorum. Kestane rengi saç, burun halkası ve kırmızı rujuyla yansıması, aynalı raflara yansıyor. Bu gece, bu alan misafirlere kapalı olacak, böylece lobinin etrafına kurulan dört barı yeniden doldurmak için bir düzenleme alanı olarak hizmet verebilecek.

"Neden onlar için mini bir tadım yapmıyorum?" diye öneriyor Serina, önceki hatamı anlattıktan sonra. "Tamamen açıldıktan sonra sunacağımız özel kokteyllerden bazılarını deneyebilirim, küçük bir ön gösterim gibi."

"Aman Tanrım Serina, bu harika olurdu. Parti başlamadan kırk beş dakika önce onları indirebilir miyim?"

"Evet, mükemmel."

Tamam, şimdi her şey yolunda gidiyor. Bunu başarabilirim. Bu parti daha iyi bir zamanda gelemezdi. Beni birkaç saatliğine evi unutup sadece işe odaklanmaya zorlayacak. Dokuzuncu kattaki süitlere çıkıp bileklikleri gerçek VIP sahiplerine teslim ediyorum. İkisi de özel kokteyl tadımı için gerçekten heyecanlı görünüyor. Gördünüz mü? Dediğim gibi, her şey yolunda.

Saat altıda, Rivière ekibi geniş lobinin etrafına yemek istasyonları kurmaya başlıyor. Şefe mutfağın zamanında hazır olduğunu teyit ettim ve servis sona erdiğinde birkaç

VIP'yi merhaba demek için geri getirebileceğimi söyledim. Her yer muhteşem görünüyor. Jordana çok heyecanlanmış olmalı.

Taylor da öyle olmalı. "Bexley" markalı arka planı, Instagram'a çok yakışacak şekilde hazırlanmış; önündeki kırmızı halı şeridi, konukları poz vermeye çağırıyor. İşte karşınızda, askısız siyah tulumuyla, çilek rengi dalgaları çillerle kaplı omuzlarına değiyor.

"Hey, Taylor, tebrikler! Her şey harika görünüyor." Gülümsemem ondan gülümseme beklemiyor.

"Teşekkürler Margo, daha iyi hissettiğine sevindim. Bardak altlıkları yanında mı?"

Bardak altlıkları.

Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım, panik giderek yaklaşıyordu. Etkinliğin etrafındaki tüm sosyal medya stratejisinin neredeyse temel taşı olan QR kodu ve Instagram kullanıcı adlarıyla süslenmiş dört kutu özel bardak altlığı Prius'un arkasında. Dün ofisten aldım, bu gece için görev paylaşımı yaparken ve buraya getirmeyi kabul ettim.

Ama ben Lyft'i kullandım.

"Margo?" Sesi fısıltıdan çok tıslama gibiydi.

"Taylor, çok üzgünüm. Arabamda olduklarını unutmuşum."

Şimdi yüzü gülümsemeye yakın bir ifadeye bürünüyor ama bunun arkasında şiddet var.

"Margo! Ne oluyor lan!"

"Hemen lan'ı arayacağım," diyorum, telefonumu cebimde ararken. "Eminim onları ezip geçebilir. On dakika bile sürmez."

Numarayı çevirdiğimde bana dik dik bakıyor, her çalışta tenim daha da ısınıyor.

Çağrı sesli mesaja yönlendiriliyor.

"Hey bebeğim, benim. Dinle, tam bir aptallık ettim ve arabanın arkasında bu gece için gerçekten önemli bir şeyim olduğunu unuttum. Buraya kadar getirmeni istiyorum. Lütfen beni geri ara. Parti yedide başlıyor, yani acil bir durum!"

Taylor artık göz kırpmayı bıraktı, takma kirpikleri yüzüne böceksi bir ifade katıyordu.

"Ona mesaj atarım," diyorum. "Cevap vermezse, kendim gidip alabilirim. Her şey yoluna girecek."

"ACİL DURUM!! Sesli mesajını kontrol et. Arabayı HEMEN bana getirmeni istiyorum."

Üç nokta belirince içimi bir rahatlama kapladı. Taylor'a baktım: "Yazıyor! Bir saniye."

Ama sonra mesajı geri geliyor: Az önce Pittsburgh'a geldim. Sana nehir dökümü davası için ifadelerin burada olduğunu söylemiştim, sabahın erken saatlerinden itibaren.

Taylor benim yazdıklarımı okuyunca yüzü karardı.

Yutkunuyorum, boğazım zımpara gibi, bu haberi hafifletecek bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalışıyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor.

"O... şey... arabayı aldı," diye fısıldadım. "Pittsburgh'a."

Bir anlığına bana vuracağını sandım. Ama yumruklarını sıkarak hızla döndü ve lobinin öbür ucuna, otelin genel müdürüyle bir köşede büzülmüş olan Jordana'ya doğru yürüdü. Taylor ona ulaştığında, Jordana'nın suratı asıldı ve beni bir keskin nişancı tüfeği gibi avladı.

Bakışlarından kaçınmak için asansöre doğru bakıyorum ve onları orada, dünyanın sonundaki bir serap gibi görüyorum. Bon Appétit ve GQ'dan gelen müşterilerim. Jordana, VIP'leri ağırlarken beni dövemez. Onları iplerle çevrili kokteyl salonuna götürmek için acele ediyorum.

Tekrar ortaya çıktığımızda, mekan tıklım tıklımdı; DJ'in bas sesinin arasından, sürekli bir sohbet ve kadeh tokuşturma sesi zar zor duyuluyordu. Her şey normalmiş gibi dolaşıp etrafımı siyah bilekliklerle çevrelemeye özen gösteriyordum. Jordana'ya çarpma ihtimalime karşı insan kalkanları. Hepsinin paylaşacak coşkulu bir geri bildirimi vardı: "Süitimin manzarası harika!" "Biftek tartar, Paris'te yediğim her şeyden daha iyiydi!" "Aman Tanrım, o avizeyi kim tasarladı?" - ve emirlerimiz doğrultusunda elimizde dolu dolu bir kokteyl.

Bir tanesi hariç.

Kalabalığın arasından yaşlı beyefendiyi görüyorum, manşetinden siyah bir şerit görünüyor. Elinde sadece birkaç eriyen buz küpü olan bir highball bardağı tutuyor ama Jordana'yla birlikte duruyor. Jordana bunu nasıl görmezden geldi? Belki de içtiğim onlarca kadeh şampanyadandır, ama içimde bir özgüven dalgası kabarıyor. Bu, tamamen değersiz olmadığımı kanıtlama şansım.

Onlara doğru zorla ilerliyorum. "Hey, Jordana, akşamın nasıl geçiyor?"

İlk başta şaşırmış gibi görünse de, oyununa devam ediyor. "Muhteşem. Sizi Travel & Luxury dergisinin genel yayın yönetmeni Marshall Chandler ile tanıştırayım. Marshall, bu başkan yardımcılarımızdan biri, Margo Miyake."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Marshall." Elini sıktım. "Biliyor musun, sanırım Bexley'nin kokteyl programının yönetmeni senin için özel bir şey hazırlamış. Bir dakikalığına beni mazur gör."

Jordana ustaca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı. "Ne kadar düşüncelisin Margo. Teşekkür ederim."

Kalabalığın arasından kokteyl salonuna doğru geri dönüyorum, orada Serina ve üç çalışanını limon ve misket limonlarını dörde bölerken buluyorum.

"Hey, muhtemelen çok yoğunsundur ama bir iyiliğe daha ihtiyacım var," diyorum ona. "Hepimizin bayıldığı tadımdaki Tom Collins riff'lerinden birini yapabilir misin? Yuzulu olanından?"

"Yapabilirim," diyor kesme tahtasından başını kaldırarak, "ama parti için onaylanmış kokteyl listesine sadık kalmamız gerekiyor."

"Çok önemli bir isim için. İnan bana, kimse aldırılmaz."

Omuz silkiyor. "Sen ne dersen." Malzemeleri bir çalkalayıcıya boşaltıyor. Süslemeleri eklemeyi bitirir bitirmez, içeceği hızla partinin diğer tarafına, hâlâ bıraktığım yerde büzülmüş duran Jordana ve Marshall'a götürüyorum. Köpüren içeceği, üzerine kağıt inceliğinde bir armut dilimi ve bir limon kabuğu spirali koyarak ona uzatıyorum.

Marshall, Serina'nın çalışmalarını incelerken, "Mükemmel," diyor. "Bir kokteyl programının alkolsüz bir sunuma bu kadar özen göstermesi ne kadar özel."

Söylediklerini tam olarak kavrayamadan bardağı ağzına götürüp içiyor. Bir an durup Jordana'ya bakıyor, sonra ağzındaki berrak sıvıyı bardağa geri tükürüyor.

"Burada bir yanlış anlaşılma olmuş gibi görünüyor," dedi soğukkanlılıkla, kokteyli bana geri uzatırken. "Affedersin Jordana, biraz su bulmam gerek."

Sırtını döner dönmez Jordana kolumdan yakaladı ve neredeyse beş santim topuklu ayakkabı giyen bir kadın için akıl almaz bir hızla odanın içinde koşmaya başladık. Beni siyah mermer bir sütunun arkasındaki تنها bir alana çekti.

"Marshall yirmi üç yıldır ayık, Margo!" Sıkıdığı dişlerinin arasından sesini alçak tutmaya çalışıyor. "Tanrı aşkına, bunun hakkında siktiğimin anılarını yazmış! VIP listesindeki notları okusaydın bunu bilirdin."

Dün geceye geri dönüyorum. Jordana'nın Jack'ten ve ardından Curt'ten gelen aynı yok oluş bakışı. Vücudumu

yakan aynı yakıcı aşığılanma. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum.

"Margo, gitmelisin." Jordana bir adım geri çekildi. "Bu hafta neler yaşadığını bilmiyorum ama sanırım biraz izin alman gerekiyor."

"Jordana, ne? Bana izin mi veriyorsun..."

Elini kaldırıyor. "Margo, burası bu konuşmanın yeri değil. Gelecek hafta ne yapacağımızı konuşmak için seninle iletişime geçeceğim."

* * *

Lyft'le eve dönerken her yerim uyuşmuş gibi hissediyorum. Gözyaşlarım ancak Natalie'nin dairesinin kapısını açıp Fritter'ı kanepede yatarken bulduğumda geliyor. Beni görünce kuyruğunu mindere sertçe vuruyor, sonra karnını göstermek için dönüp masaj istiyor. Yanına sokulup tel tel tüylerinin arasına gömülüyorum, son yirmi dört saatin adaletsizlikleri yüzümden dökülüyor.

"Teşekkürler Fritter." Derin kahverengi gözleriyle beni incelerken kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Yürüyüş zamanı. Bu gece benim evimde kalacaksın."

Onun emniyet kemerini takıp Natalie'nin dairesini arkamızdan kilitledim.

Pazartesi.

Ve hiçbir iş yok.

Ian'a artık bir işim olmayabileceğini söylemedim ki bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en babacan hareketti. Lise ikinci sınıftayken, haftalarca alarmını kurup duş alıp tıraş oldu ve hâlâ gidecek bir ofisi varmış gibi davrandı. Evi tutamayacağımızı çok önceden biliyor olmalıydı.

Hepimiz bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorduk. Birincisi, tekrar sigara içmeye başlamıştı. Akşam yemeğine eve geldiği geceler, masada bir zombi gibi oturur, ağzına tıktığı yemeği sessizce yer, tabağından başını hiç kaldırmazdı. Mitch'le öğleden sonra okuldan eve geldiğimizde, komodinin üzerinde haciz ilanını bulmamız neredeyse rahatlatıcıydı. En azından neler olduğunu anlamıştık.

Benim durumum buna yakın değil elbette. Ian'a yalan söylemiyorum, sadece bazı detayları saklıyorum. On yıldan uzun süredir Jordana'ya sadığım. Bir ev almaya ve bir aile kurmaya çalıştığımızı biliyor. Kalpsiz değil.

Ama ondan haber alana kadar, gün boş bir arama çubuğundaki imleç gibi bana geri dönüp duruyor.

Ian ofise gitmeden önce iş e-postalarımın cevap veriyormuş gibi yaptığım masamdayım. Şimdi de Twitter'da amaçsızca geziniyorum. Ah, bakın, CNBC'den güzel bir

haber: "30 yıllık sabit ipotek faiz oranları yüzde 5'i aştı." Hay Allah.

Şimdi gerçekten bir-üç kuruşun üzerine çıkamıyoruz. Yine de daha yüksek faiz oranları rekabetin bir kısmını eleyebilir. Acaba Ginny ne düşünüyor? Onu aramayı yeterince erteledim ve bu da her türlü bahane kadar geçerli. Biraz faiz oranı muhabbeti yapıp sonra da "Sorun sende değil, bizde" ayrılık konuşmama geçeceğim. Tabii ki, teklifimizi anonim tutmak istiyorsak onu hayalimizdeki eve teklif vermek için kullanamayız, ama bu kadar kayıptan sonra yeni bir başlangıç istediğimizi söyleyeceğim.

Telefonumu mutfaktaki şarj cihazından alıyorum. Ama numarası çalmıyor bile; doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor: "Ben Ginny Gunther, anlaşma yapmak için harika bir gün! Mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim."

Aramamı dinledi mi? Ona bir mesaj attım: Konuşmak için müsait olduğunda bana haber verebilir misin? Konuşmam gereken birkaç şey var. Teşekkürler.

Telefonuma bakıp bir cevap bulmaya çalışıyorum. Sanırım vakit geçirmek için spor yapabilirim. Bugün yapmamak için hiçbir bahanem yok.

Pazartesi sabahı saat on buçukta, spor salonunda tek başımayım. İsteksizce bir Peloton'a biniyorum; kırk beş dakikalık yolculuk, inatla sessiz kalan telefonum yüzünden daha da karmaşık bir züppe işkencesi gibi geliyor. Telefon ancak yukarı çıkıp duştan çıktığımda çalışıyor.

Ginny, sonunda: Üzgünüm ama artık seninle ve Ian'la çalışamayacağım. İyi şanslar.

Bizden ayrılıyor mu? Banyodaki buhar birden boğucu gelmeye başladı. Jack bizi Ginny'nin görünmesine ihbar etmiş olmalı. Kusursuz bir evi var ve sanki kahrolası bir Rönesans tablosundan fırlamış gibi görünüyor, ama yine de üstüne üstüne gitme ihtiyacı mı duyuyor? Ya da belki de

Curt onu buna zorladı. Eminim olan buydu. O kendini beğenmiş herif.

Nefesimi düzene sokmak için derin bir nefes alıyorum, sonra da şu cevabı yazıyorum: Çok teşekkürler evlat. Kendini becermek için harika bir gün.

Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Ama yapamıyorum. Bunu Ginny'den çıkarmak bana yanlış yönlendirilmiş gibi geliyor. İşlerin nasıl yürüdüğüne dair nasıl abartılı bir yorum aldığını kim bilir? Üstelik bize suçlu gibi davranan da o değil.

Curt'ün sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Eğer bir daha ailemin yanına yaklaşırsan...

Sanki lan ve ben sapıkmışız gibi!

Defol git mülkümden...

Ev onun için sadece bu kadar mı? Bir mülk mü?

Hâlâ bornozumla masama gidip en üst çekmeceyi açıyorum. Geçen hafta, muhtemelen partinin VIP notlarını incelemem gerekirken çoğunu okuduğum Curt'ün kitabının bir kopyasını çıkarıyorum. Tam olarak ne olduğunu bulmak için, emin olmadığım bir şekilde, kitabı karıştırıyorum. Teşekkür bölümüne tekrar göz atıyorum. Her zamanki şüphelilere teşekkür ediyor: "Soğukkanlı" menajerine, "bana en başından bu fikrin işe yarayacağına dair güvence veren" Georgetown'daki "saygın meslektaşlarına", "bu kitabı yatağa koyarken kafeteryada öğle yemeğinde tutkulu gevezeliklerime izin verdikleri" için. Ve "hayatımın aşkları, evrenimin merkezi Jack ve Penny."

Bu adamda bir tuhaflık var. Babamın yanındayken öğrendiğim en azından bir şey var: Biraz fazla çabalıyor gibi görünen insanlara şüpheyile yaklaşmak.

Falling Apart'ın çıkışının üzerinden yeterince zaman geçti, artık kimsenin reytinglere dikkat etmediğinden eminim. Curt hariç. Eminim o da reytingleri düzenli olarak takip ediyordur.

Yeni bir anonim tek yıldızlı yorum gerçekten de günü mahvedebilir.

Kitabı Amazon'da açıp puanlara tıklıyorum; hâlâ 239 puan ve ortalama 3,5 yıldız. Kendi puanımı yazmadan önce, diğer tek yıldızlı puanların bana ilham verip veremeyeceğini görelim.

İşte Tom S. adlı bir kullanıcıdan "Küçümseyici ve sıkıcı" başlıklı bir yazı: Bradshaw, küresel tedarik zincirinin karmaşık mekanizmaları hakkında aşırı basitleştirilmiş anekdotlarla bölüm bölüm ilerliyor. Okuyucularından temel düzeyde bir zekâ beklediğini düşünürdünüz, ancak bunun yerine bize sürekli tepeden bakıyor ve küçümseyici üslubundan sadece ara sıra başarısız bir şaka girişimiyle sapıyor. Sonuç? Sarkık, toy ve itici.

Kahretsin, Tom S.

Genel olarak aynı çizgide, ancak o kadar yıkıcı olmayan birkaç tane daha var. GenieLee adlı bir kullanıcı, kitabın tekrarlayıcı ve bariz olduğunu söylüyor. PrincetonProf adlı biri ise kitabın sözde entelektüel olduğunu düşünüyor.

Ama sonra beni donduran incelemeye geçiyorum. 17 Ocak 2019 tarihli, yani kitabın çıkışından sadece birkaç gün sonra. Beş kelime uzunluğunda, tamamı büyük harflerle:

CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN.

Bunu bırakan kişi kendini sadece "... " olarak tanıtıyor.

Yani, sadece üç nokta. Üç nokta. Baş harf, rakam veya özel karakter yok. Esasen, boş bir alan.

Tekrar tekrar okudum:

...

CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN.

Hâlâ ıslak saçlarımın altında boynumda bir ürperti hissediyorum. Aslında bu bir inceleme değil. Daha çok bir mesaj gibi.

Peki kimden?

Bunu gerçekten iyi yoldan yapmaya çalıştım; Curt ve Jack'e arkadaş olmaya çalıştım, Penny için gerçekten bir rol model olmak istedim. Bodrum katına bir misafir odası inşa etmekle bile dalga geçmiyordum. Keşke çıldırıp gitmeselerdi, kocaman, mutlu, transatlantik bir aile olabilirdik.

Artık başka seçeneğim kalmadı. Eve giden başka bir yol bulmalıyım. Ve Amazon da olası bir yol önermiş olabilir: Şantaj. (Sanırım Bezos oraya boşuna Her Şey Mağazası dememiş.)

CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN.

Beş yıldızlı hayatıma yol açabilecek tek yıldızlı bir yorum. Çünkü eğer Curt gerçekten bir şey saklıyorsa ve bu yeterince ilgi çekiciyse, onu bana ve Ian'a hayalimdeki evi satması için baskı altına almak için kullanabilirim.

Bu yüzden öğleden sonramın geri kalanını onun isminin olası suçlarıyla birlikte çeşitli kombinasyonlarını Google'da arayarak geçirdim.

"Curtis Bradshaw tacizi"

"Curtis Bradshaw hile yapıyor"

"Curtis Bradshaw dolandırıcılığı"

"Curtis Bradshaw hırsızlığı"

"Curtis Bradshaw'ın düzensiz davranışı"

"Curtis Bradshaw'ın düzensiz davranışı Sagrada Familia"

"Curtis Bradshaw kendini beğenmiş bir aptal"

Adını, federal mahkeme kayıtlarının elektronik veritabanı olan PACER'da aratıyorum. Bağlantısı olduğunu bildiğim her bölgede deniyorum: Büyüdüğü Connecticut; babasının hedge fonunda çalıştığı New York; şu anda yaşadığı Maryland; daha önce yaşadığı ve işvereni Georgetown Üniversitesi'nin bulunduğu DC; ve Dartmouth ve Pensilvanya'dan mezun olduğu için New Hampshire ve Pensilvanya.

Daha sonra aynı şeyi tüm o yerlerdeki yerel mahkemelerde yapıyorum; hem ilçe hem de eyalet düzeyinde.

Ancak saatler süren araştırmanın ardından ortaya çıkan tek bulgu, babası Curtis Bradshaw Sr.'a karşı açılmış yirmi yıllık bir hukuk davası. Şikayete göre, hedge fonundaki bir analist, bir gece ofiste dilini zorla kızın boğazına sokmakla ve ardından kız onu reddettikten sonra terfisini engellemekle suçladı. Curtis Bradshaw, dava mahkemeye gelmeden önce kızla açıklanmayan bir miktar karşılığında anlaştı.

O kadar zengin olduğunuzu ve böyle bir soruna para harcayarak onu ortadan kaldıracabileceğinizi hayal edin.

Bu utanç verici ve iğrenç. Ama Curt'ü suçlu çıkaracak bir şeye ihtiyacım var, babasını değil. Ortaya çıkmasındansa bize satmayı tercih edeceği kadar suçlayıcı bir şeye. Ve şimdiye kadar berbat bir DUI (Alkollü Araç Kullanma) vakası bile bulamadım.

Ian'ın anahtarını kapıda duyduğumda saat altı buçuk olmuştu ve gözlerim zımpara kağıdı gibi olmuştu. Ayrıca açlıktan ölüyordum. Hiç öğle yemeği molası verdim mi?

Masamdan omzumun üzerinden ona baktım. "Hey, bu akşam dışarıda yemek yiyelim. Belki Royal'de?"

Kapıdan beni inceliyor, muhtemelen tuzak kurup kurmadığımı tartıyor. Doğru, pek konuşmuyoruz. Ama yine

de eve kaçmanın bir yolunu bulacaksak, onu tekrar ekibime katılmaya ikna etmem gerek.

"Tamam..." Kahverengi deri sırt çantasını yere koyup anahtarlarını rafa koyuyor. "Şey, iyi misin?"

Aşağıya baktığımda hâlâ sabahlığımın içinde olduğumu fark ediyorum. Ancak mutfaktaki düğmeye bastığında dairenin neredeyse karanlık olduğunu fark ediyorum.

Ben hep böyleydım. Üniversitedeyken ve daha sonra Post'ta kendimi kanıtlamaya çalışırken, bir habere o kadar kaptırırdım ki, tek bir telefon numarasını ararken saatlerce uğraşırdım. Geçen yıl, doğurganlık seçeneklerini derinlemesine araştırırken, lan bir iş gezisinden eve döndüğünde beni bilgisayar ekranıma yapışmış, iki gündür neredeyse hiç yemek yememiş halde buldu.

"Evet, iyiyim," diyorum masamdan kalkarken. "Sadece açım." Ama bacaklarım bana ihanet ediyor. İkisi de uykudayken neredeyse pes ediyorlar.

"Aman, dikkatli ol." lan aceleyle yanıma gelip dirseğimi tutuyor. Bu hareket beni ürkütüyor. Akşam yemeğinden beri bana ilk kez bilerek dokunuyor.

"İyiyim. Gerçekten." Şimdi içlerini sıcak bir vızıltı dolduruyor. "Bu öğleden sonra ara verdim, bu yüzden alt katta egzersiz yaptım. Duş aldığımdan beri giyinmeye fırsatım olmadı."

Bana temkinli bir şekilde baktı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Peki ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Bana sadece yirmi ver."

Biraz renkli nemlendirici sürüp kot pantolon ve bir üst giyiyorum ve kapıdayız. Gökyüzü bulutsuz ve güneş batmaya başladığı için hava keskin. İşe geç kalanlar ve akşam yemeği arayan diğer insanlar, iş çıkışı telaşının keskin koreografisinde iyice provasını yapmış bir şekilde birbirlerinin etrafında dolanıyorlar.

Gündüzleri harika kahveleri, geceleri ise daha da güzel kokteylleri olan mahalle mekanı The Royal, binamıza sadece üç blok uzaklıkta. Ama bu yürüyüş sanki sonsuza dek sürüyor gibi - lan yere bakarken sohbet etme girişimlerimi kesiyor.

"Bugün ofis nasıldı?" diye soruyorum.

"İyi."

"Nehir dökümü olayında yeni bir şey var mı?"

"HAYIR."

Pazartesi günü bile restoran neredeyse dolu. Barın tamamı ve ön taraftaki uzun ortak masa, happy hour'dan kalmalarla dolu. Buradaki işletmecileri Buzz ile anlaşmaya ikna etmek için defalarca denedim ama muhtemelen tanıtım konusunda yardıma ihtiyaçları olmadığı konusunda haklılar. Arka taraftaki bir masadan bir çift boşalıyor, bu yüzden lan'ı aceleyle arkama çekip masayı alıyorum. Yaklaşır yaklaşmaz elimi bırakıyor.

Pittsburgh'dan Cumartesi sabahına kadar eve dönmedi. Natalie gündüz vardiyasında olduğu ve kafamı boşaltmam gerektiği için o öğleden sonra Fritter'ı Potomac Nehri boyunca yürüyüşe çıkardım. lan Pazar gününü iş arkadaşlarıyla Nats maçında geçirdi. Geçen haftaki felaketten beri gerçek bir sohbetten kaçınmayı başardık, bu benim için sorun değildi çünkü hâlâ ne söylemek istediğimi anlamaya çalışıyordum. Ama şimdi üzerinde çalıştığım diğer olasılığı açıklamaya hazırım ve halka açık bir alan, daireden daha güvenli bir alan.

"Bugün Ginny ile ayrıldım," diyorum garson kokteyllerimizi bıraktıktan ve ikimiz de masadaki QR kodundan yemek siparişimizi verdikten sonra.

"Ne?" Telefonundan başını kaldırdı, artık beni görmezden gelemiyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Şey, düşündüm de -lütfen beni bir dakika dinleyin- bence yine de ev için bir teklif yapmalıyız ve bunun için Ginny'i

kullanamayız."

Başını öfkeyle geriye attı. Böyle tepki vereceğini biliyordum ama onu dışarı çıkmaktan alıkoymam gerekiyordu.

"Beni dinle Ian. Bunu anonim olarak yapmanın bir yolu olmalı, değil mi? İnsanlar sürekli olarak limited şirketlerle ev satın alıyorlar - bu, 'limited şirket' anlamına geliyor. Kimliğini gizlemek için bunları kullanabilirsin."

"Evet, LLC'nin ne olduğunu biliyorum."

"Bunlarla ilgili kurallar her yerde farklı, ama Washington'da internet üzerinden oldukça kolay bir şekilde kurulabiliyor gibi görünüyor; sadece birkaç gün sürüyor. Ya da yeni temsilcimizi, evrakları bizim adımıza imzalayacak bir müteveli olarak atamak da bir seçenek olabilir. Bunları da duydunuz mu? Her iki yol da işe yarayabilir gibi görünüyor, ama avukat olduğunuz için detayları çözmenize yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

İç çekip kollarını kavuşturdu. "Margo, senin için endişeleniyorum."

İşte, Küçümseyen Ian geldi.

Öne doğru eğiliyor, bakışları yanımızdaki masaya kayıyor, bizi dinlemediklerinden emin olmak için. "Bu normal bir davranış değil," diye fısıldıyor. "Bunu biliyor olmalısın."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum ve kendime onun yardımına ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorum.

"Bebeğim, biliyorum, çok fazla zahmetli gibi geliyor. Ama son iki ayda fiyat aralığımızdaki tek bir düzgün evin bile piyasaya çıkmadığını fark etmedin mi? Seçenekler arasında boğulduğumuz falan yok. Yarın başlarsak, Jack ve Curt gelecek Perşembe listelemeden önce her şeyin yasal aşamasını halledebileceğimizi düşünüyorum. Muhtemelen hafta sonundan önce teklif bile almayacaklardır, bu da bize daha fazla zaman kazandıracak." Daiquirimden bir yudum

almak için duruyorum. "Erika ve Heath'ten bizi emlakçılara yönlendirmelerini isteyebiliriz diye düşündüm."

Ian burun kemerini sıktı. "Bütün gün, karanlıkta, sabahlığıyla oturup bunun üzerinde mi çalıştın?"

Hayır tatlım, dün araştırdım. Bugün, tüm detayları ele almak için şantaj materyallerini aramak üzere mahkeme kayıtlarını taradım.

"Bütün gün değil," diyorum sakın bir şekilde.

"Pekala, bunun asla işe yaramayacağına dair pek çok yasal ve mali sebep olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım ve varsayımsal olanı ele alalım." Negronisinin kalanını yutuyor. "Bu harika, anonim teklifi sunacağız, sonra ne olacak? Jack ve Curt'ün bunca şeyden sonra teklife bakıp 'Aman Tanrım, bunda tuhaf bir şey yok! Bunu da diğer on dokuz teklifle birlikte değerlendireceğiz' diyeceğini mi sanıyorsun?"

"Ah, peki, bu da bir şey - on dokuz teklif alabileceklerini sanmıyorum Ian. Bugünkü faiz haberlerini gördün mü? Yüzde beşi geçtiler! Bu rekabeti azaltır, öyle değil mi?"

Garson yemeğimizle birlikte gelirken yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Garson Ian'ın burgerini ve benim balığımı masaya bırakıyor, sonra başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormaya başlıyor ama ortamı değerlendirdikten sonra kaçmayı tercih ediyor.

Ian yüzünü kaldırdığında gözleri nemliydi. Bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu anlayamıyordum.

"Kendimi suçluyorum. Sanırım seni gerçekten hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı eğiyorum. Özür mü diliyor? Normalde bunu okumaktan çok daha kolay.

"Seninle o yemeğe gitmeyi asla kabul etmemeliydim. Sınırı aştığımızı biliyordum ve yine de olmasına izin verdim. Zorlandığını görüp araya girmeliydim."

Tamam, o zaman bunlar kötü gözyaşları. Rotamı düzeltmem gerek.

Gülümseyip elimi elinin üzerine koydum. "İlan, iyiyim. Zorlanmıyorum. Söylediklerimi unut. Hadi yemeğimizin tadını çıkaralım."

Ellerimi iki elinin arasına alıp öpüyor. Kızardığımı hissediyorum. Herkesin içinde sevgi görmek benim için hiçbir zaman kolay olmadı.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmamızı istiyorum." Bir başka ıslaklık çizgisi alt göz kapaklarını delmekle tehdit ediyor. "Ev arayışına ara verelim, tamam mı? Bir ara vermemiz gerek. Karıma ihtiyacım var."

Karısına mı ihtiyacı var? Bana borç verebileceğini fark etmemiştim.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Bu çok fazlaydı. Biliyorum. Ama şimdi tek endişem faiz oranları. Sanki daha da yükseliyor gibiler ve yakında bir hamle yapmazsak tamamen fiyattan düşebiliriz."

İşte. Mücadele etmeyen birinin dile getirdiği gayet mantıklı bir nokta.

"Bu almaya hazır olduğum bir risk." Elimini bırakıp hamburgerini aldı. "Üzgünüm bebeğim, yapabilirsek bile, o evi sana teklif etmem. Bir süreliğine de olsa, biraz nefes almamız gerek."

Kocaman bir ısırık aldı. Tabağına parlak ve yağlı bir portakal peynir sosu düştü. Gerçekten bu kadar sesli mi çiğniyordu? Yoksa ondan o kadar tiksindim ki olabilecek en yakıcı film müziğini mi hayal ediyorum? İçimde kötü bir şey kıpırdandı. Gözlerimin arkasındaki boşluk zonklamaya başladı. Üstümdeki ışık dizilerinin dağınık parıltısı tek, yakıcı bir ışına dönüştü. Suratına bağırmak istedim. Yakasından tutup böyle devam edemeyeceğimizi anlayana kadar sallamak. Aciliyeti nasıl kavrayamaz ki? Ama bunun yerine gülümsememi sabit tuttum. Görüşümü benekleyen lekeleri temizlemek için birkaç kez yavaşça gözlerimi kırptırdım. Bu

fikri daha fazla zorlamak bana sadece zarar verecek. Bu bir şantaj.

"Tamam, tamam, bu kadar ev sohbeti yeter," diyorum tabağından bir patates kızartması alırken. "Artık karını geri alabilirsin."

12

Gerçek pantolon giyiyorum ve French press'imizin artıklarını bir seyahat kupasına döküyorum çünkü lan buna ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Bu sabah alarm çaldıktan sonra yatakta döndü ve en endişeli ses tonuyla şöyle dedi: "Sanırım bugün dışarı çıksan iyi olur. Başka insanlarla görüşsen, biraz sosyalleşsen?"

Bunu bir soru gibi söylemişti ama öyle değildi. Saatlerdir uyanıktım, öfke göğsümde kaynayan bir dalga gibi yükselip çarpıyordu; lan yanımda usulca horluyordu - karısının stresini sırtladığı bir adamın rahatsız edilmemiş uykusu. Komodinin üzerindeki lambayı yatağının onun tarafındaki duvara fırlatmanın ne kadar tatmin edici olacağını düşündüm. Çarpışma ve belki de birkaç cam kırığının acısı, onu sessizlikten koparıyordu.

Ama lan'ın gerçekten yoluma devam ettiğime inanması gerekiyor. Bu yüzden, alarm çaldığında ve bana o komodin lambasından daha kırılğanmışım gibi baktığında, tek söylediğim "Haklısın. İçeri gireceğim," oldu.

Bugün evden çalışıyor, bu yüzden rol yapamam. Dizüstü bilgisayarımı toplayıp ona veda öpücüğü vermem gerek. Şimdi beyaz yakalı bir göçebe gibi kapıdan çıkıp şehirde dolaşıyorum, ofisimden kimseye veya daha da kötüsü, evden uzakta olan lan'a rastlamayacağım, ücretsiz Wi-Fi bağlantısı olan bir kahve dükkanı arıyorum. Dupont Circle'a kadar yürüyorum - yaklaşık bir buçuk mil ve spor ayakkabı

değil, bilekte botlarla - ve Kırmızı Hat'ı kullanarak kuzeye, Woodley Park'a gidiyorum.

Salı sabahının geç saatlerinde, hayvanat bahçesinin karşısındaki Starbucks'ta, içeceklerini bekleyen birkaç turist ve üniversiteden yeni mezun gibi görünen bir kadının, küçük bir çocuğu plastik bardaktan üzüm yemeye ikna etmeye çalışmasıyla, seyrek bir kalabalık var. Dadı.

Bir kapuçino sipariş edip kendimi sessiz bir arka köşeye, prizın yanına kuruyorum. Buraya kadar olan yolculuk boyunca her doksan saniyede bir iş e-postamı yeniledim, ama bilgisayarım prize takılıp açıldığında hâlâ ilk kontrol ettiğim şey bu. Wi-Fi bağlanırken parmaklarımla masaya vuruyorum. Altı yeni mesaj, birbiri ardına geliyor. Çoğu müşterilerden geliyor; belirsiz ofis dışı cevabımı alacaklar: Şu anda uzaktayım ama döndüğümde bağlantı kurmayı dört gözle bekliyorum!

E-postaların hiçbirisi Jordana'dan değil.

Midemde bir düğüm düğüm oluyor. Bilmemeye daha fazla dayanamıyorum. Evin parasını ödeyecek maaşım yoksa dünyadaki tüm şantaj malzemelerinin bana hiçbir faydası olmayacak.

Ama en azından bu bana daha fazla araştırma yapma zamanı veriyor. Yer imleri çubuğumu açıp Amazon'daki Falling Apart sayfasına tıklıyorum. Gizem yazarına taktığım lakap olan Ellipsis'in tek yıldızlı yorumuna bakıyorum.

CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN.

Aynı zamanda şimdiye kadar okuduğum en heyecan verici ve en sinir bozucu beş kelime.

Dün dalmaya vakit bulamadığım bir tavşan deliği, kitapla ilgili basının tavrıydı. Belki de ihtiyacım olan ipucu, Curt'ün bir yerlerde verdiği bir röportajda, onlarca yıllık eski mahkeme kayıtlarında saklı değil, apaçık ortada gizlidir. Belki de bazı şeyleri fazla düşünüyorumdur.

Curt'ün adını ve kitabın adını yazarak basit bir haber araması yapıyorum. Andrew Ross Sorkin ile Squawk Box röportajı en üst sırada çıkıyor. Kulaklıklarımı takıp tekrar dinliyorum ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Kulağa sadece abartılı bir laf gibi geliyor.

Curt ayrıca Fox Business ile bir TV röportajı da yaptı. Ama aynı şeyin neredeyse aynısı, neredeyse birebir aynısı. Fox muhabiri kitabın fikrinin nereden geldiğini sorduğunda, Squawk Box'ta verdiği neredeyse aynı övünme dolu cevabı veriyor: "Açıkçası, birileri benden önce yazmalıydı. Tek yaptığım, hepimizin muhtemelen aklına gelen bir soruyu araştırmaktı..."

Bloomberg ve Business Insider da kısa yazılar yayınladı, ancak her iki yayın organı da onunla röportaj yapmamış gibi görünüyor. Her iki makalede de, kitabın duyurulduğu basın bülteni için benim gibi biri tarafından yazıldığını ve Curt'ün kendisi tarafından hiç söylenmediğini varsaydığım aynı kalıplaşmış alıntılar yer alıyor.

26 Ocak 2019 tarihli The Washington Post gazetesinden bir haber, sonuçların alt sıralarında görünüyor. Curt yerel biri olduğundan, belki de oradaki biri telefonu açıp onunla konuşma zahmetine girmişti. Habere tıkladığımda, yazarın adı ekrandan fırlıyor: Erika Ortiz.

Gerçek alıntılar olduğundan emin olmak için hızlıca göz gezdiriyorum ve elbette var. Erika asla basmakalıp bir saçmalık yazmaz. Sonra en baştan başlayıp tamamını okuyorum. Makale altı yüz veya yedi yüz kelimeden fazla olamayacağı için uzun sürmüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, sıkıcı. Erika o hafta metin için can atıyor olmalı.

Telefonumu alıp aynı hikayeyi arıyorum. Bağlantıyı da mesajıma ekliyorum: Hey, bu adam hakkında bir şey hatırlıyor musun?

Erika'nın cevabı hemen geliyor: Pek sayılmaz. Biraz kibirliydi ama hepsi bu. Neden?

Kapak hikayem hazır: Kendisi, anlaşma imzalayabileceğimiz bir restorana yatırım yapan bir yatırımcı. Sadece biraz araştırma yapıyorum.

Anladım. Hangi restoran?

Henüz bir ismi yok.

Sadece telefonda konuştum/eşcinsel olduğundan oldukça eminim, bu yüzden bana #MeToo falan yapmadı, eğer sorduğun buysa.

LOL teşekkürler.

Kahretsin. Erika'nın hikayesini bir kez daha geriye doğru kaydırıyorum, daha derin bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.

Aklıma başka bir iş geliyor: Hazır yanımdayken, beni emlakçınızla tanıştırmı mısınız? Ama lütfen Heath'e bundan bahsetmeyin. Hâlâ lan'ı bizimkini satma zamanının geldiğine ikna etmeye çalışıyorum.

Elbette! İkinize de bir dakika içinde bir e-posta göndereceğim.

Otomatik cevabımı hatırlıyorum: Teşekkürler! Gmail'imi kullan.

Kulaklıklarımdan gelen bir çınlama sesi (kulaklıklarımı hiç çıkarmamıştım) dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına çekiyor.

Yeni bir iş e-postası. Jordana'dan. Konu satırı: Hadi konuşalım.

Margo,

Yarın saat 11'de beni ara.

Teşekkürler,

J.

Çok önemli değil ama Jordana'nın kısa tutması tipik bir durum. Ve eğer haberler kötü olsaydı, kesinlikle İK'dan haber alırdım. Bu bir ilerleme gibi geliyor.

Harika! Ben de yazarım.

Ekranımdan başımı kaldırdığım anda, kapıdan içeri girmek için mücadele eden bir anne görüyorum. Bir eliyle çift katlı bir UPPababy bebek arabasını itiyor, diğer eliyle de küçük bir çocuğu -belki üç yaşında- arkasından sürüklüyor. Çocuk, elinde doldurulmuş bir kaplan tutuyor.

Girişteki müşteri telefonuna o kadar dalmıştı ki fark etmedi, bu yüzden yardım etmek için koştum. "Teşekkür ederim," dedi, yüzünde yorgunluk ve minnettarlık karışımı bir ifade vardı. "Sabah oldu, pandalara karşı kin beslemenin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim." Kendi şakasına gülüyor ve ben de neredeyse katılma sırasını kaçıyorum çünkü bebek arabasının üst katında uyuyan bebeğe odaklanmışım. Yanakları mochi gibi pürüzsüz ve dolgun. Gür, kabarık kahverengi saçları var. Keşke burnumu içine gömüp koklayabilseydim.

"Gerçekten mükemmel," diyorum annesine.

Kadın tekrar gülüyor - "En azından uyurken" - sonra kasaya doğru koşuyor, her şeye sahip olduğunun farkında bile değil. Gözlerimin arkasında donuk bir zonklama başlıyor.

Ev yok, bebek yok.

Ev yoksa hayat da yok.

Kendimi sorgulamanın zamanı değil. Köşe masama dönüp iki Advil atıyorum ve dün yapmaktan çekindiğim şeyi yapıyorum: Curt'ün babasının hedge fonunun numarasını buluyorum.

Curtis Bradshaw Sr. seksenine yaklaşıyor olmalı ama hâlâ başkan olarak orada listeleniyor. Kaplanlı çocuğun annesinden kek pop istemeyi bırakmasını bekliyorum, sonra kulaklıklarımı tekrar takıp Star-67'yi çeviriyorum ve numaramın karşı tarafta görünmesini engelliyorum. Bir resepsiyonist cevap veriyor.

"Bradshaw Capital Management, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Genç gibi duruyor. Umarım Curt'ün babası onunla bir şey yapmamıştır.

"Evet, merhaba, Bay Bradshaw müsait mi?"

"Bugün geldi, evet..." Klavyesinin takırtısını duyuyorum. "Ama şu anda bir telefon beklediğini sanmıyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, öyle değil. Benim adım Lisa Waters. The Chronicle of Higher Education'da muhabirim." Lisa Waters orada gerçek bir isim, biri beni Google'da aratmaya zahmet ederse diye. "Oğlu Curtis hakkında yazdığım kısa bir profil için röportaj vermeye istekli olup olmadığını merak ettim. Yakın zamanda Londra'daki King's College'da kıdemli öğretim görevlisi pozisyonuna atandığını duymuş olabilirsiniz ve ben de yurt dışına giden Amerikalı profesörler hakkında bir yazı dizisi hazırlıyorum."

"Ah! Hayır, daha yeni başladım, bu yüzden bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Kulağa harika geliyor. Seni hemen bekleteyim."

Onun dönüşünü haber veren tık sesini duymadan önce neredeyse bir dakika kadar yumuşak caz müziği dinliyorum.

"Şey, Lisa?"

"Evet, hâlâ buradayım," diyorum.

"Üzgünüm ama Bay Bradshaw sizinle konuşmak istemediğini söylüyor."

Sesindeki enerji tükendi.

"Gerçekten mi?" Çocuğunu övmek için övünmekten ve bu arada belki bir sonraki adımın nerede olduğunu araştırmam gerektiği konusunda birkaç ipucu vermekten hoşlanacağını varsaydım. "Daha uygun bir zamanda tekrar arayabilirim. Çok olumlu bir hikaye, sadece biraz renk katmayı umuyorum."

"Evet, ona anlattım ama eğer oğluyla ilgiliyse ilgilenmediğini söyledi." Duraksıyor. "Ama lütfen o kısmı yazma."

"Tamam, tabii, ama bir şey söyledi mi-"

Sözümü bitirmeden sözümü kesiyor. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerek," diyor. "Ama bol şans!"

Telefonu kapatıyor.

Curt ve babası arasında bir anlaşmazlık mı çıktı?

Apple'ın zil sesi kulaklarımı dolduruyor, ardından Siri'nin sakin sesi geliyor: "Erika Oritz'den arama var. Cevap verir misin?"

"Ah, evet." Söz bağlanıyor. "Selam, Erika."

"Hey, aradığım için üzgünüm ama bunu mesaj üzerinden anlatmak zor olur."

"Sorun değil. Ne haber?"

"Bu yüzden, senin için o adamın adını gelen kutumda arattım, ne döndüğünü görmek için, ve eski bir okuyucu e-postası belirdi."

"Tamam..." Sandalyemde doğruldum.

"Tek yazdığı şey 'Curtis Bradshaw'a güvenmeyin. O bir yalancı' - hepsi bu - ve anonim bir adresten geldi. Görünüşe göre yanıt vermeye çalıştım, ancak hesabın zaten devre dışı bırakıldığına dair bir geri bildirim aldım."

"Aman Tanrım, vay canına." Başım dönüyor. "Ve bunu unuttun mu?"

Gülüyor. "Bana düzenli olarak e-posta gönderen bir sürü kaçık var zaten. Hem pandemiden önce olanları kim hatırlıyor ki?"

"Evet, doğru." diye bir kahkaha attım.

"Acele etmem gerek," diyor Erika, "ama istersen sana iletebilirim."

"Harika olur." Kalbim hızla çarpıyor. "Ah, yine kişisel Gmail lütfen. Ofis e-postamız bütün sabah kapalıydı."

"Harika. Sonra konuşuruz," diyor Erika ve telefonu kapatıyor.

Gmail'imi açtığımda ondan gelen iki okunmamış mesajla karşılaştım; biri ajansıya tanışma mesajı, diğeri de ihtiyacım

olan molayı içerebilecek yönlendirilmiş e-postaydı.

Gönderenin adresi nobody.noone97@hotmail.com. Tarih 27 Ocak 2019, yani Erika'nın haberinin yayınlanmasından bir gün sonra. Not ise tam Erika'nın söylediği gibi: CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN. O BİR YALANCI. Amazon yorumu gibi, tamamı büyük harflerle yazılmış ve daha da agresif.

E-posta adresini kopyalayıp yeni bir mesaja yapııştırıyorum, konu satırı: Curtis Bradshaw.

Merhaba. Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz. Curtis Bradshaw da bana zarar verdi. Lütfen beni arayın veya size nasıl ulaşabileceğimi söyleyin.

Cep telefonu numaramı ekleyip gönder tuşuna basıyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldıyorum kendi kendime. Nefesimi tutup sayfayı yeniliyorum.

Erika'nın aldığına benzer otomatik bir geri bildirim gelen kutumun en üstünde beliriyor ve hesabın artık mevcut olmadığını bildiriyor.

Ama deneyebileceğim en azından bir şey daha var.

Erika'ya tekrar mesaj atıyorum: Hey, e-posta için çok teşekkür ederim. BT departmanınızın IP adresini takip edebilme şansı var mı?

Bazı IP adreslerini takip etmek imkânsızdır, ancak Post'un BT ekibinin en azından bunu deneyebileceğini biliyorum. Muhabirliğe terfi ettikten kısa bir süre sonra, bir keresinde benim için bunu yapmalarını sağlamıştım. Kuzey Virginia'da haberlerde yer alan bir kaçırılma olayı olmuştu ve küçük çocuğu o sabah Kuzey Carolina kırsalında bir ön bahçede oynarken gördüğünü iddia eden birinden bir ihbar almıştım. Hayatımın hikayesi olabilirdi. Ancak IP adresi, e-postanın bir aldatmaca olduğunu gösteriyordu; Honolulu'dan gelmişti.

Erika'nın cevabı telefonumu aydınlattı: Sanırım... bu gerçekten sadece bir restoranla mı ilgili?

Evet, uzun hikaye. Bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Sana çok şey borçlu olurum.

Üç nokta beliriyor, kayboluyor, sonra tekrar beliriyor. Ne yazacağını bilemiyor.

Sonunda şunu gönderiyor: Merak etme. Ne diyeceklerini sana bildireceğim.

Ben cevap veriyorum: TEŞEKKÜR EDERİM!

13

Natalie yirmi dakika gecikti, aceleyle gidecek başka bir yerim yok zaten.

Jane Jane'deki son iki boş bar taburesinden birine tünedim. İş çantam yanımdakini ayırmış - sanırım oldukça açık, ama üç kişi koltuğun dolu olup olmadığını sordu. Erika'dan haber almak için can atıyorum, bu yüzden telefonumun barda titreşmesiyle midem bulanıyor.

Ama sadece lan. Hey bebeğim, birlikte yemek yiyor muyuz?

Çeviri:Akşam yemeğini sen mi yapıyorsun?

Sanırım burada yemek yiyeceğiz, diye mesaj atıyorum. İstedğin herhangi bir paket servisi sipariş et.

Bu sabah ayrılmadan önce bana attığı tüm endişeli bakışlara ve uzun sarılmalara rağmen, Çok Endişeli Kocam'dan bütün gün neredeyse hiç haber alamadım. Erika'dan haber beklerken, dikkatimi dağıtmak için sinemaya gittim - Oscar dedikoduları çıkaran sanatsal bir pislik. Zaten asıl mesele film değildi. Boş bir sinema salonunun soğuk, karanlık boşluğuna dalıp, yüzümü sahte tereyağlı patlamış mısır ve Junior Mints ile doldurmak istiyordum.

Film bittiğinde saat beşi geçmişti, bu yüzden eve gidebileceğimi düşündüm. Ama sonra Natalie içki almak için mesaj attı ve şu anda o bile lan'dan daha iyi bir arkadaş gibi

görünüyordu, bu yüzden ona iş arkadaşlarımla happy hour'a gideceğimi söyledim. (Aferin sana! diye cevap verdi.)

Kapının yanında onu görüp el sallıyorum. Uzaktan deri gibi görünen ama yakından bakınca aslında sadece parlak siyah tayttan ibaret olan taytını giyiyor.

"Hey, kızım!" Bana sarılmak için eğildi. "Bir yer bulduğun için iyi iş çıkardın."

Kot ceketini çıkarırken odayı inceliyordu; şüphesiz birinin onu süzdüğünü görmeyi umuyordu.

"Evet, şansım yaver gitti ve son ikisini kaptım." (Bu planları son dakikaya bıraktığımız için masa için bir iyilik isteyemem.) "N'aber?"

"Ah, pek değil. Geç kaldığım için özür dilerim, ta Güneybatı'da, sahil kenarındaydım ve Uber'e binmek sonsuza dek sürdü."

Cevabı bildiğimden oldukça eminim ama yine de soruyu soruyorum: "Southwest'te ne vardı?"

Kıkırdıyor. Hadi başlayalım.

"Dün gece barda tanıştığım bir kız. Hiç rahat değildim, sabahın erken saatlerinde bana mesaj attı."

"Ah, senin için yeni ve farklı bir şey."

Gülüşü o kadar yüksek ki birkaç kişi bize doğru dönüyor, kesinlikle amaç bu. Barmen de fark ediyor ve siparişimizi almaya geliyor. Baharatlı mezcâl artık menüde, o yüzden bir tur da ondan yiyoruz.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye soruyorum Natalie'ye.

"Ah, hayır, tıka basa doymuş durumdayım. O, İskele'de yaşıyor, bu yüzden orada geç bir öğle yemeği yedik."

DC'nin en dangelak mahallesinden bahsedildiğinde suratımı buruşturuyorum. "Kendinden nefret eden bir kafadan çatlak değil, değil mi?"

"Kesinlikle hayır, Cumhuriyetçiler konusunda çizgimi çektiğimi biliyorsun," diyor Natalie. "Sadece deniz manzarası istiyordu. Yani, dairesi gerçekten güzel."

"O zaman onun evini gördün, öyle mi?"

Tekrar gülüyor. "Evet, sonra yukarı çıktık."

Barmen içkilerimizi getirirken aklıma şu geldi: "Bir dakika, dün gece barda mıydın? Genellikle pazartesi günleri çalışmıyorsun."

"Son dakika oldu. Birinin yerine bakmam gerekiyordu."

"Eve ne zaman geldin?"

"Birden biraz sonra."

"Natalie! Neden bana söylemedin? Fritter o kadar zaman yalnız mıydı? Ve şimdi neredeyse bütün gün dışarıda mısın?"

"Aman Tanrım, Margo. Fritter iyi. O sadece bir köpek. Ben yokken sürekli uyuyor."

Sadece bir köpek.

İlan dün gece ev arayışımızı iptal ettiğinden beri bastırdığım öfke, tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın bir yerde kaynıyor. Kokteyl bardağımı onun aptal, göz kamaştırıcı sarı kafasının kenarına çarptığımı hayal ediyorum. Bunun yerine, bardağımdan sağlıklı bir yudum alıp sesimin tonunu sabit tutmaya çalışıyorum.

"Ama onun biriyle birlikte olduğunu bilmek seni daha iyi hissettirmez miydi?" diye soruyorum. "Yemeğini zamanında yiyip mesanesinin patlayacağını hissetmemek?"

Bu kadın sosyopat mı İlan?

Gözlerini devirdi. "Her zaman çok gerginsin, Margo. Doktorun hamile kalamaman için sebep bu değil miydi?"

Ne kadar da zengin bir fikir değil mi? Uyuşturucu ve sakinleştiricileri ayrı besin grupları olarak sayan birinin tıbbi görüşü. Öfke şimdi tam bir öfke nöbeti içinde, dışarı çıkmak için çırpınıyor ve tırmalıyor. Ama onu serbest bırakmadan, aklım Natalie'nin anahtarını geri aldığı ve Fritter ayrıcalıklarımı iptal ettiği, tek yapabildiğimin, çalıştığını bildiğim gecelerde ayakkabı kutumun etrafında volta atlamak olduğu, iki kat yukarıda ağladığını duyabildiğime ikna olduğum bir geleceğe gidiyor.

Onu geride bırakmak, o cehennem çukurundan nihayet kurtulmanın tek korkusu. Ama en azından hafta sonları, gerçek bir arka bahçe deneyimi yaşayabilmesi için yeni evimizde onu izlemeyi teklif edeceğim.

Bir yudum daha alıyorum.

"Aşırıya kaçmak istemem," diyorum. "O köpeği çok seviyorum, o yüzden lütfen ne zaman gideceğini söyle, onunla vakit geçireyim. Bunu yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

İç çekiyor. "Biliyorum, dün gece sana mesaj atmak aklımdan çıkmış." Telefonunda gezinmek için duruyor. Tekrar yukarı baktığında başını eğiyor. "Madem Fritter'ı bu kadar çok seviyorsunuz, neden kendinize bir köpek almıyorsunuz?"

"Çok isterdim ama önce ev bulmayı bekliyoruz."

"Gerçekten de kocaman bir kontrol listen var, değil mi? Ev. Bebek. Köpek." Her maddeyi sayarken parmağını kaldırıyor. Sonra sırtarak ekliyor: "Menopoz. Ölüm."

"Sanırım öyle," diyorum gülümseyerek, ona tenimin altına girme zevkini yaşatmayı reddederek.

"Onunla ne kadar iyi anlaştığını takdir ediyorum. Doğuştan yeteneklisin," diyor. "Çocukken hiç köpeğin olmadı mı?"

"Hayır, aslında değil."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Göğsüm sıkışıyor.

★ ★ ★

Blossom'ı evimizin arkasındaki çöp konteynerlerinin yanında bulduğumda dokuz yaşındaydım. Yaz mevsimiydi ve Mitch'in beni izlemesi gerekiyordu ama Nintendo oynamak için komşuya gitmişti. Otoparkta bisikletimle dolaşıyordum, Temmuz güneşi önce tepeden vuruyor, sonra asfalttan tekrar yukarı yansıyor. Duyduğumda ter içinde kalmıştım;

küçük ama güçlü bir havlama sesiydi. Bunu sadece bir kez yapmıştı.

Ayaklığımı yere atıp iki kokulu yeşil çöp kutusuna doğru koştum. Aralarında, bana Oz Büyücüsü'ndeki Toto'yu hatırlatan, keçeleşmiş koyu gri bir paspas vardı. Bir karga, ön patilerinin altında tuttuğu Burger King ambalajına göz dikmişti. Kuşu kovalayıp çömeldim ve o tedirgin gözlerde kendimden bir şeyler olduğunu anında fark ettim.

"Hadi, sorun değil," diye fısıldadım, elimi uzatarak. Elimi yaladı, sonra da onu kucaklamama izin verdi. Onu bulaşık deterjanıyla yıkadım -okulda petrol sızıntısına maruz kalan hayvanlar için bazen böyle yaptıklarını öğrenmiştik- ve buzdolabındaki plastik bir kapta kalan tavuğu ona yedirdim. Yatağımda birlikte uyuyakaldık ve annem işten eve gelene kadar bir daha uyanmadık. Blossom (evet, dizideki gibi) kapıyı duyar duymaz havlamaya başladı.

"Margo?" Annem, babamın onu dolabımda T.J. Maxx çantalarını saklarken yakaladığında gördüğüm o telaşlı ifadeyle odama koştu. "Aman Tanrım, Margo. Bunu nereden buldun?"

Ona bütün hikayeyi anlattım, sonra aklıma gelen en güçlü argümanı ortaya koydum: "Mitch, sen işe gittiğinde benimle asla takılmaz, sen ona takılması gerektiğini söylesen bile. Babamın ne zaman gelip gelmeyeceğini de asla bilemem. Bana bir köpek eşlik ederdi."

Blossom da üzerine düşeni yapmış, annem yatağımın kenarına oturduğunda ona sokulmuştu. Otel resepsiyonunda giydiği haki pantolonu o kadar kolalıydı ki neredeyse kırılmıyordu. Banyodan sonra yumuşacık olan Blossom'ın tüylerini düşüncesizce okşamaya başladı.

"Margo, burada evcil hayvan beslememize izin verilmediğini biliyorsun," dedi bana nazikçe. Ne kadar üzgün görüldüğüne şaşırdığımı hatırlıyorum. "Ayrıca," diye ekledi, "okula döndüğünde gündüzleri ona kim bakacak?"

Çok sık ağlayan bir çocuk değildim ama o an bir baraj yıkıldı. Burnumdan akan hıçkırıkları arasında kelimeleri zor seçebiliyordum. Öyle zavallı bir haldeydim ki annem de ağlamaya başladı.

Bir dakika boyunca beni izledi, pembe alt dudağını ısırdı. "Pekala Margo, şimdi karar vermemize gerek yok." Çenesinin altındaki gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Baban eve geldiğinde, diyelim ki okuldan bir arkadaşı seyahate çıktı ve ailesi, onlar yokken Blossom'a bakmamızı istedi. Anlatacağım, sen de benimle aynı fikirde olacaksın, tamam mı?"

Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

★ ★ ★

"Margo, iyi misin?" Natalie bar taburesinden bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Evet, iyiyim." Boğazımı temizledim. "Çocukken hiç kendi köpeğim olmadı demek istiyorum. Ama bir ara bir tanesine bakmıştım. Bir arkadaşım için."

Barmen yanımıza gelip bir içki daha isteyip istemediğimizi soruyor. Natalie sipariş vermeye başlıyor, sonra onaylamayan bakışlarımı fark ediyor. Gözlerini deviriyor. "Özür dilerim, boş ver," diyor barmene. "Köpeği dışarı çıkarmak için eve gitmem gerek."

Daireye dönerken buz gibi, bu yüzden Prius'u yan sokakta park edilmiş halde görünce, dışarı çıktığıma sevindim. "Biliyor musun Nat, acele bir işim var ve arabam hemen orada." Elimle işaret ettim. "Sonra görüşürüz."

Aklıma gidebileceğim tek bir yer geliyor. Gitmemem gerektiğini biliyorum ama sonsuza dek uzak kalamam. O ev artık benim bir parçam. Ve onu sadece bir saniyeliğine görmem gerekiyor. Hâlâ hatırladığım kadar mükemmel olduğunu bilmek için.

Trafik berbat, bu yüzden Grovemont'a vardığımda güneş neredeyse batmış oluyor. Ev görüş alanıma girince, kenara çekip çekmemeyi düşünerek yavaşlıyorum. Ama ön camlar karanlık. Muhtemelen hâlâ akşam yemeğini temizliyorlardır. Oradan beni asla fark etmezler.

Arabanın kapısını olabildiğince yavaşça kapatıp sokağın karşısına park ediyorum. Kaldırımdan, büyük akçaağacın gölgeliğinin altından, ön kapının hemen solundaki pencereden dışarıyı görebiliyorum. Mutfığa açılan kemerli açıklığın kıvrımını, hemen ötesinde yaşanan mutlu rutinin arkadan aydınlatması seçebiliyorum. İnce bir figür -Jack-adanın yanından kayarak geçiyor. Yüksek bir sandalyenin yanına çekilmiş olduğunu, yumuşacık minik ellerin pürüzsüz mermerde parmak izleri bıraktığını hayal ederken içimde bir yumuşaklık hissediyorum.

Acaba bu gece ne yediler? Kahvaltı köşesini mi yoksa güverte masasını mı kullandılar? Günlerinin iniş çıkışlarını sırayla paylaştılar mı? Bunu kendi ailemle hep yapmak istemişimdir. Akşam yemeği ritüelimiz olacak.

Acaba Ian'la benim hakkımda konuşmuşlar mıdır? Penny'ye aramızda olanları anlatmışlar mıdır?

Yukarıdan gelen hışırtı dikkatimi yukarı çekiyor; sadece bir sincap. Ama dalların arasında karanlık hatlarını takip ederken kalbim neredeyse duracak gibi. İkinci kattaki pencerelerden birinin ışığı, bulunduğu yere bakılırsa Curt'un ofisi, yanıp sönüyor. Sokağı izleyen yalnız bir göz.

Ne zamandan beri böyle?

Yüzümü yere eğip Prius'a dönüyorum. Birkaç hızlı adımla direksiyona geçiyorum. Eve doğru gizlice baktığımda ışıklar tekrar sönüyor. Ama karanlığın diğer tarafında birinin olup olmadığını bilmemin bir yolu yok.

İlk başta mesajın geldiğini duyamıyorum çünkü Sonicare'imın titreşimi tüm kafamı dolduruyor. Ama kapatıp dış macununu tükürdüğümde telefonum tekrar ötüyor.

Ben Erika.

Kusura bakmayın, gün elimden kayıp gitti. IP adresi 20057'den geldi. Georgetown.

Georgetown mu? Georgetown'ın posta kodunun 20007 olduğunu sanıyordum. Hızlı bir Google araması yapıyorum ve nefesimin kesildiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle.

"Ne bebeğim?" diye sesleniyor Ian, SportsCenter temasının başladığı yatak odasından.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum. "Sadece bir müşteriden gelen aptalca bir e-posta."

Saat on bir oldu ama birden kendimi tamamen uyanık buldum. Erika, Georgetown mahallesinden bahsetmiyordu. Georgetown Üniversitesi'nden bahsediyordu. Okulun kendi posta kodu var.

Elips, başka bir öğretim görevlisi olmalı. Ya da bir öğrenci. Bununla çalışabilirim.

Toyota Camry, Georgetown'ın eski Arnavut kaldırımli sokaklarında sarsıla sarsıla ilerlerken, arka koltuktaki hafif sigara kokusuyla birleşince midemde guruldamlar oluşuyordu.

"İşte buradayız," diyor şoför, karmaşık ferforje bir kapının önünde yavaşlayıp dururken, kapının yanları açılmış kollar gibi sallanıyor.

"Çok teşekkür ederim." Dışarı tırmanırken temiz havayı içime çekiyorum.

Bunca yıldır Washington'dayım ve Georgetown Üniversitesi kampüsüne ilk kez geliyorum. Telefonumdaki haritaya bakıyorum. O Caddesi girişindeyim, yani arşivlerin bulunduğu Lauinger Kütüphanesi'ni kaçırmam imkânsız.

Çarşamba sabahı saat neredeyse dokuz buçuk. Evin listelenmesine sekiz gün kaldı. Yani, bir hafta, bir gün. Yani, Curt hakkında bir ipucu bulsam iyi olur, yoksa her şeyimi kaybedeceğim.

Öğrenciler, Doc Martens pantolonları ve sırt çantalarıyla karıncalar gibi önümde uzanan yemyeşil çimenlerin arasından geçiyor. Hiçbiri üniversite öğrencisi olacak kadar yaşlı görünmüyor, bu da tarih öncesi çağlardan kalma olduğum anlamına geliyor. Kapalı gökyüzü, çimenlerin hemen ötesinde yükselen Gotik binayı özellikle kasvetli gösteriyor. Haritama göre orası Healy Hall. Pahalı özel okullar neden hep bu kadar perili görünüyor?

Kütüphane, tahmin ettiğim gibi solda ve etrafındaki mimariye hiç benzemiyor: Viktorya dönemi kuleleri ve taş işçiliğinin arasında göze çarpan bir şekilde yerleştirilmiş, 1970'lerden kalma, brutalist bir kale. Doğruca oraya yöneliyorum.

Beşinci kattaki özel koleksiyonlar kanadında (arşivlerin tutulduğu yerde) kaşında yüzük olan bir kız resepsiyonda oturmuş, bükülmüş Kendine Ait Bir Oda kitabını okuyor.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek. "Eski bir üniversite yıllığı görmeyi umuyorum."

Gözlerini kaldırıyor ama yüzünü kaldırmıyor. Söyleyebildiği tek şey "Kıyamet Günü kitabı" oluyor.

"Affedersin?"

"Burada onlara yıllık denmiyor."

Haklısın. Bir çeşit eski para saçmalığı.

"Tabii, demek istediğim buydu," diyorum, gülümsemem hâlâ yerinde. "Lütfen 2019'daki Kıyamet kitabını görmek istiyorum."

Başını sallayıp sarı bir kağıt parçasına bir şeyler karalıyor. "Okuma odası şu tarafta," diyor, masasını işaret ederek. "Orada bekleyebilirsin."

Koridorda cam bir kapıya ulaşana kadar yürüyorum. Kapı, ortasında uzun bir masa bulunan boş bir odaya açılıyor. Mekan aydınlık ve steril bir his veriyor. Hogwarts'tan ziyade hastane gibi; dün gece yatakta uyanık yatarken bu planı çözmeye çalışırken Georgetown arşivlerinin böyle görüneceğini hiç hayal etmemiştim. Tavana kadar milyonlarca deri ciltli kitabın istiflendiği, mumlarla aydınlatılmış iki yüz yıllık bir mağaraya götürüldüğümü hayal ettim. (Her yerde bulunan Harry Potter göndermeleri, yaşlı bir milenyum insanı olarak taşıdığım bir yüküdür.)

Yıllık fikri yatağa girer girmez aklıma geldi. Ian çoktan bayılmıştı ve ben de televizyonu yeni kapatmıştım. nobody.noone97'den gelen e-postayı tekrar okurken

yanımda horluyordu. IP adresinin konumu dışında, en umut verici ipucum, hesap adının sonundaki o iki haneydi. Doğum yılı olabileceğini düşündüm, bu yüzden telefonumdaki hesap makinesini açıp hesaplamaları yaptım. 1997 doğumlu biri, 2019'da üniversite son sınıf öğrencisi olurdu.

Georgetown'da gerçekten yıllıklar olduğunu doğrulamak için birkaç dakikalık dedektiflik çalışması yeterli oldu. Bu yılki sayı için çevrimiçi bir sipariş formu buldum ve içinde 1908'den beri yayınlandıklarına dair bir tanıtım yazısı vardı. Yarım saat içinde, en nadir parçalar hariç, her sayının kampüs arşivlerinde saklandığını ve araştırma için halka açık olduğunu öğrendim.

Orada yatıp bunu düşündükçe, huysuz bir profesör değil de genç birinin, isimsiz bir şekilde bir değil iki kez kin kusacak kadar duygusal olma ihtimali daha da arttı. Hem zaten eski öğrencilerle başlamak daha güvenli. Yanlış bir öğretim görevlisini -Curt'e sadık birini- araştırırsam, beni ona ihbar edeceklerinden emindim. Gerekirse bu riski alırım. Ama bunu denemeden olmaz.

Kız, kapağında suluboya bir resim olan kalın bir kitapla beliriyor; kitabın Healy Hall olduğunu hatırlıyorum. Üzerinde, süslü bir Eski İngilizce yazı tipiyle "Ye Domesday Booke 2019" yazıyor.

"Teşekkürler," diyorum, kitabı önümdeki masaya koyarken. "Sayfaların bir yerlerde kopyalarını çıkarabilir miyim?"

Tek kelimelik bir cevap veriyor: "Hayır", sonra da gitmek üzere dönüyor.

"Ee, neden olmasın?" Sorum sinirli bir iç çekişe yol açıyor.

"Arşivlenmiş materyallerin kopyalanmasına izin vermiyoruz. Bu, onları bozabilir."

Aman Tanrım, bu üç yıllık bir yıllığın ilk baskısı değil. Beklediğimden çok daha uzun sürecektir. O giderken, kitabı çantama tıktırıp dışarı çıkmayı düşünüyorum. Ama

böylesine gösterişli bir okul muhtemelen güvenlik kameralarıyla donatılmıştır.

Yıllık, öğrenci hayatından kolajlarla dolu. Basketbol ve çim hokeyi maçlarını, kendini ciddiye alan bakışlarla sohbet eden çocukları, güzel günlerde çimlerde tembel tembel yatan öğrencileri hızla gözden geçiriyorum. Kısacası: özgürlük görüntüleri. Bu çocukların muhtemelen kurtulacakları pek bir şeyleri yoktu. Belki de baskıcı bir çello eğitmeni. Ama üniversitenin o muhteşem ilk günlerinden en çok hatırladığım şey bu: Her şeyin temiz bir sayfa gibi olması, artık kendi başıma olduğuma göre nihayet kendi şansımı yaratabileceğim hissi.

Arka tarafta, sınıflara göre düzenlenmiş, küçük resim boyutunda bireysel portrelerle dolu sayfalar buluyorum. İnternette gördüğüm öğrenci sayısına bakılırsa, yaklaşık bin beş yüz son sınıf öğrencisi olmalı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepsi fotoğraf çektirmemiş; küçük resimlerin bazıları sadece gri yer tutucu kutular.

Ama önemli detayların hepsi burada. İster boş ister hevesli bir yüzle dolu olsun, her birinin altında hem öğrencinin adı hem de çalışma alanı listeleniyor. İlgimi çeken ilk kişi hemen beliriyor: Peter Abdo, Ekonomi. Geleceğin evrenin efendisi tipi için merkezi bir oyuncu seçiminin dışında kalmış; sarışın, geniş omuzlu, mavi-beyaz çizgili gömlekli. Adını olabildiğince hızlı bir şekilde not defterime yazıyorum ve onun ve kardeşlik arkadaşlarının muhtemelen işlediği terör eylemleri hakkında kısa bir düşünceye dalıyorum.

Bir saatten biraz fazla bir sürede, her girişi iki kez okuduktan sonra, kimseyi atlamadığıma ikna oldum. 2019 yılında mezun olan ekonomi bölümü öğrencilerimin listesinde yirmi sekiz isim var; bugün başlar ve bilgisayarımın başında yemek yersem, hafta sonundan çok önce hepsini takip edebilirim.

Not defterimi çantama geri koyarken, içinden alarmım çalmaya başladı ve yerimden sıçradım. Telefonumu yan cebimden çıkardım, neden 10:55'e ayarladığımı hatırlamaya çalışırken, takvim bildirimi sebebinin gösteriyor: Jordana'yı ara!!

Haklısın. Nasıl unutabilirim ki? İşimi sadece beş dakikada kurtarmam gerekiyor.

Yıllığı kapatıp çantamı omzuma atıyorum. Koridordan hızla yürüyüp özel koleksiyonlar bölümünden çıkıyorum; sonra asansörü beklemekten daha güvenli olduğu için merdivenlerden koşarak iniyorum. Dışarıda hafif hafif yağmur çiseliyor. Hâlâ elimde olan telefonuma bakıyorum, tam 10:58'i gösteriyor. Bolca vaktim var.

Girişte, yağmurdan korunaklı bir bank var. Oturup aklımdan geçenleri geçiriyorum: Çok üzgünüm. Son zamanlarda kendimde değilim. Evet, gıda zehirlenmesi geçirdim. Ama aynı zamanda doğurganlık sorunları da canımı sıkmaya başladı. (Ne kadar soğuk görünse de Jordana'nın iki çocuğu var ve sanırım bu durumu anlayışla karşılayacaktır.) Ama bu bir bahane değil; bu kısım önemli. Ve daha iyisini yapacağım. Çok üzgün olduğumu söylemiş miydim?

Derin bir nefes alıp kulaklıklarımı takıyorum. Rehberimde Jordana'nın adını yazıyorum.

"Merhaba Margo." İkinci çalışta cevap veriyor, ses tonu hiçbir şey belli etmiyor.

"Merhaba Jordana, konuşmaya zaman ayırdığın için teşekkürler."

"Elbette. Nasılsın? Yani, gerçekten mi?"

Onun endişesi beni şaşırtıyor.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim Margo. Biliyor musun, seni gerçekten önemsiyorum, bu yüzden son zamanlarda davranışların bu kadar endişe verici..."

Sonra ne olacağını anlamadım. Kot pantolon ve kahverengi ceket giymiş bir adam, yeşil alanın ortasında, oturduğum yere çıkan tuğla yolun ortasında durdu. Kalın siyah çerçeveli gözlük takıyor. Kel.

O Curt.

Başını eğdi, bakışlarını bana dikti, eminim ki düşündüğü kişi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Telefonuma baktım, saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim ve yavaşça banktan kalktım.

"Jordana, çok üzgünüm, seni geri aramam gerekiyor," diye fısıldıyorum.

"Margo, ne? Ciddi misin?"

Telefonu kapatıp sola, başka bir tuğla yola keskin bir dönüş yapıyorum. Yeşil alan artık neredeyse bomboş; hava tam yağmurlu ve dersler saat on birde başlamış olmalı. Curt'ün hızlandığını görmek için omzumun üzerinden arkama kısa bir bakış atıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Gözlerimi dümdüz karşıya dikerek olabildiğince hızlı yürüyorum. Koşarsam, kim olduğum hakkındaki şüpheleri silinir, ama hâlâ arkamda olup olmadığından bile emin olamıyorum. Arkamı dönüp yüzüme daha yakından bakma riskini almaktan çok korkuyorum. Göz ucuyla bir hareket görüyorum; Healy Hall'un yan kapısından çıkan bir öğrenci. En iyi seçeneğim bu. Kapı kapanmadan önce aceleyle içeri girip kayıyorum.

Önümde, tekrarlayan tuğla kemerlerden oluşan boş bir koridor uzanıyor; muhtemelen dışarıdan daha da perili görünüyor. Kendi ayak seslerimin de bir hayalet gibi beni takip edip dama tahtası desenli karo zeminde yankılanması da cabası. Solumdaki duvarda, muhtemelen sınıf kapıları sıralanmış, hepsi kapalı.

Bir sapağa, beni binanın derinliklerine doğru yönlendirecek başka bir tuğla geçide geliyorum. Tam

arkamdaki sessizliği keskin, metalik bir ses bozarken, dış kapının itme kolu açılıyor. İçeri biri daha girmiş.

Deri tabanlı ayak sesleri yaklaşıyor, spor ayakkabılarımın çıkardığı seslerden daha yüksek ve daha sert vuruyor. Her an dönüşe varabilir. En yakın kemerin arkasına çömelip dizlerimi göğsüme çekip kendimi bir top gibi hissediyorum.

Ayak sesleri duruyor. Duyduğum tek şey kendi hızlı nefes alışlarım.

Sonra koridorda iki uzun heceli şarkı söylendi: "Maaaar-gohhhh."

Curt'un sesi, bir hafta önce ön verandasındaymış gibi ürkütücü bir sakinlikle, tenimde bir ürperti yaratıyor. Yerimde kalırsam beni bulur. Ayağa kalkıp koşarsam beni takip eder.

Üçüncü bir seçenek, tek gerçek seçenek, aklıma geliyor ve etrafındaki her şeyi siliyor: Burada sanki yanlış bir şey yapmışım gibi sinmesi gereken ben değilim. Öyle olsam bile, bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Sadece onunla yüzleşmem gerek.

Elimi kaba tuğlaya sokup kendimi yukarı çekiyorum. Ana koridor sadece iki üç adım ötede. Hızla yürüyorum ve dönemece vardığımda tereddüt etmeden açık alana çıkıyorum. Koridorun birkaç metre ilerisinde, geniş bir duruş sergiliyor.

"Merhaba Curt," diyorum kayıtsızca.

Gözlerini kıstı ve bana doğru hızlı, geniş adımlarla yürüdü. "Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı.

"Aman Tanrım, bu kadar abartma. Açık kampüs burası. Kadrolu bir profesörün bunu bilmesi gerekmez mi?"

Yüzüme bir parmak soktu. "Benimle uğraşma, seni küçük psikopat. Seni dün gece gördüm. Evin dışında. Sen olduğunu biliyorum ve söylediğim gibi polisi aradım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Dışarıda, kaldırımda bir zamanlar evini satın

almakla ilgilenen bir kadın gördüğünü mü düşünüyorsun?" diye güldüm. "Eminim hemen koşarak gelmişlerdir."

"Beni dinlemelisin Margo." Sesi titriyor. Benden korkuyor mu? "Bizi rahat bırakmazsan pişman olursun, söz veriyorum."

Acaba ona bir kez daha ufak bir itme yapsam ne yapar?

"Sesin iyi gelmiyor Curt. Baban hâlâ seninle konuşuyor olsaydı, eminim o da çok endişelenirdi."

Karanlıkta bir atıştı ama hedefimi vurdum. Curt bileğimi yakalarken burun delikleri genişledi.

"Ne bok söyledin sen?" diye homurdandı, kemikli parmakları kenetlendi.

"Profesör Bradshaw!" diye bağırdım tüm gücümle. "Ne yapıyorsunuz?"

Bize en yakın kapı ardına kadar açılıyor. Kahverengi küt saçlı, altmışlı yaşlarında bir kadın endişeli bir şekilde dışarı çıkıyor. "Curtis!" diye inliyor. "Burada neler oluyor yahu? Çek ellerini o kadının üzerinden!"

Arkasına göz attığımda, amfiteyatro gibi sıra sıra dizilmiş öğrenci sıralarını görüyorum. İçeride neredeyse yüz kişi olmalı, hepsi Curt'ün kontrolden çıkışına tanıklık ediyor.

Curt bileğimi bırakıp geri çekildi. "Elizabeth!" Boğazını temizleyip solgun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Tartışmamızın bu kadar hararetlendiğini fark etmemiştim." Kıkırdadı ve bana katılmam için baktı. Katılmadım. "Başka bir yerde konuşalım. Özür dilerim."

Elizabeth bana bakıyor. "İyi misin canım?"

"Şey, evet," diyorum, gözlerimi Nike ayakkabılarıma indirerek. "Sanırım artık gideyim. Dersinizi böldüğüm için çok özür dilerim."

Curt'ün yanından geçip koridorda hızla ilerliyorum. İlk girdiğim yan kapıdan geçtikten sonra, kampüsün kenarındaki ferforje kapıya, ötesindeki mahalleye kadar yarı yürüyerek yarı koşarak geri kalan yolu tamamliyorum.

O Caddesi'nden uçuyorum, tarihi pastel renkli sıra evlerin yanından geçiyorum, dar kaldırımları tıkayan çöp kutularının etrafından dolaşıyorum ve Wisconsin Caddesi'nin ana caddesine ulaşıyorum. Her zamanki gibi, kalabalık. Turist ve öğrenci kalabalığına karışıp M Caddesi'ne doğru ilerliyorum, köşede bir Lyft için işaret bırakıyorum.

Oraya vardığımda araba sadece bir dakika uzaklıktaydı. Beklerken deri çantamı sıkıca vücuduma bastırdım, yirmi sekiz isimden oluşan liste güvenli bir şekilde içine yerleştirilmişti.

★ ★ ★

İlan günün geri kalanında ofiste olacak ve dairenin bana ait olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım. Sabahki French Press'in kalanını bir bardağa boşaltıyorum -yeni bir parti demlemeye vaktim yok- ve dizüstü bilgisayarımın kanepeye yerleşirken soğuk soğuk içiyorum.

Yirmi sekiz isim - hepsi de seçkin bir üniversiteden mezun, yani neredeyse kesinlikle internette kolayca bulunabilecekleri türden hayatlara ve kariyerlere sahipler. En üstten, kardeşlik üyesi Peter Abdo'dan başlıyorum ve Tennessee'de annesi için çalışan bir ipotek komisyoncusu olduğunu görünce kahkaha atıyorum. Özel bir eğitime harcadığı onca paraya rağmen, adam Nashville dışındaki bir sitede kredi işlemlerini yürütüyor.

Ama emlak sektöründeki insanların iyi yanı, genellikle cep telefonu numaralarını web sitelerinde yayınlamalarıdır. Peter hemen cevap veriyor ve ben de ona yemi atıyorum: "Ben The Chronicle of Higher Education'dan Lisa Waters. Georgetown Üniversitesi ekonomi bölümünden Profesör Curtis Bradshaw hakkında rahatsız edici bir ipucu araştırıyorum ve orada öğrenciyken onu tanıyıp tanımadığınızı merak ettim. Konuşmanızı kolaylaştırmak için bu konuşmayı kayıt dışı tutmaktan memnuniyet duyarım."

Umarım bu, ona bir şeyler bildiğimi ve boşlukları doldurmamda bana yardım etmesi gerektiğini kanıtlamaya yeter.

Peter telefonu kapatmıyor, küçük bir zafer. Üçüncü sınıfta Curt'la bir derse girdiğini söylüyor. "Kayıt dışı mı? Kesinlikle tam bir pislikti. Son derece kendini beğenmişti," diyor bana. "Ama eğer kastettiğin buysa, yasadışı veya cinsel içerikli bir şey bilmiyorum. Aldığın ihbar hakkında biraz daha bilgi versen belki yardımcı olur."

"Maalesef, ek kaynaklardan bağımsız teyit alana kadar daha fazla bilgi veremem," diye açıkladım. "Çok hassas bir konu; bilseydiniz hatırlayacağınız türden bir davranış. Ama zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

Muhabir olduğum zamanlarda, birçok meslektaşım soğuk aramalardan şikayet ederdi. Kaçınılmaz olarak, insanlar telefonu suratınıza kapatır. Bazen size siktir gitmenizi söyleyen bir pislik çıkar. İnsanların neden rahatsız edici bulunduğunu anlıyorum. Ama ben bunu her zaman heyecan verici bulurdum. Her numarayı çevirmek, nereye düşeceğimi bilmeden küçük bir uçurumdan atlamak gibiydi. Şimdiye kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Bu soğuk aramaların en zor yanı, sesli mesaj bırakmaktan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmak istemem. İnsanları o anda yakalamam, dürüst tepkilerini ölçmem ve sonra onları konuşturmam gerekiyor.

Telefonu açmayan her kişinin adının yanına "X" işareti koyuyorum; bu, daha sonra tekrar aramam için bir işaret. Öğleden sonraya kadar bir düzine gerçek canlı görüşme yapmayı başardım. Pandeminin bir avantajı da, öğrendiğim kadarıyla, çok daha fazla insanın iş biyografilerine kişisel numaralarını eklemesi veya ofis telefonlarını doğrudan cep telefonlarına bağlayacak şekilde ayarlaması. McKinsey'deki danışmanlarla, düşünce kuruluşlarındaki araştırmacılarla, savunma sanayi şirketlerindeki finans analistleriyle iletişime

geçiyorum; hepsi benim gibi Çarşamba günleri kanepelerinden çalışıyor.

Birçok kişi Peter Abdo'nun değerlendirmesine katılıyor: Curt "bencil" biri. "Kendi sesinin tonunu seviyor." "Muhtemelen bizi çağırdığında cevapları yanlış vereceğimizi umuyordu, böylece kendisi açıklayabilirdi." Birkaç kişi onu tanımadıklarını veya paylaşacak hiçbir şeyleri olmadığını söyleyip görüşmeyi hemen sonlandırıyor.

Birkaçı tam anlamıyla geveze. Kalın bir güney aksanıyla konuşan Charlotte Boone adında bir kadın, Curt'ü zar zor hatırlıyor ama tesadüfen Instagram'da çok popüler olan bir cilt bakım serisi satarak ek bir işe yeni başlamış. Bana birkaç numune göndermek ve yeni müşteri indirim kodu vermek istiyor. Cümlesinin ortasında telefonu kapatıyorum.

İşim bittiğinde, yanında "X" işareti olan on üç isim ve henüz adını bulamadığım üç kişi var: Kirk McAvoy, Dorothy Ross ve Eric Thorson. Muhtemelen "kendimi bulmaya çalışan" tipler. Bilirsiniz işte. Güneydoğu Asya'yı sırt çantalarıyla gezip Burning Man'de çamurda sevişiyorlar, hem de hiç endişelenmeden, çünkü babalarının kredi kartı Apple Pay'lerine bağlı.

Başka bir ipucu bulamazsam onlara geri döneceğim. Hepsinin internette bir yerlerde olması gerekiyor; sadece biraz ısrarcı olmak gerekiyor. Ve yarın ilk iş, telefonu açmayan on üç kişiyle tekrar deneyeceğim (onları daha erken aramak tuhaf olurdu).

Aç karnına içtiğim o kadar kahve beni daha da kaygılandırıyor. Keşke bugün daha fazlasını bulsaydım. Ama bunun işe yarayacağına inanmalıyım. Hayalimdeki evi benim yapmam için bu çocuklardan birinin ihtiyacım olan o lanet olası istihbarata sahip olması gerek. Bu benim kaderim; o kadar yakınlığım ki hissedebiliyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve saat beşi geçti, yani Natalie çoktan işe gitmişti. Bir granola barı

mideye indirip kapüşonlumu ve spor ayakkabılarımı tekrar giyip Fritter'ı almaya yukarı çıkıyorum. Her zamanki gibi, kuyruğunu sallayarak ve karnını kaşımamı isteyerek beni karşılıyor. Tasmaını takıp onu dışarı, hoş bir bahar akşamına çıkarıyorum; güneş, kalan birkaç yağmur bulutunu pembemsi mora boyuyor.

Fritter bizi güneşe, U Caddesi'nin uğultusundan uzaklaştırıp mahalleye götürüyor. Ian'la benim eskiden sahip olduğumuz eve çok benzeyen, asırlık sıra evlerin yanından geçiyoruz: küçük ama düzenli, oda arkadaşları verandada biralarını paylaşıyor veya genç aileler ön tarafta posta pulu büyüklüğündeki bahçelerde oynuyor. Fritter küçük çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Birkaçı alçak, ferforje çitlerine koşup ellerini içeri uzatıyor. Fritter onları nazikçe kokluyor; tam bir en iyi çocuk.

Köşeye vardığımızda beni sağa çekiyor. Bu sokak daha görkemli hissettiriyor. Sıra evler bir kat daha yüksek ve Viktorya dönemi tarzında, cumbalı pencereleri ve süslü süslemeleriyle. Bunlardan birinin fiyatı, hayalimdeki evle hemen hemen aynı, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Neden biri komşusuyla aynı duvarı paylaşmak ve gecenin bir yarısı ambulanslarla uyandırılmak için bu kadar para harcasın ki?

Sanki söylemek istediğimi kanıtlamak istercesine, Fritter, pis bir yağmur birikintisinde şişmiş, yarı yenmiş bir sandviçin burnuna kaçıyor. "Bırak onu," diyorum ve tabii ki bırakıyor. Ama kaldırımların mükemmel olduğu ve köpeklerin çoğunlukla kendi arka bahçelerinde özgürce koştuğu Grovemont'ta bu bir sorun olmazdı.

Fritter ve ben apartmanımıza doğru zikzaklar çizerek geri dönüyoruz. Akşam yemeği için acıktığını anlayabiliyorum çünkü yolda neredeyse hiçbir şeyi koklamak için durmuyor. Daireye girdiğimizde, kapının yanındaki sepette sakladığım havluyla ıslak patilerini kuruluyorum. Lavabonun altından

mama torbasını alıp mutfağa mama ve su kaplarını yerleştiriyorum. Ian içeri girdiğinde, neşeyle yemek yiyor.

"Hey, bebeğim." Beni öpmek için eğiliyor, sonra Fritter'ı görünce gözleri parlıyor. "Hey, dostum! Bu gece bizimle takılıyor musun?"

Ian onu kaşımak için çömeliyor. Fritter'ın onu görmezden gelmesini bekliyorum çünkü genellikle onunla yemeği arasına hiçbir şey giremez. Ama çiğnemeyi bırakıp yukarı bakıyor. Ian'ın elini koklayabilmek için hafifçe geri çekiliyor, sonra Ian'ın kolunun yukarısına doğru koklayıp çılgınca bacağına doğru ilerliyor. Aynı çılgınca araştırmayı diğer tarafta da tekrarlıyor. "Vay canına, dostum," diyor Ian, Fritter'ın başının tepesini okşayarak.

"Bu garip. Otobüste çok iğrenç bir koltuğa mı oturdun yoksa?" Ian'ın bugün yağmur yağacağı tahmin edildiği için bisiklete binmediğini hatırlıyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor, buzdolabından açık bir şişe şarap çıkarıp ikimize de birer kadeh doldururken. Fritter tekrar çiğnemeye devam ediyor. "İş nasıldı?"

"Tamam, pek heyecan verici bir şey değil," diyorum, yalanı daha inandırıcı kılacak bir ayrıntı bulmaya çalışarak. "Aslında, harika bir şey oldu. Bu öğleden sonra Mythos Group ekibiyle bir takip görüşmesi yaptık - The Bexley'nin sahibi olan şirket, biliyorsunuz ya? - ve partiden gelen tüm basın mensuplarını övüp durdular. Jordana, aylık bir sözleşme imzalayacaklarından oldukça emin."

Jordana.

Bok.

Onu hiç geri aramadım.

"Bu inanılmaz. Tebrikler!" Ian kadehini benimkine tokuşturuyor. "Gördün mü? Belki tekrar terfi alırsın ve Curt ile Jack'inkinden bile daha güzel bir ev alabiliriz."

Ya da belki işimi kaybederim ve sonsuza dek burada tutsak kalırız.

Şarabımdan cömertçe bir yudum alıyorum, içimdeki sıcaklık termometredeki cıva gibi yükseliyor.

"Evet," diyorum, "her şeyin olması gerektiği gibi olacağına eminim."

Bir hafta kaldı. Her saniye önemli. Ve ben de işte buradayım, birinin kariyerini kurtarmak için ne giymesi gerektiğini anlamaya çalışarak o saniyelerin çoğunu boşa harcıyorum.

Yatak odamın gülünç derecede küçük dolabının yan tarafındaki askıları karıştırıyorum. Eşyalarımın yarısından fazlası şehrin öbür ucundaki bir depolama ünitesinde. Ne zaman açsam, belki de hepsi yeniden yeni gibi gelir.

Bu leopar desenli elbisenin işe yarayacağını düşünüyorum. Sadece Ann Taylor'dan ama muhtemelen sahip olduğum en şık ofis kıyafeti ve Jordana hayvan desenlerini çok seviyor. Siyah bir blazer ile kombinleyeceğim.

Yatak odasından çıktığımda, Ian hâlâ spor şortu ve neredeyse her gün spor yaptıktan sonra giydiği o lanet UVA Hukuku sweatshirt'üyle kanepede yatıyor. Fritter yanına kıvrılmış yatıyor. "Vay canına," diyor Ian, gözleri üzerimde gezinerek. "Büyük gün mü?"

"Sayılır. Viceroy'da öğle yemeği yiyeceğiz, oradaki yeni şefle tanışacağız ve bu ayın ilerleyen zamanlarında sunmayı planladığı menüden bazılarını deneyeceğiz."

Pazartesi günü takvimimde gerçekten bir şey vardı ama Outlook'ta Jordana'nın beni toplantıdan çıkarıp yerime Beth'i eklediğini gördüm. Yokluğum için ne bahane uydurdular acaba? Beni özleyen oldu mu acaba?

"İşin çok tatlı," diyor Ian, bakışları göğsümde gezinirken. "Biliyor musun, seni daha sonra o elbiseden çıkarmayı çok isterim."

İçimdeki öfke yumrusu vahşi bir yaratık gibi esniyor. Evet, özetle yaptığım şey bu. Ian Dünya Ana'yı kurtarmak için didinirken, tüm partiler, yemekler ve eğlence benim için. Hayatımızın çoğunu ben yönetiyorum, boş ver. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip Fritter'ın uyurken ne kadar sevimli görüldüğüne odaklanmaya çalışıyorum. Dudaklarından minik bir hava esintisi kaçıyor ve altındaki battaniyenin üzerindeki bir tutam saçak yerinden oynuyor.

"Tabii ki bebeğim," diyorum, saatime bakıp tansiyonum fırlıyor. "Natalie birkaç saat içinde Fritter'ı almaya gelecek. Gerçekten gitmem gerek."

Ian bana veda etmek için ayağa kalkıyor. Bunu yaparken kıcımlı sıkıyor ve sertliği spor şortunun ön tarafından içeri giriyor. Sanırım vajinamın vakumla kapandığını duyuyorum.

"Tamam!" diye zorla güldüm ve onu ittim. "Gerçekten kaçmam gerek!"

Eğilip Fritter'ın başının tepesini öptüm ve koşarak kapıdan çıktım.

★ ★ ★

Asansör Buzz'ın katına çıktığında tereddüt etmiyorum veya durup düşünmüyorum. Kendimi ileriye, süitimizin girişinden, fanus şeklindeki konferans salonunun ve neredeyse boş olan çalışma alanlarının yanından, ofisimden, sonra da Taylor'ın ofisinden -iki kez bakarken kırmızı dalgaları birbirine çarpıyor- geçip doğrudan Jordana'nın yaşadığı camdan köşe krallığına doğru itiyorum.

Sandalyesi kapalı kapıdan uzaklaşmış, pencereden dışarı bakıyor. Yine de, el kol hareketlerinden telefonda olduğu anlaşılıyor. Ama müdürün odasına gönderilen küçük bir çocuk gibi burada öylece bekleyemem. Beni kendine

güvenen ve yetenekli, çoğunlukla da vazgeçilmez biri olarak görmesine ihtiyacım var.

Cama vuruyorum.

Dönüp parlak dudaklarını büzüyor. Köprücük kemiği kalkıyor, sonra iniyor; bordo manikürlü elini kaldırıp beni içeri davet ediyor.

"Üzgünüm tatlım, atlamam gerek. Ama hafta sonundan önce senin için bir taslak hazırlayacağız, tamam mı?" Jordana masasının önündeki fildişi deri koltuklardan birine doğru başını sallıyor ve ben oturuyorum. "Pekala, çok teşekkürler. Şimdilik hoşça kal."

Kulaklıklarını çıkarıp bana buz gibi bir bakış attı. "Hadi o zaman. Bana burada ne yaptığını söyle."

Bacaklarımı çaprazlayıp sırtımı dikleştirdim, içimdeki şüphe aniden göğsümde uçtu. "Yani, şey, buraya senden yüz yüze özür dilemeye geldim. Telefonda konuşmak yeterli gelmedi." Boğazımı temizledim, sesimin pişmanlık ve iddialılık arasında doğru dengeyi bulduğunu umdum. Yelpazenin dalkavukluk tarafına fazlaca sapmak onu sadece sinirlendirirdi. "Bexley'de seni hayal kırıklığına uğrattığım için utanıyorum ve bunun sadece gıda zehirlenmesinden kaynaklandığına inanmayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum," diye devam ettim, sesim daha kararlıydı. "Seni ayrıntılarla sıkmayacağım ama doğurganlık sorunlarımız son zamanlarda biraz dikkat dağıtıcı hale geldi. Bu bir bahane değil, Jordana. Bunu biliyorum. Sadece biraz bağlamı anlamamı istiyorum."

Çok belli olmuyor ama yüzünün yumuşadığını görüyorum sanırım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Margo."

"Teşekkür ederim, minnettarım. Ama bunun üzerinde durmak istemiyorum. Gerçekten, içtenlikle sana üzgün olduğumu ve bunun ötesine geçebileceğimizi umduğumu söylemek istiyorum. Birlikte çok fazla geçmişimiz var

Jordana ve yıllar içinde senden çok şey öğrendim. Bence hepsini çöpe atmak gerçekten büyük bir utanç olur." Son kısmın biraz nefes alması için durakladım. "Elbette, son kararın tamamen sana ait olmasına saygı duyuyorum."

Jordana'yı anlamak hiç kolay değil ama bence oldukça ikna edici konuşuyorum. Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Katılıyorum Margo. Bu çok yazık olur."

İçimde bir rahatlama kıvılcımı çakıyor.

"Peki dün sana ne oldu?" diye devam ediyor. "Neredeyse telefonu yüzüme kapattın."

"Doğru. İşte." İç çektim, bitkin bir gülümsemeye. "Araba kullanıyordum ve sana tüm dikkatimi verebilmek için kenara çekmek üzereyken arkadan çarptılar. Adam tam bir pislikti ve sigorta şirketiyle telefonda konuşmam bittiğinde, bugün gelip seninle yüz yüze konuşmanın, kafam yerindeyken çok daha iyi olacağını düşündüm."

Jordana beni süzdü, kusursuz bir şekilde jelleşmiş kaşlarının arasında iki kırışık belirdi. Ellerimi kucağımda kavuşturdum, böylece titrediklerini görmesin.

"En azından bir dahaki sefere mesaj atmanı tavsiye ederim," diyor sonunda. "Bir dahaki sefer diye bir şey yok tabii."

Hafifçe gülüyorum. "Elbette hayır."

"Yine de sana iyi bir haberim var," diyor. "Mythos Group Salı günü bir sözleşme imzaladı ve Bexley'nin devam eden temsilciliğinin bir parçası olman konusunda kararlıydı."

Doğru duyduğumdan emin değilim. Nedense omzumun üzerinden bakıyorum. Belki de bir kamera ekibi bekliyordum, sanki kandırılıyormuşum gibi?

"Vay canına" diyebildim sadece.

"Şef, Post'taki küçük yazısından çok heyecanlandı ve Serina, etkinlikten önce muhabirlere gösteriş yapmasını istemenizden gurur duydu," diyor Jordana. "Neyse ki sizin

için, bu ay yaşam koçumla cömertlik üzerine çalışıyorum. Bu yüzden ona kokteyl tadımının benim fikrim olduğunu söylemekten kaçındım."

"Teşekkür ederim Jordana, harika."

"Öyle, değil mi? Şef yakında bir basın yemeği düzenlemek istiyor, bu yüzden davetli listesi hazırlamaya ve olası tarihleri belirlemeye başlamanız gerekecek. Ayrıca bir fotoğrafçı da ayarlamamız gerekecek."

Heyecanla başımı salladım. "Kesinlikle, sorun değil."

"Tamam, peki, tebrikler," diyor. "Sanırım işe geri dönme zamanı."

Dizüstü bilgisayarını açıyor, gitmem için işaret veriyorum. Ofisime dönerken, işimin Salı gününden beri tehlikede olmadığı aklıma geliyor. Jordana terlememe izin veriyordu - ne için? Kendi eğlencesi için mi?

Topak kıpırdanıyor.

Taylor, yanından tekrar geçerken camdan bana bakıyor. Kendini benden üstün gördüğünü biliyorum. Hep görmüştür zaten. Ama şimdi bu saçmalıklarla dikkatim dağılamaz. Programımın neredeyse bir saat gerisindeyim.

Kendi ofisime yerleşip iş çantamdan Georgetown isimlerinin listesini çıkarıyorum. Kapımın tamamen kapalı olduğundan emin olmak için tekrar kalkıyorum ve Jordana uğrarsa tıklayabileceğim bir şey olsun diye "Rivière Medya Yemeği" başlıklı bir elektronik tablo oluşturunuyorum. Sonra aramaya başlıyorum.

İlk aramada şanslıyım. Hunter Bennet, Connecticut'ta bir yatırım fonunda çalışıyor. Şirketin spor salonundaki koşu bandından cevap veriyor.

"Evet, Profesör Bradshaw'dan birkaç ders aldım," diyor nefes nefese. "Birçok kişi onun tam bir pislik olduğunu düşünüyordu. Belki de ihbarcının kötü notu falan yüzünden kafası karışmıştır."

"Olabilir, ama bence mesele bu deęil," diyorum. "Peki ya sen? Onun bir pislik olduęunu mu dūřūnūyordun?"

"Hayır. Adamı beğendim. Biraz havalı bir tipi vardı, biliyor musun?"

"Doğru. Peki tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Kendine gūveniyordu, çok dikkatliydi." Hunter duraklıyor. Kořu bandının vızılıısını duyuyorum, bir yudum su içiyor. "Ders anlatırken onu dinlemek daha kolaydı."

"Tamam, anladım. Onun hakkında hatırladığın başka özel bir şey var mı?"

"Babası oldukça önemli biri, ama bunu muhtemelen zaten biliyordur."

"Evet, babası hakkında biraz bilgim var. Seninle aynı işte çalışıyor, değil mi?"

"Evet, Profesör Bradshaw bana staj için bir grūřme ayarladı," diyor Hunter. Bu keřif beni daha dik oturmamı saęlıyor. "İřler yūrūmedi," diye devam ediyor Hunter, "ama sanırım bu adamı sevmemin bir dięer sebebi de bu. Bana o kadar iyi davrandı ki, anlıyor musun?"

"Hı hı, peki o zamanları hatırlıyor musun?"

"Bakalım, bu ūūncū sınıfımın ikinci dönemi olmalı. Yani 2018 baharında bir zaman."

şimdi yetişmek için hızlı yazıyorum.

"Harika. Ve Curtis Bradshaw Senior ile doęrudan grūřtūnūz mū?"

"Evet, oęlunu ziyaret etmek için Washington'a gitmiřti, bu yūzden kampūste kahve içmek için buluřtuk."

"Profesör Bradshaw'ın babası Washington'da mıydı?"

"Evet, şey, özür dilerim, bu gerçekten hikayenizle alakalı mı?"

"Ah, hayır, pek sayılmaz," diyorum sesimdeki heyecanı azaltarak. "Sadece aralarında bir anlaşmazlık çıktığına dair bir söylenti duymuştum, hepsi bu. Bu yūzden biraz şaşırtıcı geldi bana."

"Eğer bu doğruysa, olay çok daha yakın bir zamanda gerçekleşmiş olmalı."

"Evet, öyle olmalı," diyorum. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

"Elbette," diyor Hunter. "Ama bunların hepsi kayıt dışı, değil mi?"

"Evet. Tekrar teşekkürler."

Telefonu kapatınca notlarıma göz atıp bu yeni bilgiyi değerlendiriyorum. Çok önemli bir şey değil ama önemsiz de değil. Artık Curt ile babası arasındaki anlaşmazlığın taze olduğunu biliyorum. Curtis Senior, 2018 baharında oğluyla kampüste takılıyorsa, aralarındaki anlaşmazlık Ellipsis'in anonim mesajları yazdığı sıralarda gerçekleşmiş olabilir. Ya Curt'ün babası yalanı öğrenirse? Ya kendi çocuğundan uzaklaşmasına neden olacak kadar kötü bir şeyse?

Bu, onu neredeyse kesinlikle etkili bir şantaj olarak kullanılacak kadar lanetleyici hale getirirdi. Not defterimdeki isimlere bakıyorum. Hanginiz gerçeği biliyor?

Sonraki yarım düzine aramanın hepsi sesli mesaja gidiyor ama bir şeye yaklaşıyorum; hissedebiliyorum. Bu isimleri ikinci bir "X" ile işaretliyorum.

Dün cevap vermeyen on üç kişiden sekizincisine gelen çağrıya cevap verildi. Chloe Nelson, Maryland Üniversitesi'nde eğitim alanında yüksek lisans yapıyor ve okula geri döndü. Ayrıca yerel bir fidanlıkta serayı yönetiyor ve ben de ona orada ulaştım.

"Profesör Bradshaw'ı hatırlıyorum," diyor bana, "ama onunla yakın olduğum için değil. Georgetown'daki en iyi arkadaşlarımdan biri Dottie Ross'tu. Ona bir nevi akıl hocasıydı."

Listemi tarıyorum. Dorothy Ross. İnternette hiç bulamadığım üç öğrenciden biri. Adının yanına bir not karalıyorum: "Dottie olarak geçiyor."

"Peki Dottie şimdi ne yapıyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Chloe. "Onunla, sanırım son sınıfımızın Mart ayından beri, bahar tatilinden hemen sonra konuşmadım."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Keşke sana söyleyebilseydim. O sadece... bilmiyorum... birden ortadan kayboldu."

"Ortadan kayboldu?"

Nabzım hızlanıyor. Telefonumun sesini birkaç kademe artırıyorum.

"Evet, bir gün uyandık -ben ve diğer oda arkadaşlarımız- ve o eşyalarını toplayıp gitmişti. Mezuniyete sadece birkaç ay kalmıştı, gerçekten tuhaftı." Chloe hattın diğer ucunda iç çekti. "Özür dilerim, bunun için aramadığını biliyorum, sadece bir süredir kimse bana onu sormadı."

"Hayır, hayır, eğer o ve Profesör Bradshaw gerçekten bu kadar yakın olsaydı, bu faydalı olabilirdi," diyorum, bu yeni bilgiyi kavramaya çalışarak. "Sadece tam olarak anladığımdan emin değilim..."

"Ben bile hala tam olarak anlayamıyorum" diyor Chloe.

Daha anlaşılır bir takip sorusu düşünmeye çalışıyorum ama bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Yani o sadece... gitti mi?"

"Evet."

"Kendi başına gittiğinden emin misin? Başına bir şey gelmediğini nereden biliyorsun?"

Başım dönüyor. Curt tam olarak ne yapabilir ki?

"Evet, polisi aramayı konuştuk," diyor Chloe, "ama o sabah, yılın geri kalanı için kirasını Venmo'da paylaştı. Bu kadar çok parası olduğunu görünce şok olduk. Bir mesaj da eklemişti; sadece bir molaya ihtiyacı olduğunu söyleyen bir şey. Haftalarca ona sürekli mesaj attım ama hiç geri dönüş alamadım. Bu beni gerçekten çok üzdü."

"Gerçekten zor olmalı," diyorum, gelen kutumun en üstünde yeni bir e-posta belirirken. Bu, tam otuz okunmamış e-posta demek. Dikkatim dağılmasın diye pencereyi kapatıyorum. "Ve gerçekten nedenini bilmiyor musun?"

"Hiç. Yani, karakterine biraz aykırı davranıyordu, normalde olduğundan daha fazla eğleniyordu. Ama artık son düzlüğe gelmiştik, anlıyor musun? Sanırım sonunda biraz eğlenmeye başladığını düşünmüştüm. Okulu hep çok ciddiye alırdı."

"Ah evet?"

"Evet. Hiçbir dersi kaçırmazdı, herkesten daha çok çalışırdı, bilirsiniz işte. Sanırım bunun sebebi ailesinde üniversiteye giden ilk kişi olmasıydı."

"Bu etkileyici." (Bu tip insanları tanıyorum.)

"Planı, Hazine Bakanlığı'nda birkaç yıl çalışmak, ardından doktora yapmak için okula geri dönmekti. Bir gün Fed başkanı olacağını tahmin ediyordum."

"Hıh," diyorum. "Öyleyse, ortadan kaybolması daha da tuhaf görünüyor."

"Doğru," diyor Chloe. "Hâlâ ara sıra internette arıyorum ama hiçbir şey bulamadım. En iyi tahminim, memleketi orası olduğu için Florida'da bir yerlerde olduğu."

"Hımm, tamam," diyorum. "Ama biraz geriye dönebilirsek, Profesör Bradshaw'la ilişkisinin nasıl olduğunu söylemiştin?"

"Ah, çok yakındılar. İkinci sınıftan sonraki yaz, babasının şirketinde ona bir staj ayarladı. Adeta onun için bir akıl hocasıydı."

"Dottie'nin nereye gitmiş olabileceği konusunda Profesör Bradshaw'la hiç konuştun mu?"

"Şimdi sen söyledin ya, evet, ona bu konuda bir e-posta gönderdim."

Parmaklarım klavyemin üzerinde geziniyor, daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Yazarken terli izler bıraktığımı fark

ediyorum.

"Peki ne dedi?" diye dürttüm.

"Sadece hiçbir Şey bilmediğini, ancak eğer onunla temasa geçerse bana haber vereceğini söyledi."

"Ama ondan son haberiniz bu muydu?"

"Evet."

"Dottie ve Profesör Bradshaw ilk baŗta nasıl bu kadar yakınlaŗtılar?"

"Dediğim gibi, o tam bir yıldızdı. Onunla girdiğim her derste, elini kaldıran, harika sorular soran, profesörlerle tartıŗan hep oydu. Bradshaw'la bir dersimiz vardı ve çoğumuz ondan pek hoŗlanmazdık ama Bradshaw onunla çok iyi anlaŗırdı. Eŗcinsel olmasaydı, eminim hepimiz merak ederdik, biliyor musun? Ama sanırım Bradshaw, Bradshaw'ın çok potansiyeli olduğunu dŗnyordu. Onu adeta kanatları altına aldı."

"O gittiğinde hala o kadar yakınlar mıydı biliyor musun?"

"yle olduklarını varsaymıŗtım ama sanırım bundan emin değilim," diyor Chloe. "Aramanız, aralarında bir sorun olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Yani, Bradshaw hakkında bir Şeyler bildiğini söylüyorsan..." Chloe'nin sesi kısılıyor. Sessizliği doldurma dürtüsüne karŗı koyuyorum. "Sence Dottie bundan haberdar olabilir mi? Bana ne olduğu hakkında baŗka bir Şey söyleyebilir misin?"

"zgnm, Şimdilik değil," diyorum. "Ama Dottie'ye kendim sormayı denemek istiyorum. İletiŗim bilgileri hl sende mi?"

"Sana elimde olanı verebilirim, ama bunların hiçbirinin iŗe yarayacağından Őpheliyim."

Chloe bir cep telefonu numarası ve bir Gmail adresi okuyor. Baŗarılı olursam kendisine haber vermemi istiyor. Söz veriyorum, vereceğim.

Telefonu kapatmadan önce bir Şey daha ekliyor: "Eğer Bradshaw'ın Dottie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu

öğrenirsen, onun her zaman bir pislik olduğunu düşündüğümü kayda geçirebilirsin."

"Teşekkürler," diyorum. "Öyle yapacağım."

Ellerim adrenalinden titriyor. Bu sabahki aramalardan aldığım notları hızla tekrar okuyorum. Sonra nobody.noone97'den gelen e-postayı ve masaüstüme kaydedilen Amazon incelemesinin ekran görüntüsünü açıyorum. Şimdiye kadarki bulgularımın bir listesini yazıyorum:

1. Curt ve babası en son 2018 baharında, hatta belki daha sonra bile iyi anlaşıyorlardı.
2. Artık konuşmuyor gibi görünüyorlar.
3. Ellipsis ve nobody.noone'dan gelen mesajlar Ocak 2019'dan.
4. Curt'ün en sevdiği öğrencilerden biri olan Dottie Ross, Mart 2019'da ortadan kayboldu.

İçimden okudum; sonra yüksek sesle okudum; muhabir olduğum zamanlarda bazen olayları daha anlaşılır kılmak için kullandığım bir numaraydı bu.

"Elipsis ve hiç kimse, nokta, hiç kimseden gelen mesajlar..."

"Curt'ün en sevdiği öğrencilerinden biri olan Dottie Ross..."

Amazon'un ekran görüntüsü alınmış incelemesine bakıyorum:

...

CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN.

Sonra ilk kez yüksek sesle söylüyorum: "Nokta, nokta, nokta. Curtis Bradshaw'a güvenme."

Sesli okunan üç nokta nokta, nokta, nokta şeklindedir.

Hiç kimse. Nokta. Hiç kimse.

Nokta.

Dottie.

Nokta. Dottie.

Dot, Dottie mi demek?

Dot, Dottie demek! Kesinlikle evet! Bunu çözebileceğimi biliyordum.

Aralarında ne olduysa oldu, Curt'e mesajları gönderenin kendisi olduğunu açıkça bildirmek istiyordu.

Şimdi tek yapmam gereken Dorothy Ross'u bulmak.

Chloe haklıydı. Dottie'nin eski bağlantılarının hiçbiri çalışmıyor. Cep telefonu numarası çalışmıyor. E-posta adresi geri dönüyor. "Dorothy Ross Florida" diye Google'da aratınca onlarca, belki de yüzlerce olasılık çıkıyor; çoğu yaşlı vatandaş. "Dorothy" kulağa biraz yaşlı bir kadın gibi geliyor. Belki de bir aile adıdır.

İhtiyacım olan şey LexisNexis'e erişim. Bu, ülkedeki hemen hemen herkesin kişisel bilgilerinin bulunduğu, haber kuruluşları ve hukuk büroları gibi kurumların insanları takip etmek için kullandığı bir veritabanı. Mahkeme kayıtları, elektrik faturaları, postanede kayıtlı adresler gibi her türlü kayıttan veri toplayarak birinin nerede yaşadığına ve nasıl bulunabileceğine dair ayrıntıları ortaya çıkarıyor. Birisi uzun zaman önce ölmediyse veya tanık koruma programında değilse, Lexis'te arama yapmak bir sonuç verecektir.

Bahse girerim Ian'ın Çevre Koruma Ajansı'nda buna erişimi vardır, ama onu bu işe karıştırmam mümkün değil. Eğer benim tarafıma geçseydi her şey çok daha kolay olurdu. Düşün Margo. Bu çözülebilir bir sorun. Ve kelimenin tam anlamıyla her şey tehlikede.

Dottie yok. Şantaj yok.

Şantaj yok. Ev yok.

Ev yok. Lanet olsun öleceğim.

Bir anda cevap beynime dopamin gibi hücum ediyor. Baskı altında her zaman iyi performans göstermişimdir.

Telefonumu masamdan alıp Jordana'nın medya yemeği için önerdiği konukları yazdığı Slack mesajına hemen bir başparmak yukarı emoji ekledim ve ardından bir mesaj yolladım: Hey, bugün şehir merkezinde misin? IP adresi konusunda yardımın için sana öğle yemeği ısmarlayabilir miyim?

Erika'nın geri yazması sadece bir dakika sürüyor: K Street Tavern 1?

★ ★ ★

Tavern tam bir rezalet ama aynı zamanda duygusal. Yirmili yaşlarımızda Erika ve ben burada sayısız mutlu saat geçirdik, sonra da özellikle Çarşambaları karaoke yaptığımızda, sabahlara kadar süren çılgın gecelere dönüştü. Kötü kararlarımızın acısını çıkarmak için genellikle ertesi gün öğlene doğru geri dönerdik.

Ben vardığımda, dizüstü bilgisayarı açık, kırmızı vinil kabinlerden birinde oturuyordu bile. Bu kasvetli ortamda bile göz alıcı. Hayatı böyle geçirmek nasıl bir şey olmalı?

"Cidden mi? Tavernada artık Wi-Fi var mı?" diye soruyorum yaklaşırken. "Hiçbir şey kutsal değil mi?"

Erika gülüyor. "Harika görünüyorsun. Elbisene bayıldım." Bana sarılmak için ayağa kalkıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ama en azından koltukların hepsi hâlâ çatlak ve ampullerin yarısı sönmük."

"Doğru. Tanrım, en son ne zaman burada birlikte olduğumuzu hatırlamıyorum."

"Biliyorum, biraz eğlenceli, değil mi? Ekibim hâlâ burada bazen happy hour düzenliyor ama eskisi gibi değil. Vay canına, nasıl bu kadar yaşlandık?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. Zaman gerçekten çok kötü bir şey ve hiçbir zaman benim tarafımda olmadı. Hatırlayabildiğim kadarıyla bir şeye karşı ya da bir şeye doğru yarışıyorum. Büyümek ve bir yerlere varmak için

yarışıyorum. Teslim tarihlerine karşı yarışıyorum. Yeterince para kazanmak için yarışıyorum. Bir aile kurmak için. Evi bulmak için. Sonunda başardığımı hissetmek için. Sonunda yaşayabileceğimi hissetmek için. Erika'yla aynı yaşta olabiliriz ama o çoktan yarışını kazandı. Her şeye tam zamanında yetişti.

Komik, Ian'la çıkmaya başladığımda muhtemelen ondan önde olduğumu düşünüyordum. Erika'yla ilk tanıştığımızda buradaydık. Çarşamba karaokesi, ama bir "ünlü" versiyonu. Britney Spears olarak geldim, sarı bir peruk ve dar bir etekle, "Toxic"i seslendirirken ona seksi görünmek için fazlasıyla uğraştım. Erika ise tam bir retro yaptı, Nancy Sinatra rolünde "These Boots Are Made for Walkin'" şarkısını söylerken saçlarını savurdu. Ne kadar göbeğimi göstersem de, onun performansı benimkinden çok daha ateşliydi.

Ama Ian fark etmemiş gibiydi. O gece sürekli üstümdeydi. İş arkadaşlarımla da çok iyi anlaşıyor, peşinde koştukları hikâyeler ve Post'a nasıl geldikleri hakkında samimi sorular soruyor, o büyüleyici, gözlerinden gülümseme eksik olmayan tavrını sergiliyordu. Hepsi onu çok seviyordu, özellikle Erika. İkimiz bir tur Red Bull ve votka içmek için bara gittiğimizde Erika, "Mükemmel," demişti. "Bekar arkadaşları var mı?"

Evet, o gece, sonunda kazandığımı düşündüğümünden eminim.

Garsonumuz, eskiden akşamdan kalmalığımıza çare olarak kullandığımız ızgara peynir ve patates kızartması dolu iki kırmızı plastik sepetle yanımıza geliyor.

"Etrafta erkekler olmadan seni görmek gerçekten çok güzel," diyor Erika, yağlı beyaz ekmeğin arasından eriyen Amerikan ekmeğinden bir ısırık almadan önce. "Birbirleriyle çok rekabetçi olabiliyorlar. Bu çok saçma."

"Aman Tanrım, biliyorum." Ağzımın kenarındaki yağı silmek için durakladım. "Geçen gece Ian için gerçekten çok

üzgünüm. Çok fazla savunmaya geçti. Eminim Heath onun bir pislik olduğunu düşünüyordu."

Başını itiraz edercesine sallıyor, ta ki çiğnemeyi bitirene kadar. "Özür dileyecek bir şeyin yok. Eve giderken Heath'e verdim. Ian'ı tamamen kışkırtıyordu, sanki sizin stres yapacak yeterince şeyiniz yokmuş gibi. Hâlâ bir yer bulamadığına inanamıyorum."

İşte bu—acıma. Canımı acıtıyor ama aynı zamanda görüldüğümü hissetmek de güzel. Çünkü haksız değil.

"Evet," diye iç çektim. "Çok... oldu."

"Siz ikiniz nasılsınız? Tek yatak odalı bir evde kalsaydık Heath'i öldürürdüm sanırım."

Ona tüm gerçeği söyleyemeyecek kadar gururluyum: Şu anda kocamdan hoşlanmıyorum; hatta ondan nefret ediyor bile olabilirim. Ama biraz içimi dökmenin zararı olmaz...

"Gerçekten mi? Beni delirtmeye başlıyor," dedim. "Tıraş losyonunun kokusu başımı ağrıtıyor. Ve bu sabah yatak odasından çıktığımda, neredeyse her gün giydiği o siktiğimin spor şortu ve yırtık lacivert UVA sweatshirt'üyle kanepede oturuyordu ve yemin ederim, bir anlığına? Onu göremedim bile. Kocaman lacivert bir lekeydi, kanepeme ter içinde düşmüştü. O lanet sweatshirt'e bakmaktan çok sıkıldım, anlıyor musun?"

Erika, gözleri kocaman açılmış bir şekilde sempatiyle başını sallıyor ama gülümsemesini bastırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. İkimiz de aynı anda tebessümümüzü kaybediyoruz. O kadar çok gülüyorum ki nefes alamıyorum. Buna ihtiyacım vardı.

"Kulağa korkunç geliyor. Gerçekten," diyor gözyaşlarını silerek. "Ama en azından dar alan bahanen oluyor. Heath ve ben dört bin metrekarelik bir alanda yaşıyoruz ve hâlâ zamanımın yarısında beni fena halde sinirlendiriyor."

Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için mi söylüyor bilmiyorum ama öyle.

"Tüm umudumu öldürme," diyorum, hâlâ nefes nefese. "Taşındığımızda kocamı tekrar seveceğime güveniyorum."

"Elbette, öyle yapacaksın," diyor. "Birlikte her zaman çok iyi anlaşıyordunuz."

Haklı. Son bir buçuk yıl berbat geçmiş olabilir ama her çiftin iniş çıkışları olur. Ve neredeyse atlattık, hissedebiliyorum. Dottie anahtar. Ve insanlar öylece ortadan kaybolmaz. Onu bulabileceğimi biliyorum. Bizi eve sokabileceğini biliyorum. Ve bu gerçekleştiğinde her şey yoluna girecek. Orada kimse mutsuz olamaz.

"Zoe Estelle ile dekorasyon nasıl gidiyor?" diye soruyorum, aniden içimde bir iyilik duygusu beliriyor.

"Muhteşem. Cidden, o kadar yaratıcı ki, onun yaptıklarının yarısını bile yapamazdım." Erika telefonuna bakmak için duruyor. "Dün bana oturma odasındaki perdeler için kumaş örnekleri gösteriyordu ve bana anlattığı çılgın hikayeyi asla tahmin edemezsin."

"Ne?"

"Cinayet Köşkü'nü hatırlıyor musun? Vay canına, altı yedi yıl önce olmalı."

"Vay canına, bunu tamamen unutmuşum. Ama evet, bu çok büyük bir hikayeydi."

"Biliyorum. Çok büyük. Mahallemizde bir sürü ev yaptı, bu yüzden şaşırmamalıydım sanırım. Ama bana oradaki mutfağı yeniden yaptırdığını söyledi."

"Kapa çenenі."

"Gerçekten. O zavallı insanlar öldürülmeden hemen önce. Onların en iyi müşteriler olduğunu söyledi."

"Ah, bu çok üzücü. Sanırım bunun sana bu kadar yakın bir yerde olduğunu fark etmemiştim."

"Evet," diyor Erika başını sallayarak. "Sadece bir sokak ötede oturuyorlardı."

Bir dakika boyunca sessizce çiğneyip ızgara peynirlerimizi bitiriyoruz.

"Peki," diye araya girdi Erika, "bana IP adresi olayının ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bu gayet normal bir istek mi?" diye gülerek söylüyorum. "Evet, kampüsten gelmesi oldukça önemliydi, bu yüzden tekrar teşekkür ederim. Kayıtlara geçmesin ama orada bir öğrenciye yönelik olası bir taciz söylentisi duymuştuk."

"Gerçekten mi? Bu korkunç."

"E-postanın da ondan geldiğinden oldukça eminim - Dorothy Ross. Reddit'te gerçek adıyla paylaştığı başka şeyler de bulduk, ancak orada suçladığı profesörün adını vermedi."

"Dur bakalım Dorothy? Yani bir kız mı?"

"Evet, bir sürpriz, değil mi? Bu da her şeyin saçmalık olduğu anlamına geliyor. Ya da Bradshaw sandığın kadar eşcinsel değil."

"Hah. Bu çok tuhaf. Kocasını olduğunu biliyorum," diyor.

Omuz silktim. "Dediğim gibi, önemli bir şey olmayabilir. Sadece ödevimizi yapıyoruz."

"Ama neden bu kadar önemsiyorsun?" diye üsteledi Erika. "O sadece müşteri olarak kabul edebileceğin veya kabul etmeyebileceğin bir restoranın yatırımcısı mı?"

"Ayrıntılara çok fazla giremiyorum - Jordana bunları bir muhabire anlattığımı bilse beni öldürürdü - ama geçen yıl yeni bir müşteriyle ilgili bir felaket yaşadık. Onlar için bir kampanyaya tonla para yatırdık, sonra destekçilerinden birinde de benzer bir sorun olduğunu ve davadaki kadının dava açmakla tehdit ettiğini öğrendik. Kampanyayı batırıp daha kampanya başlamadan çekilmek zorunda kaldık. Bu yüzden şimdi başlangıçta çok daha dikkatli olmaya çalışıyoruz."

"Sanırım bu mantıklı," diyor Erika yavaşça.

"Şu anki sorunum, bunların hiçbirini doğrulayacak Dorothy'yi bulamamam," diyorum ve Erika'nın istediğimi yapmasını sağlayacak ipuçlarını vermeye başlıyorum. "Bu adamlar bizim için büyük bir kazanç olur; diğer ortaklardan

birkaçının başka şehirlerde muhtemelen tanıyacağınız çok iyi restoranları var. Bu yüzden pes etmeden önce gerçek bir şeyle karşı karşıya olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor, anlıyor musun?"

"Onu bulamadığını ne demek istiyorsun?"

"Sanki ortadan kaybolmuş gibi," diyorum. "İnternette onun hakkında güncel bir bilgi bulamıyorum. Meğerse yaklaşık bir milyon Dorothy Ross varmış."

"İsmi senin için araştırabilirim," dedi Erika. "Başka ne gibi detaylar var elinde?"

İçimde minnet duygusu kabarıyor. Başaracağını biliyordum. Post'ta ben her zaman Erika'nın, o da her zaman benim arkamdaydı. O aptal belediye meclisi üyesi, editörümü arayıp beni takip ettiğimle suçladığında bile gözünü bile kırpmadı. Hatta sendika temsilcimizi olaya dahil etmek onun fikriydi. Sadece işimi yaptığımı, röportaja ihtiyacım olduğunu ve o pisliğin aramalarımı görmezden geldiğini, bu yüzden onu evinin önünde beklemenin sadece inatçı bir muhabirlik olmadığını savundu. Belediye meclisi üyesi beni arka bahçesinde gördüğünü iddia etti ama izinsiz girdiğime dair hiçbir kanıtı yoktu. Yani, mesele kapanmıştı. Editörüm konuyu kapatmak zorunda kaldı.

Doğru Dorothy Ross'u diğerlerinden ayırmayı kolaylaştıracak diğer özellikleri de sıralıyorum: "1997 doğumlu, yani şimdi yirmi dört veya yirmi beş yaşında olmalı. Hem Florida'da hem de Washington D.C.'de yaşadı."

"Tamam, bu kadar yeter. Bana bir saniye ver."

Post'un güvenli sunucusuna giriş yapıp LexisNexis'i açması biraz zaman alıyor. Ancak Dorothy hakkında bildiğim birkaç şeyi girince, en üstteki arama sonucu kazanan gibi görünüyor:

Tam adı: Ross, Dorothy Lilian.

Doğum tarihi: 2/1997 (Yaş: 25).

Raporun tamamı beş sayfa - hatırladığım kadarıyla oldukça kısa. Erika bir PDF dosyası indirip bana e-postayla gönderiyor.

"Öğle yemeğini yemek istemenin gerçek sebebi bu muydu?" diye soruyor işini bitirince.

"Hayır!" Şok içinde masadan uzaklaştım. "Hayır, hiç de değil. Aklıma bile gelmedi."

"Hımm, hımm." Gözlerini kıstı. "Ne olursa olsun, umarım ihtiyacın olanı bulursun."

* * *

Tam bir psikopat gibi görünmeden, topuklarımdan akan su toplamalarını görmezden gelerek, beş blok ötedeki Buzz'a olabildiğince hızlı bir şekilde geri dönüyorum. Yolda, çoğu acil olmayan gelen kutumu hızla karıştırıyorum. Ama damıtımevi müşterilerimden biriyle yeni bir kokteyl trendi hakkında röportaj yapmak isteyen Imbibe'daki bir editöre cevap yazıyorum.

Sonunda ofisimdeki camın arkasına saklandığımda, kalbim küt küt atarak PDF dosyasını açıyorum. Dottie için zaten kayıtlı olan kullanılmayan cep telefonu numarası ve Gmail adresi ilk sırada yer alıyor. Ardından, şu anda bana pek faydası olmayacak bir Georgetown Üniversitesi e-posta adresi ve internetin bana söylediğine göre Florida'nın kuzeybatı yakasının 850 alan kodlu üç ek telefon numarası geliyor.

Ekranıma daha da yaklaşıp hızlı, sığ nefesler alıp biraz daha aşağı kaydırıyorum ve adres geçmişine gidiyorum. En son giriş, Chloe ile paylaşmış olması gereken Georgetown dairesine ait; daha önce kampüste bir yurtta kalmış gibi görünüyor. Ondan önce de Pensacola'da iki farklı adreste yaşıyordu. İkisini de hemen Google'da arıyorum. Biri bir karavan parkının yönetim ofisine ait. Diğeri ise pudra mavisi boyası dökülen küçük bir gezgine ait.

"Potansiyel Akrabalar" bölümüne gidiyorum; bu, sınırlı deneyimime göre, bulunmak istemeyen insanları bulmak söz konusu olduğunda genellikle faydalı bir bölüm. Orada iki Pensacola adresini de görüyorum. Karavan parkı Ross, Jessica Lynn'in (44 yaşında) yanında listelenmiş ve mavi karavan Ross, Patricia Dorothy'ye (68 yaşında) ait. Dottie'nin annesi ve büyükannesi olduğuna eminim. Babasını göremiyorum.

Dottie'nin nerede olduğuna dair ipucu verebileceğini düşündüğüm diğer kısımlar güncel değil. "İş Bulucu" altındaki en son giriş, üniversite yıllarından Georgetown'daki bir Meksika restoranı ve yine Washington'daki zamanlarından kalma tek seçmen kaydı da pasif olarak sınıflandırılmış.

Ama raporun en sonlarına doğru beni durduran bir şey var: "Suç Dosyaları" bölümü.

Ağustos 2020'de Dottie, Batı Virginia, Morgan County'de süresi dolmuş ehliyetle araç kullanmaktan kabahatle suçlandı. Bu bir buçuk yıl önceydi. Ama onun hakkında en son bulduğum yer burası.

Morgan County yerel mahkemesinin yerini açarken Jordana yanıma geliyor. Rivière medya yemeği elektronik tablosunu her ihtimale karşı tam ekrana genişletip ona hızlıca gülümsüyorum. Konuşmaya devam edince, tekrar vefat ettiğinde telefondaymış gibi davranabilmek için kulaklıklarımı takıyorum.

Adliye web sitesi, internetin AOL günlerinden kalma bir şeye benziyor; çevirmeli bağlantı sesini neredeyse duyabiliyorum. Emin olmak için biraz tıkladım ama sonuç beklediğim gibi: Buradaki dijital dava dosyalarına erişemiyorum. Burası, sizi bizzat gelmeye zorlayan türden bir yer.

Jordana geri dönüyor. Sahte yazmayı bırakıp, sahte aramamın diğer ucundaki sahte müşterinin az önce

söylediği o esprili Şeye gülüyormuŐ gibi yapıyorum; sonra ona tekrar gülümsüyor ve el sallıyorum. O da başını sallıyor.

Onu benden uzak tutmak için, toplantı davetlerine yanıt vererek ve birkaç Slack sohbetine yorum ekleyerek biraz gerçek iş yapıyorum. Imbibe editörü, talep ettiğim mülakat sorularının listesiyle bana geri döndü. Yeterince kolay görünüyorlar, bu yüzden müşteriye bunu yapması için tavsiyemle birlikte iletiyorum: Eğlenceli bir fırsat gibi görünüyor! Yakında öğle yemeği var mı?

Bu beni bir süre idare eder. Şimdi gerçek telefon görüşmeleri zamanı. Üç 850'li numaradan ilki hizmet dışı. Sanırım Dottie'nin Washington'a taşınmadan önceki cep telefonuydu.

İkincisi yarım düzine kez çalıyor, sonra sesli mesaja düşüyor: "Sunset Dunes Trailer Court'a ulaştınız. Park yerlerimiz Şu anda dolu, ancak bekleme listesine girmek istiyorsanız mesaj bırakın, size geri döneceğiz."

Geriye tek bir sayı kaldı o zaman. Eğer çıkmaz sokaksa, bundan sonra ne olacağına dair bir planım yok. Öğle yemeğinden beri ilk kez, sinsice yaklaşan bir Şüphe adrenalini köreltmeye başlıyor.

Derin bir nefes alıp çeviriyorum.

Hat bir kere çalıyor, sonra bir daha...

"Merhaba?"

Diğer tarafta yaşlı bir kadının sesi, boğuk ve derin.

"Şey, merhaba," diye kekeledim. "Doğru numarayı aradığımdan emin değilim ama Dottie Ross'a ulaŐmaya çalışıyorum."

Hat sessizleşiyor ama kadının nefesini duyabiliyorum. Hâlâ orada olduğunu biliyorum.

"Hanımefendi?" diye üsteledim. "Dottie'yi tanıyor musunuz?"

Kadın iç çekiyor.

"Dottie'den ne istiyorsun?" diye sordu sonunda. Ağzım kurudu.

"Georgetown'dan sınıf arkadaşım. Chloe Nelson," diyorum nabzım hızla çarparak. "Okulda çok yakındık ama sonra iletişimimizi kaybettik. Yakında evleniyorum, bu yüzden onu düğünüme davet etmek istiyorum."

"Ah, evet. Chloe. Senden bir iki kez bahsetmişti."

Tam da umduğum cevap.

"Öyle mi? Bunu duymak çok güzel. Onu çok özlüyorum," diyorum. "Senden de bahsetmişti. Büyükannesinden."

Tahmin yeterince güvenilir görünüyor.

"Evet, ben de ona hep GiGi demesini söyledim. O doğduğunda büyükanne olmak için çok küçüktüm."

"Doğru. GiGi. Şimdi hatırladım. Çok tatlı. Şey, peki, Dottie'ye nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun? Onun için kullandığım numara artık çalışmıyor."

"Üzgünüm, istemiyorum. O kıza ulaşmak istemiyor." GiGi'nin sesi, evi kaybettikten sonra annemin sürekli söylediği gibi, acı dolu bir hüznü. "Yaklaşık altı ayda bir arayıp iyi olduğunu söylüyor. Ama yıllardır bana ulaşmıyor."

"Aman Tanrım, bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim. "Mezuniyetten önce beni yarıda kesti ama ailesine de aynısını yapacağını hiç düşünmemiştim. Onu üzecek bir şey yaptığımı hep düşünmüşümdür."

"Ah, hayır tatlım, bunun seninle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Her şeyden bıktığını söyledi. Sadece, şey, ne demişti? Sıkıntıdan. Sanırım sadece yeniden başlamak istiyordu ve buraya geri dönmek istemediği için onu suçlayamam. Annesi ona hiç iyi davranmadı. Eminim sana da biraz anlatmıştır."

"Şey, evet, yakın olmadıklarını biliyordum."

"Peki, benden bahsettiğini mi söylüyorsun? Beni nerede bulacağını bu şekilde mi biliyordun?"

Sesindeki umut biraz yüreğimi parçalıyor. En azından ona bir kemik atabilirim.

"Ah evet, seni gerçekten sevdiğini her zaman anladım," dedim. "Bir süre ev arkadaşıldık ve acil durumlarda aranacak kişi olarak bana numaranı vermişti. Hâlâ bende olduğunu unutmuştum. Ama son zamanlarda, düğün falan derken onu daha çok düşünmeye başladım."

"Çok tatlı. Bunu bana söylediğın için teşekkür ederim," diyor GiGi. "Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Tek bildiğim, Batı Virginia'da bir yerlerde olduğu."

Aman Tanrım, hanımefendi, başlığı nasıl atladınız.

"Bu da bir şey!" diyorum neşeyle, adrenalinin yeniden yükseldiğini hissederek. "Ama Batı Virginia'nın neresinde olduğunu bilmiyor musun?"

"Kesin değil, hayır. Berkeley Springs'ten bir kartpostal göndermişti. Belki duymuşsundur? Ön yüzünde Amerika'nın ilk spa'sı olarak ünlü oldukları yazıyordu."

Arama çubuğuma Berkeley Springs yazıyorum. Tıpkı Dottie'nin kabahati gibi, Morgan County'de.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diyorum, telefonu kapatıp bu yolculuğun nasıl geçtiğini anlamaya başlamak için can atıyorum. "Sizinle konuşmak gerçekten güzeldi."

"Elbette, aradığına sevindim. Ona ulaşırsan bana haber verir misin?"

"Evet, tabii ki, memnuniyetle."

"Teşekkürler canım. Ayrıca tebrikler."

"Üzgünüm?"

"Düğününüzde."

★ ★ ★

İşten eve geldiğimde Ian mutfakta, kafası buzdolabında. Tezgahın üzerinde, bir ayakkabı kutusunun yaklaşık iki katı büyüklüğünde, sağlam görünümlü bir karton kutu duruyor.

"Hey, bebeğim," diyor, elinde berbat bir IPA ile geri çekilirken. "Posta odasında senin için bir şeyler vardı."

Ona hızlıca bir öpücük kondurup kutuyu inceliyorum. Rejuvenation'dan ne sipariş etmiştim acaba? Kaldırdığımda içinde sert bir şey kayıyor.

Lanet olsun. Ev numaraları. Erken gelmişler.

"Bu ne?" diye soruyor.

"Biliyor musun, tam olarak hatırlayamıyorum..."

"O zaman neden açmıyorsun?" Bıçak bloğundan makası bana uzatıyor.

"Bunu çözmenin bir yolu bu olabilir," diyorum gülerek.

Bıçaklardan birini bantlı dikişe olabildiğince yavaş bir şekilde sokuyorum, bunu nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Tam yarılmaya başladığı anda geri çekiyorum.

"Aman Tanrım, neredeyse beni yakalıyordun. Şimdi hatırladım, bu senin için bir şey."

"Benim için mi?" diye soruyor lan.

"Doğum günün o kadar da uzakta değil, biliyorsun."

"Haziran o kadar yakın mı?"

"Gerçekten çok beğendim ve beklemek istemedim," dedim, kutuyu şakacı bir tavırla göğsüme bastırarak. "Yeterince soru sordunuz mu? Altı yüz metrekaarelik alanda bunu bulamayacağınız bir yer bulmaya çalışırken beni rahat bırakın."

Gülümsedi. "Pekala. Teşekkürler sanırım."

Kutuyu yatak odasına götürüp anahtarlarımla açıyorum. Ağır ve gösterişli, evin bana ait olduğunu herkese gösterecek mücevherler gibi olan numaraları çıkarıp, nadiren kullandığım iki çantaya bölüyorum ve dolabın en üst rafının en ücra köşesine itiyorum. (Kumaş örneklerim ve duvar kağıdı örneklerim de orada saklı.) Sonra kartonu geri dönüşüm kutumuza atacak kadar düzleştirip eşofmanlara dönüşüyorum.

Ian beni görünce kaşlarını çatdı. "Şu dumanlı elbiseyi çıkardın mı?"

"Bütün gün içinde sıkışıp kaldığım o son derece rahatsız elbiseden mi bahsediyorsun?" Kanepede yanına yerleştim.

"Yeterince çabuk çıkarırdım," diyor sırtarak. Beni kucağına çekiyor, böylece ona dönük oturuyorum, sonra beni derin bir öpücükle öpüyor. Her nasılsa, sakalının sertliği ve nefesindeki bira bunu mahvetmiyor. Daha iyi mi yapıyorlar? Bunun sebebi bugün Tavern'da olmam, farkındayım. İlk birlikte olduğumuzda onunla öpüşmenin hissiyatı, tadı böyleydi.

Elini tişörtümün altına, sonra karnımın üzerinden göğüslerime doğru kaydırıyor. Eşofman altlarının bu amaçlar için gerçek kıyafetler kadar eğlenceli olmadığı konusunda haklı. İkimiz de pantolonlarımızdan garip bir şekilde sıyrılıyor; fermuarlarla veya kemer tokalarıyla boğuşmanın getirdiği seksilikten eser yok.

İşimiz bittiğinde beni kanepeye yatırıyor. Erika haklıydı. Ian ve ben iyi olacağız - iyiden de öte, muhteşem olacağız - bu daireden çıkar çıkmaz.

Ona doğru dönüyorum. Belime sıkıca dolanmış kolu, bir güvenlik battaniyesi gibi hissettiriyor.

"Hey, eve geldiğimde sana söylemeyi unutmuşum, iş için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Virginia'daki birkaç şarap imalathanesine gidiyoruz."

"Harika, ne zaman?"

"Yarın yola çıkıyoruz, pazar sabahı dönüyoruz."

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok kısa bir süre."

"Biliyorum, özür dilerim," diyorum. "Beth'in Jordana ile gitmesi gerekiyordu ama bu sabah Covid testi pozitif çıktı ve Jordana bunu tek başına yapmak istemiyor. Sadece bu öğleden sonra gelmemi istedi."

"Hı hı, tamam. Önemli bir şey değil sanırım."

"Gerçekten mi? Arabayı almamda bir sakınca yok, değil mi?"

"Tamam, sorun değil. Belki Brant'e bu hafta sonu takılmak isteyip istemediğini sorarım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım," diyorum ensesini okşayarak. "Bir şey daha var: Fritter'ı Cumartesi gecesi yürüyüşe çıkarabilir misin? Belki de burada uyumasına izin verirsin? Natalie'nin vardiyası var."

"Elbette." Gülererek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Dostum, o köpeği gerçekten çok seviyorsun."

Tekrar öpüyorum onu, sonra kalkıp duş alıyorum ve çantamı hazırlıyorum.

Batı Virginia'daki Berkeley Springs, Amerika Birleşik Devletleri kadar eskidir; gerçekten de kasaba 1776'da kurulmuştur. Şu anda nüfusu 755'tir. Şöhretinin sebebi ise, mistik şifa güçlerine sahip olduğu iddia edilen, aynı adı taşıyan doğal kaplıcalarıdır. En azından Wikipedia bu sabah bana öyle söyledi.

Bu detaylar göz önüne alındığında, adliye binasının iki yüz yıllık, beyaz sütunlu, geceleri asılmış Konfederasyon askerlerinin hayaletlerinin cirit attığı bir yer olmasını bekleyebilirsiniz. Belki de eskisi de öyleydi. Ama saat üçten hemen önce önünde durduğum bina, asfalt otoparkı olan devasa, bej bir bina. Meğer orijinali yanmış.

İstedikten çok daha geç geldim. Bu sabah çıkamadığım birkaç Zoom toplantısı vardı, bu yüzden hayatımın mutluluğunun sırrı burada öylece beklerken, ben dairede rehin tutuluyordum. Prius'u uzun süre 80'in üzerine çıkarmak, Whole Foods'ta kişnişi maydanozdan ayırt etmesi için Ian'a güvenmekten daha riskli, ama neyse ki huysuz ihtiyar kadın başardı. Her nasılsa, hafta sonu için mahkemenin kapanmasından önce hala bir buçuk saatim var ve bu da tek bir dava dosyasını halletmek için fazlasıyla yeterli olmalı.

Girişteki metal dedektörlerinin hemen ilerisinde, birinci kattaki katip ofisini buluyorum. Benim yaşlarımda, kısa saçlı

bir adam, pleksiglas bir pencerenin arkasında oturmuş, bilgisayar ekranına odaklanmış. Burada sadece ikimiz varız.

"Merhaba," diyorum sıcak bir şekilde. (Muhabir 101: Mahkeme katibine her zaman nazik davranın.) "Cuma günü sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ancak 2020 tarihli bir kabahat trafik davasına erişmeme yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

Klavyesine vurmayı bırakıp yukarı bakıyor. "Dava numaranız var mı?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. Ama tam adım ve ihlalin tarihi var."

Bir an bana baktı, sanki ikimizden biri bu etkileşimin gereğinden fazla sürmesini istiyormuş gibi. "Hadi o zaman," dedi sonunda.

"Ah, tamam. Şey, ben Dorothy Lilian Ross. Lilian, tek L ile." Telefonuma aldığım nota hızlıca göz attım. "6 Ağustos 2020'de süresi dolmuş ehliyetle araç kullanmaktan ceza almış."

Adam başını sallayıp bilgiyi bilgisayarına giriyor.

"Burada pek bir şey yok," diyor, sesi biraz daha dostça. "Görünüşe göre para cezası ödeyip yoluna devam etmiş. Bu, pandemi sırasında mahkemelerin kapalı olduğu bir dönemde işlenen bir kabahat için alışılmadık bir durum değil."

"Teşekkür ederim, yine de elinizde ne varsa ona bakacağım."

"Tamam. Ben dosyayı getirirken sen orada bekleyebilirsin." Hükümet grisi sandalyelerin sıralandığı bir sırayı işaret ediyor.

Kendimi bir tanesine kurup Slack ve iş e-postalarımda geziniyorum. Washington'dan buraya gelmem iki saatten fazla sürdü, bu yüzden incelemem gereken bir sürü mesaj var. Jordana'ya jinekologumla randevum olduğunu söyledim, böylece neden hemen cevap vermediğimi merak etmezdi. En önemli e-posta, Mythos Group ile yapılacak başlangıç

planlama toplantısı için bir takvim daveti. Bexley artık faaliyete geçtiğine ve aylık peşinatı imzaladıklarına göre, daha uzun vadeli bir medya planı stratejisi belirlememiz gerekiyor. Gelecek hafta perşembe günü, yani hayalimdeki evin satışa çıkacağı gün. Ama bu küçük Batı Virginia macerası planlandığı gibi giderse, her şeyi çok daha önce halletmiş olacağım. Evet, katılımımı bildiriyorum, gelecek perşembe hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum, tam da kasiyer pleksiglasa vurup beni tekrar yanına çağırdığında.

"Al bakalım," diyor, pencerenin altındaki boşluktan ince kahverengi bir dosya kaydırarak. "Dediğim gibi, içinde pek bir şey yok."

Dosya sadece iki sayfadan oluşuyor: bir suçlama belgesi ve para cezasının ödendiğini teyit eden bir dosya. Ancak bu kadar az içerik arasında bile, tüm bu saha gezisini değerli kılacak tek ve parlak ödülü görüyorum: suçlunun adresi.

Ama yakından bakınca sahte olabileceğinden endişeleniyorum.

"Teşekkürler," dedim. "Suçlama belgesinin bir kopyasını alabilir miyim lütfen?"

"Sayfası elli sent."

"Sanırım bunu başarabilirim."

Sırıttıyor.

Prius'a döndüğümde Google Haritalar'ı açıp Dottie için listelenen adresi giriyorum. Batı Virginia'daki Hidden City adında bir yerde, kulağa uydurma geliyor. Ama aslında gerçek bir varış noktası olduğunu öğrenince rahatlıyorum ve uygulamaya göre oraya iki saatten kısa sürede varabilirim.

Ancak, 755 kişilik, gelişen metropol Berkeley Springs'in aksine, Hidden City, etrafını saran yoğun ulusal ormanın içinde kaybolmak üzere olan ıssız bir otoyolda bir nokta gibi görünüyor. Bu gece tam olarak nerede olacağımı bilmeden buraya girdim, ama Berkeley Springs'te en azından

seçebileceğiniz birkaç otel var. Hidden City ise, bir ayı tarafından yenmek veya yanlış bir arka yola saptıktan sonra bir insan tarafından öldürölmek için ideal bir yer gibi görünüyor.

Tek umudum olan Airbnb'de arama yapıyorum ve birkaç seçenek belirince biraz rahatlıyorum; birkaçı hiç de fena görünmüyor. Washington DC sakinlerinin hafta sonu mekanları olmalı. Geceliğı 150 dolara kiralanan A tipi bir kulübe seçip ev sahibine kısa sürede orada kalabileceğimi onaylamak için mesaj gönderiyorum. Slack'i ve iş e-postamı bir kez daha kontrol ediyorum; güzel bir bahar Cuma günü saat dörtte, ortalığın sakinleşmesine hiç şaşırmıyorum. Sonra adliye otoparkından çıkıp Google Haritalar'dan Dottie'nin bilinen son adresine yönlendiriyorum.

★ ★ ★

Yol ıssız, her yer otlak ve orman. Derin Kurtuluş bölgesi.

Sonunda, Prius'un hoparlörlerinden yankılanan Taylor Swift şarkısının birkaç nakaratını duymamla sona eren, yarı kapalı bir ana caddeye sahip küçük bir kasabadan geçiyorum. Sonra, engebeli bir kanyonun üzerinden hızla geçen ve beni başka bir ıssız köy yoluna fırlatan geniş, boş bir otoyola çıkan bir rampaya giriyorum.

Birkaç dönüş daha yapınca, çiftlikler ve harap kiliselerle çevrili bir vadide ilerliyorum. Her iki taraftan da dik uçurumlar yükseliyor - Apalaş Dağları'nın etekleri. Hafta sonu evleri, muhtemelen bu perili saman gezintisi hissini yaşatacak kadar etkileyici manzaralara sahip, yukarıda bir yerlerde saklı olmalı. Ama GPS'ime göre, Dottie'nin adresi burada, bu yolda.

Harita neredeyse vardığımı gösteriyor ama görebildiğim kadarıyla bu tarafta ev yok. Belki de bu çiftliklerden birinde yaşıyor? Ya da ev gizli bir araba yolunda falan? Saatte on milden az bir hızla gizlice ilerliyorum, bu yüzden kaçırmam.

Bir sonraki virajı dönünce, solmuş kırmızıya boyanmış, harap görünümlü bir bina var; ön verandası eski mobilyalarla dolu. Küçük bir park alanına bakan tarafa çivilenmiş bir tabelada "Hidden City Antiques" yazıyor. Dönüyorum. Buradaki tek araba benimki.

Girişe doğru giderken spor ayakkabılarımın altındaki çakıllar hışırdıyor. Verandanın üzerindeki ahşap adres numaraları doğru yerde olduğumu doğruluyor. Ama kapı kilitli. Penceredeki küçük bir tabela bana "Per-Paz 10-4" diyor. Telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse altı. Kahretsin.

Arka tarafa doğru yöneliyorum. Havada çam iğneleri ve nemli odunların hafif çürümüş kokusu var. Sarsak bir merdiven, daha fazla eşyayla dolu bir verandaya ve başka bir kapıya çıkıyor. Kapıyı çalıp bir dakika bekliyorum. Sonra daha sert vuruyorum. İçeriden tek bir ayak sesi bile gelmiyor.

Burada başka hiçbir şey yok, sadece sık ağaçlardan oluşan bir duvarla sonlanan dar, yabani otlu bir şerit. Dottie'nin gerçekten bu yerle bir bağlantısı olabilir mi? Yoksa sahte bir adres mi verdi? İçimde bir çıldırmanın başladığını, göğsümde paniğin sıkışmaya başladığını hissedebiliyorum.

HAYIR.

Kes şunu Margo. Böyle düşünmeye vakit yok.

Dottie'nin buralarda bir yerde olması gerek. Yarın sabah saat onda dönerim, o zaman her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Zaten onunla buluşmadan önce güzel bir gece uykusuna ihtiyacım var.

Prius'a döndüğümde, Berkeley Springs'ten ayrıldığımdan beri ilk kez e-postamı açıyorum ve Airbnb ev sahibinden bir onay bekliyorum. Ama yeni mesajım yok. Bu mümkün mü? Gelen kutumu yenilemek için aşağı kaydırıyorum. Çark durmadan dönüyor.

Gözlerim ekranın sağ üst köşesine kaydı ve artık dayanamadım; buz gibi bir panik çığı çöktü. Hiçbir parmaklık

yok. Sadece küçük, korkutucu bir "SOS" sesi.

Sadece GPS çalışıyor olmalı. Burada cep telefonu çekmiyor. "Burası"nın nerede olduğunu bile bilmiyorum.

★ ★ ★

Tamam, belki de burada, koyu kırmızı Batı Virginia vahşi doğasında, hayalimdeki hayatı gerçeğe dönüştürmeye çılgınca çabalarken öleceğim. Ama biliyor musun? Hiç sorun değil. Bu bile hiç denememiş olmaktan iyidir. Terapiye gittiğim kısa dönemde en azından bunu anladım.

Ian'ın ailesinin evinde geçirdiğimiz ilk Noel'den döndükten birkaç hafta sonra başladım. Eve döndüğümüzden beri depresyondaydım; uyumuyor, sebepsiz yere rastgele zamanlarda gözyaşlarına boğuluyordum. Belli ki ziyaret bir şeyleri harekete geçirmişti. Ian endişeliydi -o zamanlar ondan bir şeyleri saklamakta pek iyi değildim- ve hukuk bürosundaki bir meslektaşım ona Dr. Clancy'nin adını verdi. Sigortamı da kabul etti, ben de neden olmasın diye düşündüm.

Çocukluğumun ideal olmadığını bana hatırlatması için bir psikiyatriste kesinlikle ihtiyacım yoktu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu kendime hiç açma fırsatı vermemiştim.

On üç yaşıma kadar dördümüz -annem, babam, Mitch ve ben- Seattle'ın güneyinde, havaalanına yakın, berbat bir müstakil evimizde yaşıyorduk. Kardeşimden küçük olduğum için, dolabı veya penceresi olmayan üçüncü "yatak odasına" tıkalıp kalmıştım. Ama babama göre (benim "yatak odam"ın bir yatak odası olması gibi o da bir "girişimciydi"), bizi sonunda oradan çıkaracak çığır açıcı bir iş girişiminin eşliğindeydi. Bu yüzden, daha uzun süreli bir sözleşme kirada indirimle sonuçlansa bile, aylık kira sözleşmesinden fazlasını imzalamayı reddetti.

Annem onunla Washington Eyalet Üniversitesi'nde üniversitedeyken tanışmış. Babam ondan birkaç yaş büyüktü ve o zamanlar, kişiye özel kokulu mumlarla ilgili bir fikirle (evet, şimdi itiraf edecekti, kulağa geldiği kadar saçmaydı) çok mutluydu. Ama o zamanlar annem saf ve yirmi bir yaşındaydı, babam ise ikna edici bir satış elemanından başka bir şey değildi. Hatta o kadar ikna ediciydi ki, mezun olmadan önce erkek kardeşime hamile kalmıştı. Zorla evlendirildikten bir ay sonra babam iflas etti.

O zamandan beri geri dönüşü üzerinde çalışıyor, bir parlak fikirden diğerine atlıyor, amcamın hırdavatçı dükkanında ona acıyıp verdiği vardiyalar arasında gizlice hipodroma gidiyordu. Evde ise tam da tahmin edeceğiniz gibiydi: Anneme, benim ve Mitch için market alışverişi veya diğer eşyalara çok fazla para harcadığı için nutuk çeken, onu küçük hissettirmek için aklına gelen her şeyi söyleyen, tahmin edilebilir bir kaybeden klişesi.

Ondan nefret ediyordum. Nerede olursa olsun, hala ediyorum.

Ama 1997'de, internetin şafağında, işler bizim için değişmeye başladı. Babamın arkadaşlarından biri bir e-tebrik kartı şirketi kuruyordu (evet, bu da saçmaydı) ve babamdan ortağı olmasını istedi. O zamanlar internet şirketlerinde o kadar çok aptal para dönüyordu ki, o iki aptal gerçek yatırımcı bulmayı başardı. İnanamadım ama bir yıl içinde annem havaalanı otelindeki işinden istifa etti ve biz de müstakil evi toplamaya başladık.

Annem ve babam, Seattle'ın en güzel semtlerinden biri olan Bellevue'ün eteklerinde, "Toskana" tarzı bir mutfağa sahip, tereyağı sarısı yeni bir binanın gururlu sahipleri oldular. O zamanlar, lastik salıncak taktırmak için çok yaşıyordum, ancak on üç yaşında bir çocuğun heyecanlanması için pek çok sebep vardı. Odamda bir giyinme odası ve iki

pencere vardı ve annemle babamınkinden tamamen farklı bir kattaydı.

Ama orada yaşarken hissettiğim heyecan -ve kesinlikle bir süre çok sevinçli olmalıyım- o aptalca işin kaçınılmaz olarak batmasıyla her şeyi kaybetmenin verdiği büyük utançla hafızamda yerle bir oldu.

O evde ancak iki yıl kalabildik, banka her şeyimizi aldı.

Dördümüz de hâlâ Bellevue'de bir daireye taşındık, böylece Mitch ve ben bir daha okul değiştirmek zorunda kalmayacaktık. Annem bize iyilik yaptığını düşünüyordu ama bütün mahallede, her iki evden birinde tenis kortu olan bir mahallede yaşamayan tek iki ezik biz olduk. Asyalı olmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Diğer Japon-Amerikan çocukların ebeveynleri muhasebeci, dişçi ve Microsoft milyoneriydi; yani özünde model azınlıklardı. Bir gecede, en iyi arkadaşlarım olan orospular benim hiçbir şey olmadığımı karar verdiler. Sol kolumun arkasında hâlâ dört tane soluk hilal görebilirsiniz; içlerinden biri akrilik tırnaklarıyla derimi delmiş, beni dolabıma yaslamış ve kulağıma çöp olduğumu fısıldamıştı.

İşte o zaman sürekli öfkelenmeye başladım. O gergin öfke yığını, bir gün, hiç ayrılmayan bir evcil hayvan gibi, öylece yerleşti. Çoğunlukla sessiz ve görmezden gelinebilecek kadar hareketsiz kalır. Ama her zaman ulaşılabilir. Ve artık yetişkin olduğum halde, doğru tetikleyici onu her şeyi tüketen bir şeye dönüştürebilir. Dr. Clancy'ye açıkladığım gibi, böylesine sürekli bir şeye bağlı hissetmek neredeyse rahatlatıcı.

Üçüncü sınıfa başlamadan önceki yaz nihayet Bellevue'den ayrıldık. Annem, büyükannem ve büyükbabamla yaşamak için Spokane'e taşınacağımızı söylediğinde hüngür hüngür ağladım. Babamdan boşandığı için üzüldüğümü sanmıştı ama aslında kimsenin beni tanımayacağı bir yere gitmek beni çok rahatlatmıştı. Mitch o

zamana kadar mezun olmuş ve inşaatta iş bulmuştu. Lise hayatımın geri kalanını mutlu bir anonimlikle tamamladım.

Tüm bunlar Dr. Clancy için altın madeniydi. Çok eğlenmiş olmalı ama benim için bu boktan şeyleri tekrar yaşamak tam bir işkenceydi. Neyse ki, bariz olana ulaşmak sadece dört seans sürdü: "Margo," dedi kaleminin ucunu defterine vurarak, "Sence Ian'ın nereden geldiğini deneyimlemek, her zaman istediğin ama hiç sahip olmadığın hayatın yasını tutmana nihayet izin verdi mi?"

Aslında öyle varsaydım.

Ancak Dr. Clancy ile ayrıştığımız nokta, bundan sonra ne yapmam gerektiği idi. Bana öyle geliyordu ki, her hafta elli dakika boyunca oturup o hayatın yasını tutmak yerine, bu zamanı kendim için inşa etmeye çalışarak geçirmek çok daha iyi olurdu.

Sürücü tarafındaki cama sertçe vurulması, ruhumun en derin, en ilkel yerinden bir çığlık koparıyor. Başım işe yaramaz telefonumdan hızla kalkıyor, adrenalin beni ele geçiriyor. Altmışlı yaşlarında, güçlü kuvvetli, polar ceketli ve örgü bereli bir kadın, Prius'un dışında ellerini havaya kaldırmış, şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Özür dilerim," diyor camın ardından. "Seni bu kadar korkutmak istememiştim."

Camı açarken derin bir nefes veriyorum, kalp atışlarım düzene giriyor.

"İyi olup olmadığını görmek istedim," diye devam ediyor kadın. "Akşam yemeğinden sonra biraz temizlik yapmak için geri döndük, otoparkta araba bulmayı beklemiyorduk."

"Şey, teşekkürler," diye kekeledim, zoraki bir gülümsemeyle. "Sanırım biraz gerginim. Hiçbir bar bulamıyorum ve Airbnb'mi bulmaya çalışıyorum."

"Burada her zaman böyle şeyler olur," diyor gülerek. "İçeri gel, Wi-Fi'a bağlanmana izin vereyim."

Ağlayabildiğim için çok minnettarım. Bu Appalachia meleği kim ve en önemlisi, beni Dottie'ye ne kadar hızlı götürebilir?

Onu antika dükkanına kadar takip ediyorum, içeri girdiğimizde kapının üzerindeki zil şingirdayarak. İçeride bir tavan arasının küflü, tozlu kokusu var. Tek bir oda, her taraf tıka basa dolu.

Sepetler ve paslı metal kutular, eski çiftlik masalarının üzerinde tehlikeli kuleler oluşturuyor. Çerçevesi sanat eserleri, şişkin, çizgili bir kanepenin oturma yerini dolduruyor. Yüksek raflarda ördekler, sincaplar, geyikler ve çakallardan oluşan bir taksidermi koleksiyonu, tüm alanı çevreliyor.

"Wi-Fi HCAntiques, şimdi görmelisiniz," diyor kadın, tavandaki bir kancaya asılı, mil sırtlı bir sandalyeyi düzeltirken. "Parola mountainair, tek kelime, hepsi küçük harf."

Çizgili kanepedeki ıvır zıvırın yanına sıkıştım, telefonum bağlanınca içimi bir rahatlama kapladı. Önce Ian'dan bir mesaj geldi: Hey bebeğim, iyi olup olmadığını bana bildir.

Sonra gelen kutularım dolmaya başlıyor, mesajlar poker oynarken kazanılan fişler gibi birikiyor.

Jordana'nın, görünüşe göre daha önce cevap vermediğim bir New York Times muhabirinden bir mesaj ilettiğini görünce midem bulanıyor. Gelen kutumun en altında gömülü orijinal mesajını görüyorum. "DC'de 36 Saat" planlıyorlar ve Causa'yı tanıtmak istiyorlar.

Ben de ona geri döndüm, Jordana yazmış ama sen neden bu konuda hiç yazmıyorsun???

Çok özür dilerim! Cevap veriyorum. Bir şekilde spam filtreme takılmış.

Bok.

Ama en azından uyuyacak bir yerim olacak. Gmail'imi dolduran J.Crew indirimleri ve Athleta reklamlarının arasında, beklediğim büyük ikramiye var: Airbnb ev sahibinden bir yanıt.

Merhaba Margo,

Kulübe sizi bekliyor. Adres: 1800 Black Bear Dr. Kilitli kasa ön kapının solunda, şifre: 8409. Evet, seyahatinizi uzatmanız gerekirse yarın gece de kullanabilirsiniz.

Teşekkürler!
Steve

"İhtiyacın olanı buldun mu?" diye soruyor kadın, ben kanepeden kalkarken.

Airbnb işini hallettikten sonra nihayet göreve geri dönebilirim. Nabzım hızlanıyor.

"Şey, kısmen..." diye yavaşça söylüyorum, heyecanım artıyor. "Aslında Gizli Şehir'deyim çünkü Dorothy Ross adında genç bir kadını bulmaya çalışıyorum. Açıklaması biraz zor ama onu tanıyor olabileceğini düşündüm."

"Hıh." Kadın burnunu çekti. "Tanıdık geldiğini söyleyemem."

Kafasının karışıklığı gerçekçi görünüyor. Ama muhtemelen düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var; ben devam ediyorum.

"Emin misin?" diye üsteledim. "Belki de onu Dottie olarak tanıyorsundur?"

Başını sallıyor. "Üzgünüm, sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

Neden bu kadar zor davranıyor? Bir dakika bile düşünse, mutlaka aklına bir şey gelirdi. Beni buradan aceleyle mi çıkarmaya çalışıyor? Bu kadar kolay pes edeceğimi sanıyorsa, çok kötü bir şekilde uyanacak.

"Dinle," diyorum, öfkem kısıp ateşte, gözlerimin arkasında hafif bir zonklamayla, "Dorothy'nin bu yerle bir bağlantısı olduğunu gerçekten düşünüyorum ve eğer sadece—"

Arka kapının gıcirtısı sözünü kesiyor. Kadın kapıya doğru dönüyor: "Ah, hadi ama Lily," diye nazikçe azarlıyor. "İçeri getirmeden önce onları iyice temizlemen gerektiğini biliyorsun."

Derin bir nefes alıyorum.

Zambak.

Dorothy Lilian Ross.

Kolları, üst üste konmuş iki tahta elma kasasını kucaklıyor, altları toprakla kaplı. Boyumda, bol tulum giymiş, kulak hizasına kadar uzanan dağınık, Pepto pembesi saçları var; "Georgetown ekonomi bölümü mezunu"ndan okyanus ötesi bir estetik anlayışına sahip.

Boğazımı temizliyorum: "Hey."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Yüzünün yuvarlaklığı onu yirmi beş yaşından daha genç gösteriyor.

"Az önce patronunuzla aradığım biri hakkında konuşuyordum. Belki onu tanıyorsunuzdur?"

Dottie'nin gözleri yaşlı kadından bana kaydı.

"Tamam," diyor, elma kasalarını zırh gibi kavrayarak.

"Adı Dorothy Ross. Muhtemelen Dottie olarak biliniyordur. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Yanaklarının rengi soldu.

"Hayır." Sesi yumuşaktı. "Hayır, ben, şey, o ismi bilmiyorum."

"Hımm, tamam," diyorum hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Bu çok kötü. Georgetown'da bir profesörü araştıran bir muhabirim -Curtis Bradshaw, onu televizyonda görmüş olabilirsiniz- ve ona korkunç bir şey yaptığından oldukça eminim. En son duyan oydu, o civardaydı. Belki biriniz ona rastlarsanız diye bir numara bırakabilirim?" Dottie'ye temkinli bir adım atıyorum. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Tanrım, bana bunların hepsini anlatmadın," dedi yaşlı kadın. "Elbette gidebilirsin—"

Dottie onun sözünü keser.

"Numaranı telefonuma kaydetsem mi?" diye teklif ediyor. "Önce bunları dışarı çıkarmam gerek, böylece beni takip edebilirsin."

"Harika," diyorum ve koşarak gidip kapıyı tutuyorum.

Arkamızdan kapandığında, Dottie kasaları arka verandaya bırakıp merdivenlerden çimenlere iniyor. Sessizce, yanına

gelmem için işaret ediyor.

"Dottie Lilian." Bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak söylüyorum.

Yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. "Sen kimsin lan?" diye fısıldadı.

"Açıklamama izin ver," diyorum bir adım geri çekilerek. "Birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüğüm için buradayım. İkimiz de Profesör Bradshaw'ın bir pislik olduğunu biliyoruz. Artık saçmalıklarının yanına kâr kalmasına izin vermek istemiyorum."

İşte zor kısım burası. Curt'ün Dottie'ye ne yaptığını bilmiyorum, bu yüzden ona birkaç ipucu vermem gerekiyor.

"Onun saçmalıklarını unutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum!" diye hırıltılı bir sesle konuşuyor. "Tekrar bu saçmalıklara bulaşmak, en son isteyeceğim şey."

Dönüp aramızda birkaç adım mesafe bırakarak uzaklaşıyor, ama gitmek isteseydi çoktan gitmişti. Düşünüyor. Bu iyi.

"Dinle Dottie, eğer gerçekten önemli olmasaydı burada olmazdım-"

Altın rengi akşam ışığında parlayan kahverengi gözleriyle hızla arkasını döndü. "Sesini alçalt, ben Lily'yim."

"Anladım," diyorum ellerimi kaldırarak. "Sadece bilmen gerektiğini düşünüyorum Lily, aynı şeyi diğer öğrencilere de yaptı."

Bir ihtimal var. Ya bu ona mantıklı gelecek ya da gelmeyecek. Ama yüzünün gözlerimin önünde yaşlanması - bebek gibi tombul yanaklarını bastıran ifadesindeki yoğunluk- bana bir şey bulduğumu düşündürüyor.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde beni inceliyor.

"Sanırım şaşırmamalıyım," diyor sonunda. "Onların boklukları da onun aptal defterinde mi?"

Ne saçmalıyor bu?

"Şey, anlamadım."

Kafasını şaşkınlıkla yana eğdi. Kahretsin. Artık mantıklı düşünemiyorum.

"Yani bunları başka bir yerden mi çalmış yani? Mesela haber makalelerinde falan?"

"Ah, evet, kesinlikle," diyorum, baş döndürücü bir coşku beni ele geçirirken yüzümü ifadesiz tutmaya yalvararak. "Sana da aynısını yaptığını varsaymıştım. Ama işinin "Dağılma"da olduğunu mu söylüyorsun? Bu bir üst seviye."

"İlk lanet bölümün tamamını ben yazdım."

Ağzım açık kalıyor, kendimi tutamıyorum. Kendime nefes almam gerektiğini öğretmem gerekiyor.

"Ciddi misin?" Çıkmayı başarıyorum, ayaklarımın altındaki zemin aniden sallanıyor.

Onayını omuz silkerek, sanki bana kariyerimi mahvedecek bir bomba ve hayalimdeki evin anahtarlarını tek seferde vermemiş gibi onaylıyor. (Crate & Barrel'ın teslimatının sekiz hafta süreceğini söylemesi üzerine, bu gece o yosun kanepeleri sipariş etmeyi aklımda tutuyorum.)

"Bu çok saçma," diyorum, Dottie titrediğini görmesin diye ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokarak. "Ama neden onu uyarmadın?"

Siyah Converse'lerine bakıyor. "Uzun hikaye." Sonra bakışlarımı tekrar yakalayıp gözlerini kısıyor. "Adın ne demiştin?"

"Lisa. The Chronicle of Higher Education'da çalışıyorum."

"Lisa ne?"

"Sular. Lisa Waters."

"Beni nasıl buldun? Bunu kimseye söylemedim."

"Sanırım ikimizin de paylaşacak uzun hikayeleri var," diyorum. "İstersen seninkini gizli tutabilirim."

Çatlamış alt dudağını ısırtıyor. "İçeri dönmem gerek. Nerede kalıyorsun?"

"Dağın biraz yukarısında, bir kulübede - 1800 Black Bear Drive."

Dottie'nin simit gibi kolları yukarı aşağı hareket ederken derin bir iç çekti.

"Yarın saat dört buçuk civarında işten çıkıyorum," diyor.
"Sana gelirim."

A tipi ev, şehirli birinin dağ hayatına bakışını yansıtıyor: küçük ama şık, modern mobilyalar ve koyu yeşil dolaplar ile beyaz tabaklarla dolu açık raflara sahip minimalist bir mutfak. Acaba her ay ne kadar kira geliri sağlıyor? Belki birkaç yıl sonra, Ian ve ben hayalimizdeki evde yeterli sermayeyi biriktirdiğimizde, böyle ikinci bir ev satın almayı düşünebiliriz.

Bugün hava sıcaklığı neredeyse altmış dereceye ulaştığı için, Airbnb ev sahibinin oturma odasındaki odun sobasını yakmak için bıraktığı titiz talimatları uyguladım. Bluetooth hoparlör sisteminden Phoebe Bridgers çalıyor; ofisimdeki genç kızlardan bazıları az önce onun gösterisine gitti ve Dottie'nin de kendini olabildiğince rahat hissetmesini istiyorum.

Çakıl taşlarında lastiklerin çıkardığı ses onun gelişini haber veriyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir kadeh Chardonnay dolduruyorum. Bir araba kapısı çarpıyor, ardından kapıya üç kez sertçe vuruluyor. Şarap şişesini alıp açıyorum.

"Hey!" diyorum kocaman bir gülümsemeyle. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Dottie, üzerine tam oturan bir kot pantolon ve gri bir kazak giymiş. Hatta biraz makyaj bile yapmış. Benim hakkımda ne düşündüğümü önemsiyor.

"Merhaba," diyor şaraba bakarak.

"İçeri gel! Sana biraz bundan koyayım mı? Kırmızı da var, daha çok istersen?"

"Beyaz iyidir."

Ona bir bardak getirmek için mutfığa yöneliyorum ama peşimden gelmiyor. Girişte garip bir şekilde bekliyor.

"Ciddiyim, kendini evinde hisset." Elimi salladım. "İstediğin yere otur. Ya da kendine atıştırmalık bir şeyler al."

Mutfak masasına kocaman bir tabak serdim: cips ve salsa, kraker, salam, kasabadaki ender marketlerde bulabileceğiniz hemen hemen her çeşit peynir. Karışık bir karışım ama Dottie'nin gitmek için aklına gelebilecek tüm bahaneler arasında açlık asla yer almaz.

Çekingen bir şekilde kanepeye doğru ilerliyor. "Burası çok şirin bir yer," diyor, sesi giderek daha kararlı çıkıyor.

"Şans eseri buldum," diyorum. "Yukarıya bakmak isterseniz, çatı katından manzara muhteşem."

Omuz silkiyor. "Üç yıldır bu dağlara bakıyorum. Bir noktada hepsi birbirine karışıyor."

Yani o hep buradaydı.

"Dinle," diyorum, şarabıyla oturma odasına girip kanepenin yanındaki deri askılı koltuğa otururken. "Dün öylece aniden geldiğim için gerçekten özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum.

"Ama sana başka türlü nasıl ulaşabileceğimi bulamadım. Profesör Bradshaw'ın seni becerdiğini anlıyorum ama neden böyle saklanıyorsun?"

"Önce sen başla," diyor, sesinde yeni bir tonlamayla. "Bana gerçekte kim olduğunu ve beni nasıl bulduğunu anlattıktan sonra sana hikayemi anlatacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum. "Sana söylemiştim, muhabirim. Lisa Waters, The Chronicle of Higher Education'dan."

"Lisa Waters kızıl saçlı." Dottie gözlerini kıstı. Yüzümün kızardığını hissettim. "Buralarda, ormanlık alanda Google'ı nasıl kullanacağımızı hâlâ biliyoruz."

"Şey... Dottie, ben..."

Bunun bir ihtimal olduğunu biliyordum ama onun açık sözlülüğü beni tökezletiyor. Neyse ki sözümü kesiyor.

"Sahte isim kullandığı için birini yargılayamam elbette," diyor. "Ama bana hakaret etmeyin. Artık saçmalamayı bırakmanın zamanı geldi."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Özür dilerim, bunu seninle denememeliydim. Zeki olduğunu duymuştum; ekonomi bölümünün en zekisiymişsin."

Dalkavukluk doğru bir hareket gibi görünüyor.

"Kimden duydun?"

"Arkadaşın Chloe."

Dottie'nin ağız parçaları.

"Hemen şimdi bana kim olduğunu söyle," diye talep ediyor.

"Elbette," diyorum. "Gerçek adım Margo—Margo Tanner." Ian, sonunda soyadını aldığımı duysa çok sevinirdi. "Sana karşı dürüst olmalıydım. Muhabirlik meselesini sadece Georgetown'da tam zamanlı bir teklif alma şansımı mahvetmek istemediğim için kullanmaya başladım. Geçen dönem orada misafir profesördüm."

Bugün öğleden sonra yeni kapak hikayesini düşündüm, belki bir yedeğe ihtiyacım olur diye. Son zamanlarda yaptığım onca pratik sayesinde, oldukça kolay bir şekilde kendi kendine oluştu.

"Bir gün, birkaçımız fakülte salonundaydık ve Profesör Bradshaw'ın yanında, The Economist'e göndermeyi düşündüğü bir makalenin taslağı vardı. Ya da belki de The Wall Street Journal'dı. O kısım önemli değil," diyorum, telefonunu çıkarıp onu da Google'da aramasını umarak. "Sadece şöyle bir baktım ama öğrencilerimden birinin

sözlerini hemen tanıdım. Çok özel bir ifadeydi" -Dottie'nin arkasındaki pencereden, daha önce bana ilham veren aynı devasa ağaç dalı rüzgarda sallanıyordu- "pandemi sırasında tedarik zincirinin nasıl 'yüz yıllık bir fırtınada bir ağaç dalı gibi' kırıldığı hakkında."

Dottie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor. İnaniyor.

"Öğrencimin Profesör Bradshaw'dan bir şekilde intihal yaptığını varsaydım, tam tersi değil, bu yüzden bir sonraki derste ona sordum. Bunların ilk önce kendi sözleri olduğuna yemin etti; Profesör Bradshaw'a verdiği bir ödevde de aynı ifadeyi kullandığına. Zavalılık, kendi yazısını tekrar kullandığı için ona kızabileceğimi düşündü."

"Vay canına," diye mırıldandı Dottie.

"Bradshaw'ın kadrolu bir öğrencisi vardı ve ben kimsenin tanıdığı biri değildim. Kimsenin bana inanıp inanmayacağından emin değildim ve sınıfımdaki kız da bunu büyütme istemiyordu. Ama bu beni çileden çıkardı, biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Neyse, sonra senin hakkında bir şeyler duydum; kaybolan o parlak öğrenci."

Yüzü hafifçe aydınlanıyor. "Hâlâ orada benden mi bahsediyorlar?" diye soruyor Dottie.

"Evet, kesinlikle." Başımı coşkuyla salladım. "Bradshaw'ın derslerinde çok başarılı olduğunu duydum, bu yüzden acaba sana da aynısını yapmış olabilir mi diye merak etmeye başladım."

"Tamam... ama Chloe ile konuşmaya nasıl başladın?"

Bu kısım biraz daha hassas. Geri dönüştürülmüş ahşap sehpadan neredeyse boşalmış bardağımı alıyorum. "Hızlıca bir doldurayım." Bu bana detayları bir kez daha kafamda gözden geçirmek için biraz zaman kazandıracak. "İhtiyacın var mı?"

Dottie başını sallıyor.

"Ee, Chloe," diyorum, mutfakta kendime yeni bir bardak doldurup ellerimi durulamak için lavaboyu açarken. "Kimse nerede olduğunu bilmediği için, kiminle yakın olduğunu sordum." Oturma odasına geri dönüyorum. "Kim olduğunu hatırlamadığım başka bir profesör, Chloe'nin senin en iyi arkadaşın olduğunu söyledi."

"Belki de Profesör Huntington'dı?" diye soruyor Dottie, umutlu bir yüzle. En ufak bir suçluluk duygusunu bile bastırıyorum. Odaklanmalıyım.

"Evet, evet, Huntington, doğru. Neyse, senin aksine Chloe'yi bulmak kolaydı. Ona aptal Lisa Waters muhabiri hikayemi anlattım; dediğim gibi, Georgetown'daki üst düzey yetkililerin kadrolu bir öğretim üyesi hakkında bilgi topladığımı öğrenmesini istemezdim."

Dottie başını sallıyor. Ben devam ediyorum.

"Bu yüzden Chloe'ye Bradshaw hakkında bir makale aradığımı ve sana bir şekilde haksızlık ettiğine dair bir söylenti duyduğumu söyledim. Sadece ona doğru gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordum."

Dottie öne eğildi. "Peki sana ne söyledi?"

Duraksayıp, girmek üzere olduğum kumarı tartıyorum. Dottie'ye onu takip etme zahmetine girmemin inandırıcı bir nedenini söylemem gerekiyor. Bu hâlâ en iyi seçenek gibi geliyor.

"Kesin olarak hiçbir şey bilmediğini, ancak ayrılmanızdan birkaç ay önce dizüstü bilgisayarınızda tanımadığı bir hesapta bir e-posta gördüğünü söyledi. Profesör Bradshaw'ın bir konuda yalan söylediğini söyleyen anonim bir mesaj yazmış gibi görüldüğünü söyledi."

Dottie inanmaz bir şekilde irkildi. "Ne? Chloe bunu nasıl görmüş olabilir ki?"

Boğazım düğümleniyor.

"Şey, tam olarak emin değilim. Bana tüm detayları vermek istemedi," dedim yavaşça. "Tuhaf davrandığını ve

senin için endişelendiğini söyledi. Bu yüzden eşyalarını karıştırmış olabileceğini düşünüyorum."

Dottie sanki bin yıl boyunca sessiz kalıyor, gözlerini kısarak bakıyor, her geçen saniye tansiyonum yükseliyor.

"Bu tuhaf," diye sonunda söylüyor. "Gönderir göndermez hepsini sildiğimi sanmıştım." Nabzım kulaklarımda gümbürderken bir an daha sessiz kalıyor. "Neyse," diye iç çekiyor. "Sonra ne olacak?"

Kendimi koltuğa bırakıyorum.

"Chloe ile konuşmak beni haklı çıkardı, bu yüzden gerçekten muhabir olan bir arkadaşımın, gazetelerin insanları bulmak için kullandığı bir veritabanında adınızı aratmasını istedim." Adliyeye yapacağım küçük geziyi atlamaya karar verdim. "Veritabanının sizin için tek bağlantısı antika dükkanının adresiydi."

Dottie tekrar başını sallayıp şarabının kalanını içiyor. Ben de mutfaktan şişeyi almak için ayağa kalkıyorum.

"Ama neden bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyor. "Bana sadece doğru olanı yapmak istediğini söyleme."

Ben doldururken Chardonnay bardağına doğru akıyor.

"Hayır, haklısın," diyorum. "Bunu iyi niyetimden yapmıyorum. Bradshaw'da istediğim bir şey var ve bir nüfuza ihtiyacım var."

"Pekala," diyor Dottie, tekrar bana doğru eğilerek, "bu ne?"

"Georgetown ekonomi fakültesinde bir yer. Yeni kadro açmıyorlar, bu yüzden işe alınmamın tek yolu birinin ayrılması. Ve kadrolu birini işten çıkarmak için geçerli bir sebep varsa, o da öğrencilerin çalışmalarını çalmak."

"Kahretsin." Sonunda gülümsüyor. "Bu çok havalı."

"Teşekkürler." Gülüyorum. "Peki, bana yardım edecek misin?"

Düğümlü çam zemine baktığında gülümsemesi kayboluyor. Düşünebilmesi için sessiz kalıyorum.

"Sanırım neye ihtiyacın olduğuna bağlı," diyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Ne olduğunu bana anlatsana, oradan sonrasını çözelim."

Derin bir nefes alıyor, ardından Chardonnay'den uzun bir yudum alıyor. Tüm hikayeyi ortaya çıkaracak sıvı cesaret.

Dottie ağırlığını kanepeye verip bir bacağını altına aldığında odun sobasındaki odun çatırdıyor.

"Kitabının çıkmasından yaklaşık bir ay önceydi," diye başlıyor. "Bradshaw bana bir e-posta göndererek, ofis saatleri içinde gelip benimle bir konu hakkında konuşmamı istedi. Bu alışılmadık bir durum değildi. Yıllardır onunla ders alıyordum ve bir yaz babasıyla çalışmışım, yani oldukça yakındık."

Başımı sallıyorum, ayrıntıları ne kadar merak ettiğimi belli etmeden onu devam etmeye teşvik etmek istiyorum.

"Böylece ofisine gittim ve masasında kitabın ilk kopyalarından biri vardı. Bana, açılış bölümüne ilham vermemde yardımcı olduğum için teşekkür etmek istediğini söyledi - kullandığı kelimeler bunlardı - ve kitap çıkmadan önce, hemen orada, önünde okumama izin vermek istediğini söyledi."

Aman Tanrım, ağzım sulanıyor. Keşke onu korkutmadan kaydedebilseydim.

"Şimdi geriye dönüp baktığımda," diyor, "nasıl tepki vereceğimi görmek istediğini biliyorum; sorun yaratıp yaratmayacağımı görmek istiyordu."

"Ne hakkında?" diye dürttüm.

"İkinci sınıftayken onun için yazdığım bir final ödevini neredeyse kelimesi kelimesine kopya etmesiyle ilgili."

"Aman Tanrım." Sandalyeye yaslandım, deri pantolonum gıcırdadı, zihnim sanki Broadway müzikalinde oynuyormuş gibi hoplayıp zıplıyordu. "Bütün gazete mi? Bu çılgınlık."

"Sanırım birkaç şeyi değiştirdi, böylece daha çok kendisine benzesin diye, ama evet, aslında ilk bölümün tamamını ben yazdım. Araştırma, düzenlenme biçimi, belirli örnekler... hepsi bana ait."

Bu üç Michelin yıldızlı harika bir şey. Curt'ün kışını duvara çivilemekten ve onun o kendini beğenmiş, şımarık, üçüncü kalede doğmuş solucan gibi kıvranmasını izlemekten başka bir şey yapmayacağım.

"Bir saniye bekle." İçimde o kadar çok adrenalin var ki ayağa kalkmak zorundayım. İş çantam ön kapının yanındaki bir askıda asılı duruyor, ben de gidip Falling Apart'ın kopyasını alıyorum. Yanımda getirmek doğru şeymiş gibi geldi. Ama Dottie parlak sarı kapağı görünce, sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Bu çöpü neden taşıyorsun?"

"Özür dilerim," diyorum utangaç bir tavırla. "Merak etmiştim sadece. Yüzde otuz indirim vardı, yardımcı olursa."

Kitabın genel temasını tanıtmak için Wayfair'e özel bir yemek masasının yolculuğunu oldukça akıllıca anlatan ilk bölümü açıyorum. Güneydoğu Asya'daki ucuz odunu tedarik eden kauçuk ağacı çiftliğinden; odunu ucuza mobilya parçalarına dönüştüren yakındaki fabrikaya; hafif malzemeler kullanma ve her şeyi parçalara ayırma becerisi sayesinde her zamankinden daha fazla masa alabilen nakliye konteynerine; bitmiş ürünü koltuğunun rahatlığında üç yüz dolara satın alan tüketiciye kadar uzanıyor. Kitabın en büyüleyici kısmı buydu.

Dottie'ye uzatıyorum. "Bunların hepsi gerçekten senin mi?"

Almayı reddediyor. "Lütfen bana baktırmayın. Evet, gerçekten benim."

"Özür dilerim," diyorum, acı dolu ifadesinin şaka olmadığını fark ederek. Kitabı sandalyenin altına ittiğimde duruşunun yumuşadığını görünce rahatlayarak yerime oturuyorum. "Peki, Bradshaw'ın ofisinde okuduktan sonra ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Sanki uyuşmuş gibiydim. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sayfalardan başımı bile kaldırdığımı sanmıyorum. Sadece yüzüne bakmak istemediğimi hatırlıyorum. Sonra midem bulanacak gibi hissettim, bu yüzden kalkıp gittim."

"Seni takip etti mi?"

"Hayır. Ama babası Curtis Senior ertesi gün beni aradı."

"Ne oluyor be?"

"Onu tanıyordum çünkü onun hedge fonunda staj yapmıştım. İlk başta ondan haber aldığımda rahatlardım çünkü belki yardım etmek ister diye düşündüm."

"Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum, belki de paniklediğim ve net düşünemediğim içindir? Bana her zaman çok iyi davranmıştı."

"Tamam, ama aslında ne istiyordu?"

Dottie kuru bir şekilde gülüyor.

"Anlaşma yapmak için aramış. Profesör Bradshaw'ı epey korkutmuş olmalıyım ki doğruca babama koşup kimseye söylememem için bana borcunu ödemesini istedi."

Öfke uyanıyor, bağırsaklarımda çözülüyor. Curt, seni şımarık küçük orospu. Seni siktiğimin ucuz Kendall Roy'u.

"Lanet olsun," diyorum.

"Evet." Dottie, uzun bir yudum daha şarap içmek için duraksıyor. "Curtis Senior, oğlunu asla affedemeyeceğini ve özellikle de bana bu kadar değer verdiği için hiç kimseden bu kadar tiksinimediğini söyledi." Bu anıyı hatırlayınca gözlerini deviriyor. "Eminim hepsi saçmalıktı. Sonuçta, pislikler her zaman kendilerinden olanları korur, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyorum öfkeyle.

"Bana elli bin dolar havale edeceğini söyledi. Üstelik öğrenci kredilerimi de ödeyecekti. Curt'ün yaptığı hata ortaya çıkarsa tüm aile için utanç verici olurdu, dedi ve tek istediği, yaptığım işin karşılığını aldığımı hissetmem ve hayatıma devam edebilmemdi."

Bu, Curt ile babası arasındaki anlaşmazlığı açıklıyor. O zengin ihtiyar muhtemelen asil bir şey yaptığını düşünüyor, ama o da oğlu kadar kötü.

"Bu geri çevrilmesi zor bir teklif," diyorum Dottie'ye.

Yüzümü süzdü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Muhtemelen o kitaptan Curt'ten daha fazla para kazanmışsındır."

"Bunu aldığım için kötü biri olduğumu düşünmüyor musun?"

Aklıma geliyor ki, bunu ona ilk anlatan kişi benmişim. Üç yıldır tek başına yaşıyormuş. Öfkesi biraz diniyor ve biraz hüzün çöküyor.

"Gerçekten istemem," diyorum nazikçe. "Ben de alırdım."

Spor ayakkabılarına bakıyor. "Çok zengin bir aileden gelmiyorum," diyor. "Benim için çok paraydı."

"Cidden, bunu haklı çıkarmana gerek yok." Uzanıp dizine vurdum, haddimi aşmadığımı umarak. "Ama yine de seni buraya kadar getiren şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Derin bir iç çekiyor ve kalan Chardonnay'i kendi şarap kadehine dolduruyor.

"Kendimi korkutmaya başladım," diye yavaşça söze başladı. "Parayı aldıktan sonra bir süreliğine kendimi iyi hissettim. Bradshaw'la hâlâ bir dersim vardı ve yarıyılın sonuna gelmiştik, bu yüzden devam etmek zorundaydım. Arkalarda oturup soru sormayı bıraktım. Ama sonra kitap çıktı ve sanki patladım. Kampüs kitapçısının vitrininde büyük bir sergileri vardı ve Bradshaw'ın yaptığı tüm o lanet olası basın açıklamaları zaman tüneline retweet'lenip duruyordu."

Her yerdeydi. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir öfke hissettim."

Ona yalnız olmadığını söylemek istiyorum. Bazen, sanki kendi öfkem tenimi delip her şeyi yakıp kül etmekle tehdit ediyormuş gibi.

"Çok kötü olmalı," diyorum Dottie'ye anlayışlı bir bakış atarak.

"Öyleydi," diyor. "Kendimi tanıyamadım. Sonra da en aptalca şeyi yaptım. Amazon'da Bradshaw'a güvenmeyin diye insanları uyaran bir yorum bıraktım. Kullanıcı adımlı üç nokta yaptım -bilirsin, üç nokta gibi?- ama Bradshaw'ın bunun Dottie anlamına geldiğini anlayacağını biliyordum. Sadece zihnine girmek istedim, anlıyor musun? Hissettiklerimin bir kısmını ona hissettirmek istedim."

Başımı sallıyorum.

"Bir şekilde tepki vereceğinden emindim," diyor. "Amazon puanlarına dikkat etmiş olmalı. Ama ondan hiçbir şey duymadım, bu da beni daha da sinirlendirdi." Şarap, sözlerinin etkisini azaltmaya başlamıştı. "Sonra kitap hakkında yazan bir muhabire isimsiz bir e-posta gönderdim. Ona iletmesi gerekeceğini düşündüm."

Başımı sallamaya devam ediyorum, her ayrıntıyı sindirmeye çalışıyorum. Ateş tekrar patlıyor.

"Chloe'nin sana bahsettiği e-posta buydu. Bunu bulmasına çok utandım."

"Ah, merak etme. Chloe senden çok hoşlanıyor. Bir gün Fed başkanı olacağını düşündüğünü söyledi."

Bu Dottie'yi güldürüyor, bu da onu tüm bunları tekrar yaşamaya zorlamam konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Neyse," diyor, yüzünde hafif bir gülümseme belirip kaybolarak. "Kendimi kötü hissediyordum ve bir ara, Profesör Bradshaw'ın derslerini daha rahat izleyebilmek için derslerden önce içmeye başladım, bu da çok yardımcı oldu."

Sonra daha çok içmeye başladım, genel olarak sürekli, ve oda arkadaşlarımla daha çok partiye falan gitmeye başladım. Eskiden bunlara pek meraklı değildim ama bir tür kendini koruma içgüdüğü haline gelmeye başlamıştı."

"Anlaşıldı," diyorum.

"Sonra bir gece..." Duraksadı, gözleri ateşe kaydı. "Bir gece tek başıma bir partiye gittim." Başparmağındaki gümüş yüzükle gergin bir şekilde oynuyor. "Çalıştığım Meksika restoranının benim bölümümde oturan adamlar vardı. Müdürüm bakmıyorken beni birkaç shot içmeye ikna ettiler ve vardiyam bittikten sonra kardeşlik evlerine gelmemi istediler."

Üniversitede sınıf arkadaşlarıma hizmet etmenin ne kadar aşağılayıcı olabileceğini hatırlıyorum; onları ardı ardına Jägerbomb'larla eve getiriyordum, ama sonra öyle sarhoş oluyorlardı ki, herkes bahşiş vermeden kaçmayı çok komik buluyordu. Öfkem tekrar alevleniyor ve kaynamaya başlıyor.

"İşten çıktığımda gece yarısını geçmişti," diye devam ediyor Dottie, "ve daha Salı günüydü, yani oda arkadaşlarım çoktan yatmıştı. Ama yorgun değildim ve istediğim son şey eve gidip orada öylece yatıp her şeyi düşünmekti, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Parti, çılgınca kalabalıktı. Duvardan duvara cesetler falan. Ama nedense bodrumdaki adamlardan birini hemen buldum - ya da belki de o beni buldu, tam emin değilim. Bana bir yumruk attı, kocaman sarıldı falan, ama sanırım bana adını bile söylemedi."

Bu hikâyenin nereye gittiğini inkar etmek imkânsız hale geldikçe midem bulanıyor.

Dottie derin bir nefes alıp şarabından bir yudum daha alıyor.

"Başka bir şey söylemene gerek yok." diye fısıldıyorum, çığlık atmak istesem de.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda iyileşiyor. "Başka bir şey hatırlamıyorum zaten," diyor. "Sadece bir flaş ışığı ve ayakkabılarımın dans pistine yapışıp kalması. Sonra da... ertesi gün. Ve alt ranzada onun yanına sıkışmıştım." Sesi titriyor. "Ağrıyordum," diyor kendini toparlayarak, "ve kan tadı aldım. Düştüm mü, yoksa bana yaptığı bir şey mi bilmiyorum ama dudağım patlamıştı."

"Dottie, çok üzgünüm."

"Giysilerimi onun yerinde buldum," diye devam ediyor, "ve o uyanmadan önce gizlice dışarı çıktım."

"Sence sana uyuşturucu mu verdi?"

"Kesinlikle. Ama aynı zamanda sarhoştum, bu yüzden bana kim inanırdı ki? Ve şimdi kampüste bakmaya dayanamadığım iki adam vardı, anlıyor musun? Sanki orası beni diri diri yiyordu."

Asit boğazıma doğru tırmanıyor.

"Kaygı dayanılmaz hale gelene kadar yaklaşık bir hafta daha dayandım," diyor, "tek istediğim kısa bir süreliğine de olsa oradan ayrılmaktı. Burayı seçmemin sebebi, kelimenin tam anlamıyla Gizli Şehir olmasıydı. Cennet gibi geliyordu."

Daha fazla şarap içmek için duruyor, başparmağının kenarıyla ağzının kenarını siliyor, gümüş yüzük ışığı yakalıyor. "Burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Her zaman geri dönüp mezun olmayı, belki de çoğu insan etrafta yokken yaz boyunca kredilerimi tamamlamayı planlamıştım. Ama burada bir ritim yakaladım. Daha önce ne kadar tükenmiş olduğumu fark etmemiştim, biliyor musun? On dört yaşımdan beri çalışıyordum, üniversite için para biriktiriyordum. Georgetown'da olduğum süre boyunca garsonluk yaptım ve hâlâ üç nokta sekizim vardı. Çok yorucuydu." Bir içki daha alıyor. Ateş çıkırdıyor. "Ama burada olmak kolay. Dün dükkanda tanıştığın Linda, misafir evini bana neredeyse bedavaya kiraladı. O elli bini sonsuza dek idare ettirebilirim."

"Ama senin koca bir gelecek planlamıştın," diyorum, sesim sakın olsa da, o odun sobasının kapılarını açıp tüm dünyayı yerle bir etmek istiyorum. "Hiç merak etmiyor musun?"

Dottie omuz silkti. "Bazen."

"Ama Curt'a" -kendimi düzeltiyorum- "Profesör Bradshaw'ın tüm hayatının yönünü değiştirmesine kızmıyor musun?"

Tekrar omuz silkiyor, sonra gülüyor. "Bazen."

"Sana inanmıyorum."

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor. "Belki bir gün yine o hayata sahip olurum, ama aynı zamanda beni perişan da edebilir. Bu hayat basit. Biraz sıkıcı ama huzurlu. Yani, şu haline bak, ilerlemek için bütün bu çılgınlıkları yapıyorsun. Dürüstçe mutlu olduğunu söyleyebilir misin?"

Vay canına. Ne oluyor yahu? Saçmalık mı? Benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Zaten yirmi beş yaşında biri mutluluktan ne anlar ki?

Pişman olacağım bir şey söylememek için yanağımın içini ısıyorum, sonra iki saatten uzun bir süre sonra ilk kez telefonuma gizlice bakıyorum. Saat yediyi geçiyor. Ian'dan üç mesaj var.

"Üzgünüm Dottie, bunu kontrol etmem gerek."

Selam bebeğim, umarım iyi bir gün geçiriyorsundur. Sadece istediğin gibi Fritter almaya yukarı çıkacağımı haber vereyim.

Sonraki iki mesaj, birlikte çekilmiş özçekimleri. İkisi de çok tatlı görünüyor, Fritter'ın açıkça banyoya ihtiyacı olsa da (keşke bir köpek annesi için Çocuk Koruma Hizmetleri'ni arayabilseydik). Mesafe konusunda dedikleri doğruymuş. Ian'ı özleyorum. Belki çok katlı bir evimiz olduğunda onu her gün özleyebilirim. İçimde bir şeyler kıpırdıyor, işe geri dönme zamanının geldiğini hatırlatıyor. Buraya Dottie ile birbirimizin saçını örmek için gelmedim.

Sizi seviyorum, yazıyorum. Yarın görüşmek üzere.

Tekrar Dottie'ye bakıyorum. "Akşam yemeğine kalmak ister misin? Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Puttanesca makarna için tüm malzemelerim var."

Bir an tereddüt ediyor. "Çok zahmetli olmayacağından eminsen," diyor. "Sanırım bir süre araba kullanmamalıyım."

"Hiç sorun değil."

Özellikle de yapmam gereken daha çok iş varken.

Dolaplardan birinden bir tencere çıkarıp suyla dolduruyorum. Ocağa koyduğumda, aklımdan geçen soruyu soruyorum: "Peki, hala sende mi?"

Dottie şaşkın görünüyor. "Neyiniz var?"

"Kopyaladığı kağıt."

"Ah..."

Alt dudağını ısıyor. Bıçağımın düz tarafını bir sarımsak dişine bastırıyorum ve kabuğunun o tatmin edici yarılışını hissediyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Teslim ettiğimde aldığım e-posta da bende. Bu, makalemin kitaptan önce geldiğinin kanıtı."

Zihnimde bir havai fişek gösterisi kopuyor ama sarımsağı doğrarken yüzümü ifadesiz tutuyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

"Paylaşmaya razı olur musun?" diye sordum soğukkanlılıkla, gözlerim bıçağa odaklanmıştı.

Bir kutu zeytin açıp içindeki sıvıyı dökerken yine sessiz kalıyor. Sonra kavanozdan iki yemek kaşığı kapari alıp kesme tahtama döküyorum. Bıçağımın tahtaya vurması ve hoparlörlerden gelen Haim sesi -ofisimdeki gençlerin bir diğer favorisi- tek duyulan sesler.

"Sanırım hâlâ düşünmem gerek." Dottie'nin sesi titriyor. "Tekrar bu işlere bulaşmanın benim için iyi olacağını sanmıyorum."

"Anlıyorum." Tencerenin altındaki ocağın sonuna kadar açık olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. "Ama

adını bu işe karıştırmasam olmazdı. Makalenin varlığı ve Profesör Bradshaw dışında birinin yazmış olması bile muhtemelen yeterli olurdu."

Buzdolabından ikinci bir şişe şarap çıkarıyorum. Yarım kadeh daha, Dottie'yi sömüren bir pisliğin daha beni kemiren suçluluk duygusunu gidermeye yetecektir. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, gerçekten. Ama asla anlamayacak.

Bir demet maydanozu yıkayıp bir kağıt havlunun üzerine koyuyorum. Sonra Ian'ın özçekimlerine tekrar göz atıp tüm bunların neden buna değdiğini kendime hatırlatıyorum.

Ev yok, bebek yok. Ev yok, aile yok. Ev yok, hayat yok.

Hayalimi korumak için buradayım. Hiçbir şey bundan daha önemli değil.

Kapıdan içeri girdiğim anda bunu görüyorum.

Küçük. Pürüzsüz. Siyah.

Mutfak tezgahında yabancı bir cisim. Oraya ait olmayan bir şey.

Anahtarlarımı rafa koyup çantalarımı girişe bırakıyorum, gözlerimi hiç ayırmıyorum. İki adım sonra kelime görüş alanıma giriyor: Nokia.

Kapaklı bir telefon. 2003'ten buraya zaman yolculuğu mu yaptı?

"İlan?" diye seslendim.

Cevap yok. Yola yeterince erken çıktığım için hâlâ uyuyor olabileceğini düşündüm ama yatak odası kapısı ardına kadar açık ve daire sessiz. Fritter'la sabah yürüyüşüne çıkmış olmalı.

Telefonu avucumda tutuyorum. Üniversiteden beri böyle bir telefon görmemiştim sanırım. Açtığımda ekran kendini gösteriyor, şifre gerekmiyor. Daha basit bir zamandan kalma bir teknoloji.

Okunmamış bir mesaj var. Üzerine dokunuyorum, sonra bunların böyle çalışmadığını hatırlıyorum. Sonunda eriştiğimde, bunun aslında bir telefon olmadığını fark ediyorum.

Bu lanet bir el bombası.

Keşke hala bu yatakta olsaydın. Fritter'la tanışmak çok güzeldi. Sevgilerimle.

Sadece bir telefon numarasından geldi, üzerinde isim yok. Sabah 8:29'da, on dört dakika önce geldi.

Telefon kuvarsa çarpıyor. Kafamı mikrofon geri bildirimine benzeyen bir ses dolduruyor; ellerim kontrolsüzce titriyor, vücudumun geri kalanını saran bir depremin merkez üssü gibi. Vinil döşemeye çömelıyorum, nefesim hızlı ve sığ. Hiperventilasyon böyle mi hissettiriyor? Panik atak mı geçiriyorum? Kendimi sahte ahşap dokusuna odaklanmaya zorluyorum. Dalgalar ve çizgiler, dalgalar ve çizgiler. Doğanın plastik bir taklidi.

Gerçekten bu ucuz lanet olası zeminlerden nefret ediyorum.

Ama şimdi bana yardım ediyorlar. Her tahtada tahıl deseninin kaç kez tekrarlandığını saydıkça, tiz çınlama azalıyor, titreme azalmaya başlıyor, nefesim düzene giriyor.

Tezgâhın kenarına tutunarak çekinerek ayağa kalkıyorum. Telefona bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Şimdi onunla ne yapacağım? Bir tümör, muhtemelen ölümcül. Ama ne kadar acıtsa da, onu dürterek içinden nasıl bir çirkinlik sızdığını görme dürtüsüne karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

Kararımı veremedim, dışarıdaki koridorda insan ve köpek ayak sesleri duyuyorum. Fritter'ın köpek künyelerinin şingirtisini, ardından lan'ın kapımızdaki anahtarını duyuyorum.

Sonra hiçbir şey.

Sürgü artık kilitli değildi. Onun, tam diğer tarafta, bunu sindirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Zaten burada olduğum gerçeğine kendini hazırlıyordu.

Telefonu nereye bıraktığını hatırlıyor mu? Yoksa sadece yanında olmadığını mı biliyor?

Sap dönmeye başlayınca, tezgahın üzerinden kapıp kot pantolonumun beline sokup flanel gömleğimin altına saklıyorum. Önce Fritter'ın bakımsız yüzü beliriyor. Kapıdan içeri girip bana doğru geliyor. Eğilip onu öpücüklerle

boğuyorum ve lan'ı birkaç değerli saniye daha görmemeye çalışıyorum. Eskisi gibi görünmeyeceğini, bir daha asla görünmeyeceğini biliyorum. Bu trajediyi elimden geldiğince erteleyeceğim.

"En iyi oğlum kim?" Fritter'ın yüzünün iki yanından tutup parlak siyah burnunu öpüyorum. Gözlerimdeki acıyı göz kırparak atarken, neşeli kuyruğu buzdolabına çarpıyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Merhaba!" diyorum neşeyle.

lan'ın çenesinin sert hatları bir anda yumuşadı. Kaşlarındaki kırışıklık kendiliğinden düzeldi. Dönüşüm o kadar hızlı gerçekleşti ki, sakladığı bir şey olduğunu bilmesem fark etmezdim. Gülümsemesi -gözlerinin kenarlarını aşağı doğru kıvrıp içindeki yeşili hafifçe parlatışı-beni paramparça etti. Ona sarılmak için eğildiğimde, vücudundaki gerginliğin geri kalanının da gittiğini hissettim.

Bununla kurtulduğunu sanıyor.

"Erken geldin." Alnımdan öpüyor. Midem bulanıyor, kafamın içindeki çınlama yeniden artıyor. "Jordana'nın yanında daha fazla kalamadın mı?"

lan şaka yapmış, diye kendi kendime söylüyorum. Şakaya gül.

Gülüyorum.

"Aslında, ofis dışında onunla biraz vakit geçirmek güzeldi. Şafak vakti uyandım ve tekrar uyuyamadım, bu yüzden trafiğe takılmadan yola koyulsam iyi olur diye düşündüm." Kendimi konuşurken duyuyorum ama kelimelerin benden çıktığına pek ikna olmuyorum. "Mesaj atabilirdim ama seni uyandırmak istemedim."

"Ne mutlu bize ki seni bu kadar çabuk geri alabildik." Gözleri tezgaha kaydı, sonra yanımdan geçip daireyi aradı. "Natalie onu almaya gelmeden önce sen de biraz Fritter keyfi yapacaksın."

"Siz de erken başlamışsınız." Çantalarımı girişten alıp yatak odasına yöneliyorum, kapıda duruyorum. "Vay canına, yatağı bile yapmışsın!"

Ian yatağı hiç toplamaz. Cuma günü bıraktığım aynı toplanmış yatak. Bütün hafta sonu burada uyumadı. Bu yalancı orospu çocuğu.

"Şey, evet. Sanırım seni çok özlemişim."

"Ben de seni özledim." Bunu söylemek fiziksel olarak acı verici.

"Aç mısın? Krep yapabilirim."

"Elbette, kulağa harika geliyor. Hemen hızlıca duş alacağım."

Fritter yatak odasından banyoya kadar peşimden geliyor. Arkamızdan kapıyı kapatıp suyu açıyorum. Küvetin kenarına oturuyorum, Fritter'ın çenesi dizlerime dayanıyor. Gözyaşlarımın yoğunluğu beni şaşırtıyor. Buraya taşındığımızdan beri Ian'dan nefret ettiğimi hissettiğim o kadar çok an oldu ki. Yani, ondan gerçekten nefret ettiğimi. Ama eğer onu hâlâ sevdiğimden şüphe ettiysem, şu anki - tamamen mahvolmuş- hissiyatım, benim onaylanma sebebim.

Fritter hafifçe sızlanıyor, gözlerindeki endişe beni toparlanmaya zorluyor. "Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Her şey yolunda."

Kıyafetlerimi çıkarıp telefonu, Ian duş alırken içeri girerse diye lavabonun altındaki bir tampon kutusuna saklıyorum. İşim bitince kutuyu alıp dolabın üst köşesinde, kaçak ev numaralarımın yazılı olduğu çantalardan birinin içine tikiyorum.

★ ★ ★

"Peki, dün gece neler yaptın?" diye soruyorum, tabağımdaki yapışkan, az pişmiş pankeki iterek, birkaç ısırık aldıktan sonra midem bulanıyor.

Banyodan tekrar çıktığımda, Ian kanepenin minderlerini yerine koyuyordu; televizyon kumandasını arıyordu, dedi. Fritter yanımdan ayrılmadı; şimdi masanın altında, ayaklarımın üstünde yatıyor. Sanırım anlıyor. Sonuçta Ian'la birlikteymiş. Nerede olursa olsun.

"Ah, pek sayılmaz," diyor Ian. "Yukarı çıkıp Fritter'ı aldıktan sonra uzun bir yürüyüşe çıktım, sonra Brant bir ara uğradı, pizza sipariş ettik ve birkaç bira içtik. Ya sen?"

Hiç aksatmıyor. Ian'ın benim kadar iyi bir yalancı olabileceği neden hiç aklıma gelmedi? Belki de benden daha iyidir.

"Biz de oldukça sakın bir gece geçirdik. Makarna pişirdik, şarap içtik. Erken yattık." Kahvemden bir yudum aldım. "Brant nasıl? Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

Ian gülüyor. "Evet, aslında o senin favorin değil, değil mi?"

"Doğru."

Şimdi anlıyorum ki, onu güvenilir bir mazeret yapan şey tam da bu. Neredeyse hiç yanında olmadığım için, Ian'ın kimliğini ifşa etme şansı muhtemelen hiç olmayacak. Ian'ın Brant'le takıldığını iddia ettiği başka anlar var mı diye hafızamı yokluyorum. Annesinin tavuğunu yaptığım gece, sabahın üçüne kadar eve gelmediğinde yanında olduğunu söyledi. İçimde bir şey tıkırdıyor, sanki sonunda vites değiştiriyorum. Ve işte orada, yoğun ve yakıcı, öfke şoku aşarak yürek acısını yakmaya başlıyor.

Ian çiğnerken konuşmaya devam ediyor. "Biliyor musun, o hep aynı Brant." Çatalı bir şurup birikintisinin içinden gıcırıyor. Dilinde krep ezmesi görüyorum. "Yeni bir kız arkadaşı var ama kız ona fazla iyi geliyor, bu yüzden ne kadar süre daha yanında kalacağını kim bilebilir ki?"

"Öyle mi? Adı ne?"

"Aleks."

Çok hızlı söylüyor. Dudaklarında çoktan oluşmuştu. Demek o o. O lanet telefonun diğer ucundaki o.

Tam o sırada telefonum titredi ve tabağımın kenarındaki bıçağın şıkırtısı duyuldu.

Dottie'den bir mesaj. Hâlâ ondan haber beklediğimi unutmuşum; dün gece kulübeden cevap vermeden ayrıldığını. Yaklaşık kırk beş dakika öncesine kadar en büyük endişem, kağıdına ulaşmaktı.

Georgetown web sitesinde hiçbir yerde görünmüyorsun, yazıyor. Kim olursan ol, sana lafım yok.

"İlginç bir şey var mı?" diye soruyor lan.

Öfkemi, bir başka yapışkan ısırıkla birlikte bastırıyorum.

"Sadece spam."

lan, Capitol Hill'deki dar ve ağaçlıklı bir sokakta, senatörlere ve lobicilere milyonlarca dolara satılan türden, çok daha görkemli görünümlü sıra evlerle çevrili, eski püskü bir tuğla apartman binasında yan tarafını beceriyor.

Bunu şimdi biliyorum çünkü tam karşısında park etmişim, kıvrılmış bir yılan iki iğrenç fareyi bekliyor ve izliyor.

İlişki yedi hafta önce başladı. Ya da en azından lan, sanki siktiğimin Wire'ındaymış gibi kullan-at tarzı bir telefon kullanmaya o zaman başladı. Telefonda ilk mesajı 22 Şubat'ta gönderdi: Aklımdan çıkaramıyorum. Seni tekrar ne zaman görebilirim?

Cevabı: Yine bir öğle yemeği mi? Ofisteki bir sonraki günün ne zaman?

Bu böyle devam ediyor, haftadan haftaya, iş günlerinin ortasında buluşmalar ayarlıyorlar. İlk birkaç buluşmalarında lan'ın ofisinin yakınındaki W'de buluştular. Ama sonra lan gerginleşmeye başladı:

İş yerinden birine rastlamaktan endişeleniyorum. Peki ya sizin eviniz?

O da adresini mesaj attı.

Burada, 201 numaralı dairede ilk buluşmalarının ardından, ona boy aynasında çıplak ve kılsız, dağınık koyu kahverengi saçlarıyla, milyonlarca Kardashian selfie'sindeki gibi somurtkan ördek suratlı bir fotoğrafını gönderdi. Genç

bir kıza benziyordu; onu şişmiş bir sivrisinek gibi ezebileceğim kadar ufak tefekti.

Fotoğrafın yanına bir de not iliştirmişti: Yakında geri gel. Sevgilerimle.

Bir sonraki şairin şerefine.

O Pazar öğleden sonrasını okuduktan sonra - lan'ın iddiaya göre koşuya çıktığı ve telefonu keşfettiğimden beri ilk kez baş başa kalmamı sağladığı sırada - onun yanında uyuyabileceğimden emin değildim. En azından gecenin bir yarısı uyanıp yüzüne yastık tutmadan. Ama sonra ne olduğunu fark ettim: Öfke beni tamamen ele geçirmiş, umutsuzluğu bastırmıştı. Öfkenin tadını çıkarırken, yatak odamızın zemininde, West Elm'de bir ömür önce birlikte seçtiğimiz sisal halının üzerinde oturup ihanetini deşmekten son derece memnundum.

Yani, şu anda yaptığım şey tam olarak bu: Öfkeye doğru sertçe eğiliyorum, en azından bunu nasıl oynayacağımı anlayana kadar.

Şimdi Salı günü saat on iki otuzu biraz geçiyor, neredeyse her zaman buluştukları bir zaman. (Hayalindeki evin piyasaya çıkmasına İKİ SİKİK GÜN kala bahsetmiyorum bile.) Bronz renkli bir Lexus apartman binasının önünde durduğunda, Prius'un sürücü koltuğunda daha da aşağıya doğru çöktüm. İki arabanın arasına paralel park etmişim; lan beni burada asla fark etmeyecekti, bu kadar sıradan bir şeyi kullanmanın nadir bir avantajıydı. Lexus'un kaldırım kenarındaki arka kapısı açıldı. Kocam, bu sabah ofise giydiği aynı mavi düğmeli gömlek ve haki pantolonla dışarı çıktı; aynı anda hem çok tanıdık hem de yabancı bir görüntü. Girişteki zile doğru ön basamakları çıktı. Bir şeyler çaldı, interkoma bir şeyler söyledi. Bir saniye sonra binaya girdi. Alex yukarıda bekliyor olmalıydı.

Aklım muhtemelen orada yaptıkları iğrenç şeylere kayıyor. Rüya evi ilk gördüğümüz gün de burada

birlikteydiler. O sabah, Ian bana "öğle yemeği toplantısı" için ofiste olması gerektiğini söylemeden hemen önce, ona götünün fotoğrafını göndermişti. Hepsi bu kadardı. Sadece göt. Tanrıya şükür, Ian ona karşılığında herhangi bir görsel göndermedi. En azından riskten kaçınmasının benim lehime işlemesinin bir yolu bu.

Saat biri geçti. Ellerimin hissini kaybetmeye başladığımda direksiyonu o kadar sıkıştırdım ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Derin bir nefes alıp, son mesajlarını hatırlıyorum; aralarındaki kopukluğun nasıl ortaya çıktığını.

Bugün öğle yemeğine çıkalım mı? Alex, Ian'a geçen Çarşamba, yani kanepemizde onunla sevişmemden bir gün önce mesaj atmış. Sonrasında yine evime gelebiliriz.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," diye cevap yazdı. "Beni kötü adam olarak göstermenden nefret ediyorum."

Ondan bir hafta önce, onunla Pittsburgh'a gitmek için yalvarmıştı. (Evet, gerçekten de arabanın arkasındaki o lanet olası bardak altlıkları ile şehir dışındaydı. Yoksa onu çoktan yastığımla boğmuş olurum.)

"Bu bir iş gezisi. Saçmalama," diye cevap vermişti.

Margo taviz vermeyince, bir uzlaşma yolu buldu: Tamam. Cuma gecesi eve döndüğümde senin evine gelirim ve Margo'ya Cumartesi sabahına kadar Pittsburgh'da olduğumu söylerim.

Onun benim adımı kullandığını görmek beni bir anlığına felç etmişti. Yatak odası zemininde hareketsizce oturdum, ta ki her şeyi kırmak için karşı konulmaz bir istek içimde zehir gibi pompalanana kadar. Duvarları yumruklamak, bütün mobilyaları parçalamak istiyordum. Bunun yerine, Ian'ın komodinini öfkeyle parçaladım ta ki büyük büyükbabasının saatinin bulunduğu bordo kadife kutuyu bulana kadar. Ian, bizim küçük, sıradan, adliye sarayındaki düğünümüzde taktığı saatti bu; bir gün kendi oğluna vermeyi hayal ettiği aile yadigarıydı. Saati kutudan kaptım ve dairemizden katın

diğer ucundaki çöp oluğuna kadar son sürat koştum. O karanlık, metalik uçuşuma öyle bir güçle fırlattım ki, altındaki çöp konteynırlarıyla çarpışmadan sağ çıkması imkansızdı.

Bu işe yaramıştı. Öfkem, rahatlatıcı, kaynayan haline geri döndü; kafam yeterince açıldı ve olumlu noktaya odaklanabildim: lan, Alex'ten giderek daha fazla rahatsız oluyordu.

Hafif bir yağmur yağmaya başladı, ön camıma pıtır pıtır vuruyor. Beklerken, yarın New York Times muhabiri ile Causa'nın genel müdürü arasında yapılacak Zoom röportajını onaylıyorum ve Rivière ekibiyle basın yemeği için bir tarih belirlemek üzere görüşme yapıyorum. Sokak sessiz. Buraya geldiğimden beri neredeyse hiç araba geçmedi, ama şimdi beyaz bir Hyundai gelip kaldırımında rölantide çalışıyor. lan bir dakika sonra binadan çıkıyor.

Alex onu takip ediyor.

İşte bu yüzden buradayım. Onları birlikte görmem gerekiyordu. İmkansız derecede genç, üniversiteden mezun olalı bir iki yıldan fazla olmamış, dar siyah spor şortu ve beyaz atlet giymiş, koyu saçları rahatsız edici derecede canlı göğüslerinin etrafına dağınık katlar halinde dökülüyor. O kadar zayıf ki, onu yere itip o güzel yüzüne tekme atmak hiç zor olmazdı.

Hele ki sokağın bu tarafından koşarak yola koyulursam. Arabanın kilidini açmak için düğmeye basıyorum, parmaklarımı kapı koluna dolduruyorum.

Merdivenlerin dibinde lan'ı durduruyor, parmak uçlarında yükselerek kollarını boynuna doluyor. Ama lan onu itiyor ve omzunun üzerinden endişeyle bakıyor. Ta buradan bile, gözlerindeki öfkeyi ve onun gözlerindeki çaresizliği görebiliyorum.

Kapı kolunu gevşetiyorum; şimdi onları bölmek aptallık olurdu ve buraya bir çatışma için gelmemiştim.

Kadın bir şeyler söylüyor ama adam onu geçiştiriyor. Hyundai'nin arkasına binmeden önce elini saçlarının arasından geçiriyor. Yukarıda tartışmış olmalılar.

Yeterince dikkatli izlerseniz, bunun gibi kısa, sözsüz bir etkileşim bile inanılmaz derecede açıklayıcı olabilir. Ian'ı diğer kız arkadaşıyla gördüğümde -ben onunla tanıştığımda birlikte olduğu kız arkadaşıyla- çıktığım diğer pisliklerden farklı olduğunu anlayabiliyordum.

Beni o barda ilk öpmesinden birkaç gün sonra, hukuk bürosunun dışında onları bekledim (o da orada avukattı). Beni görmesinler diye orta şeritteki bir otobüs durağına sıkışmıştım ama onları rahatça görebiliyordum. Bir balerin gibi incekti, neredeyse Ian kadar uzundu, kısa topuklu ayakkabıları ve kızıl saçları atkuyruğu yapılmıştı. Bu kadar güzel olmasına bayılmamıştım. Ama en azından Asyalı değildi. Zamanımı fetişi olan bir sapıkla harcamak istemiyordum.

Ian'ın kapıyı tutuşunu beğendim; kapıyı açık tuttu, sonra da geçtikten sonra elini hafifçe sırtının alt kısmına koydu. Kaldırımında ilerlerken, dizüstü bilgisayar çantasını almayı teklif etti. Tüm bu sahne duygusuzdu - pap smear testi kadar eğlenceli görünüyordu, Ian'ın neden bitirmeye hazır olduğunu kolayca anlayabiliyordum - ama hepsi çok düşünceliydi. Ertesi gece ve ondan sonraki gece de aynı rutini izledi. Ian iyi bir adamdı.

Elbette artık iyi bir adam olduğundan emin değilim. Aslında onu öldürebileceğimden oldukça eminim. Ama az önce tanık olduğum gösteriye bakılırsa, Alex'le olan ilişkisi uzun sürmeyecek.

Ve donmuş yumurtalarımı kendi başıma bir bebeğe dönüştüremem. Bu yaşta her şeyi yıkıp sıfırdan başlayamam. Eğer hâlâ o kadar çok çalışarak kurduğum hayata kavuşmayı umuyorsam, asla.

Ian'ı atarsam, Ian'ın ailesini, birlikte geçirdiğimiz mükemmel tatilleri, annesinin tatlı sohbetlerini, babasının kelimenin tam anlamıyla her şeyi nasıl düzeltebileceğine dair tavsiyelerini elimde tutamam.

Rüya evine girdiğimizde, özellikle de hamile kaldığımda, her şeyi bölmek çok daha kolay olacak. Ian'ı sevmek zorunda değilim. Sadece orada olmasına ihtiyacım var.

Hyundai'yi arka koltukta kocamla birlikte götürdükten sonra, e-postamda Erika'nın emlakçısının numarasını buluyorum.

Bir kez çalıyor. "Ben Derrick."

"Hey, Derrick, ben Margo Miyake. Erika Ortiz bizi geçen hafta aradı?"

"Ah, doğru. Sizden haber almak güzel."

"Özür dilerim, daha önce aramayı düşünüyordum ama hayat biraz çılgınlaştı."

"Hiç sorun değil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kariyerinizin en kolay satışı olur umarım."

Gülüyor. "Tamam, dikkatimi çektin."

"İstedğim tek bir ev var. İki gün içinde satışa çıkması gerekiyor ama sanırım daha erken alabiliriz. Gezmeme falan gerek yok. Sadece kocamla bana teklifi sunmamızda yardım etmeni istiyorum."

Curt o kadar klişe ki -tıpkı televizyonda profesör oynayan bir adam gibi- Georgetown'daki ofisi neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibi. Kağıtlar ve eğik dosya ve kitap yığınlarıyla dolu devasa bir antika masası ve yıllar içinde öğrencilerin onun küstahlığına kapılıp oturduğu yerlerdeki derilerin solmuş pembeye dönüştüğü bordo bir Chesterfield kanepesi var.

Zoom görüntüleri için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış kitaplığının bir rafı, Falling Apart ile tamamen sarı renkte, bir kopyası da kapağı dışa bakacak şekilde çevrilmiş. Burada tam iki düzine var; masasının önündeki ziyaretçi koltuğunda onu beklerken sayacak kadar vaktim oldu. Eminim her seferinde bir tane verdiğinde stoğu yeniliyordur, şüphesiz önce imzalamayı teklif ediyordur.

O orospunun evinden doğruca buraya geldim ve kampüs bahçesindeki birkaç çocuk bana yolun geri kalanını gösterecek kadar nazikti. Curt'ün kapısının kilitli olmadığını görünce hoş bir sürpriz yaşadım. Kesinlikle daha dramatik bir açılış olacak. Görünüşe göre bir dersin ortasındaydı ve bu da bana, Jordana ve Taylor'la The Bexley'de hangi influencer'ların ücretsiz konaklama hakkı kazanması gerektiği konusunda bir Slack tartışmasına gerçekten önem veriyormuş gibi davranmam için kırk beş dakika verdi.

Curt gelmeden önce sesini duyabileyim diye ofis kapısını açık bıraktım. Eminim şimdi koridordan o geliyordur, cilalı

parke zeminde deri tabanlı elbise ayakkabılarıyla, tıpkı Healy Hall'daki o g nk  gibi. Sesleri giderek y kseliyor, sonra kesiliyor.

"Ah, merhaba.  z r dilerim, randevuma ge  mi kaldım?"

Sırtım kapıya d n k, bu y zden hen z benim olduğumu anlamıyor. Dediğim gibi, dramatik.

Ayağ  kalkıp ona doğru d n yorum.

"Ne oluyor yahu?" Geriye doğru sendeliyor,  ılgınca sağı sola bakıyor. Bağırmayı, hatta ka mayı d ş n yor.  ok komik.

"Sakin ol Curt. Dottie Ross hakkında sana anlatacaklarımı duymak isteyeceksin."

Burada adını y ksek sesle s ylemek, t ylerimi diken diken ediyor. Curt bembeyaz kesiliyor. Ağızı a ık bir şekilde, bir sonraki hamlesini d ş nerek donup kalıyor.

Ona yardım ediyorum: "Oturmalısın."

Yutkunurken adem elması siyah kazağının V yakasının  zerinden sallanıyor. Kapıyı yavaş  arkasından kapatıp, etrafımdan dolaşıp masasının diğ r tarafına ge ip d ner sandalyeye oturuyor. Konu mamı bekleyerek dimdik kar ıya bakıyor.

"Makalenin bende olduğunu bilmelisin," dedim ve tekrar oturdum. "Kitabının ilk b l m  i in intihal yaptığın."

Batı Virginia'dan onsuz ayrıldığım da, Dottie'nin asla ba arılı olamayacağıının m mk n, hatta muhtemel olduğunu biliyordum. Ama ondan yeterince ayrıntıyı sızdırmı tım ve h l  bu i i y r tebileceğimi hissediyordum. Curt' n  imdiki haline bakılırsa -sanki klavyesinin her yerine kusacakmı  gibi- haklıymı ım.

"Dottie bana nerede olduğunu veya onu nasıl bulacağımı s ylememem  artıyla verdi. Bu arada, hayatını nasıl mahvettiğini d ş n rsek, ger ekten iyi durumda."

Curt'un bakı ları y z mden arkamdaki  ıkı a kayıyor. Kendisinin de kapana kısıldığını anlayınca ona

gölümsüyorum.

Aramızda bir sessizlik oluştuktan sonra boğazını temizledi. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Margo, ya da bu Dottie'nin sana ne söylediğini bilmiyorum ama hangi gazeteden bahsettiğini bilmiyorum."

Cesur bir seçim.

"Gerçekten mi? Bundan emin misin?"

Elini masasındaki sabit telefonun üzerine koyuyor. "Hemen gitmezseniz kampüs güvenliğini arayacağım," diyor. Sesi sakın ama parmaklarının titrediğini görebiliyorum.

"Eğer yapmak istediğin buysa, buyur." Sanki enfes on iki çeşit fix menüden kısa bir mola veriyormuş gibi sandalyemde arkama yaslandım. "Ama sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Yani, eğer yanlış kişi bu bilgiye ulaşırsa, senin için her şey mahvolabilir. Jack ve Penny için de."

Alıcıyı kaldırıyor.

"Babandan gelen havale sanırım seni gerçekten sikecek kısım. Onun da bir kopyası bende var."

Curt ahizeyi yerine koyar. Bakışları kısa bir süreliğine tekrar kapıya kayar.

"Birine elli bin dolar rüşvet vermek kesinlikle rüşvet gibi görünüyor," diye devam ediyorum, artık iyice abartıyorum, "ama sanırım ben avukat değilim..."

Yeterince duyulduğunu belirtmek için elini kaldırıyor. "Anlattın," diyor gözlerini sımsıkı yumarak, muhtemelen dünyanın başka bir yerinde olmayı dileyerek. "Anlamıyorum... Bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Bunu zaten açıklamıştım. Dottie anlattı."

Dirseklerini masaya koyup yüzünü ellerinin arasına alıp şakaklarına masaj yapıyor.

Sanırım hiç bu kadar eğlenmemiştim.

"Peki ne istiyorsun?" diye soruyor, tekrar yukarı bakarak. Alay ediyorum.

"Bunu açıkça söylemedim mi? Hadi canım, duvardaki bu kadar diploma?" Elimi Chesterfield'in üzerinde eğik duran çerçevelere doğru uzattım. "Seni zeki bir adam sanıyordum."

"Evi istediğini biliyorum. Sadece tam olarak ne istediğini anlamak istiyorum."

"Aslında sormuyorum. Bunu zaten denedim, hatırlıyor musun?" Koltuğumun kenarına kaydım. "Sana söylüyorum Curt, evini bana sat, yoksa kariyerini mahvederim."

Şaşkın görünüyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bana başka seçenek bırakmadın! Ama sana çok kolay bir seçenek sunacak kadar nazikim. Evi bana bir buçuk milyon dolar gibi çok cömert bir fiyata sat, her şey bitsin. Senden çalmıyorum Curt. Paramızın neredeyse tamamını sana vermeye çalışıyorum."

İç çekiyor. "Bana bir saniye ver," diyor, gözlüğünü çıkarıp burun kemerini sıkarak. "Sadece bunu düşünmeye çalışıyorum. Bunun tam olarak nasıl işleyeceğini hayal ediyorsun?"

"İşlerin olması gerektiği gibi yürümesi. Temsilcimiz size bugün bir sözleşme gönderiyor ve siz de kabul ediyorsunuz. Kolay. Basit. Saçma sapan teklif savaşları yok."

Curt başını sallıyor, yüzündeki panik okunmaya başlıyor. "Bu imkânsız. Jack'e ne diyeceğim? Dottie hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Curt'ün gözleri yaşıyor. "Ona ne yaptığımı bilseydi... Penny öğrenirse..."

"Bu kısım senin problemine çok benziyor," diyorum sandalyemden kalkarken.

"Hayır, hayır, bekle," diyor Curt, benimle buluşmak için ayağa kalkarken. "Lütfen. Bunu çözmem için bana biraz zaman ver."

"Bunu neden yapayım?"

"Düşün Margo. Bunu dikkatlice halletmem gerek. Jack'in evi sana satmak istemeyeceği aşîkar. Onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum, sadece derin bir nefes alıp tüm bunları kafamda oturtmam gerekiyor."

Ona bakarak ağırlığımı ona doğru kaydırıyorum.

"Bana sadece Perşembe gününe, listeleme gününe kadar süre ver, Jack'e bunu nasıl açıklayacağımı düşüneyim," diye devam ediyor. "Teklifini yayınlandığı anda yapabilirsin - evi sabah dokuzda ilana koyuyoruz - ve o zaman kabul ederiz." Gözleri gözlerime dikiliyor. "Margo, lütfen. Söz veriyorum."

Sinirim kaburgalarîma saplanıyor. Bu babanın oğlu aptala bir şey itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama başka bir seçenek göremiyorum.

"Pekala," diyorum sonunda. "Ama evi ben almazsam kimse alamaz. Bu işi mahvedersen, elimdeki her şeyi doğrudan King's College'a gönderirim. Londra senin için biter. Evi satmak için hiçbir sebebin kalmaz."

Curt başını sallıyor. "Anlıyorum."

Dönüp dışarı çıkıyorum.

Ian eve geldiğinde bir parti Manhattan hazırlıyorum. Mavi gömleği özellikle buruşuk görünüyor, ama belki de bunu sadece hayal ediyordumdur.

Öğleden sonra duş aldı mı? Mide bulantısı dalgası bastırıyor.

Yanağımı öpmek için eğildiğinde, derin bir nefes alıyorum; bir havaalanı güvenlik köpeği aldatmacayı anlamaya çalışıyor. Aldığım tek şey Old Spice; tekrar sürmüş olmalı. İzlerini örtmek için kat ettiği mesafe neredeyse etkileyici. Onu hafife almışım.

"Günün nasıldı?" diye sordum sakın ve rahat bir tavırla, içimdeki tüm acıyı ve tiksintiyi tutan kapağı birkaç kez daha çevirdim.

"Daha iyisini içmiştim," diyor kokteyllerden birini elimden alırken. "Şu anda çok fazla şey oluyor."

"Nehir çantasıyla mı?"

"Evet." Derin bir yudum aldı. "Gerçek bir canavara dönüştü."

Onun hakkında konuşuyor olmalı.

Bir elimle Ian'ın kolunu okşarken diğer elimle kupa bardağımı alıyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Neden bunları kanepeye koyup biraz rahatlamıyoruz?"

Ona sokulup ayaklarımı popomun altına kıvrıp ona doğru eğildim. Şu anda kendimi kucağına atabilirdim - ilk başta çok hoşuna giderdi - ama sonra onu kucağıma alıp ellerimi

boğazına doladım. Heyecanının şaşkınlığa, ardından da dehşete dönüşmesini izlerdim.

Uyduğumu ovuyor ve televizyonu açıyor.

"Aslında," -uzaktan kumandayı yavaşça alıp sesi kapatıyorum- "size sormam gereken bir şey var."

Yanımda kaskatı kesiliyor. Güzel. En kötüsünden korksun.

Pazar günü lan koşusundan dönmeden önce, tek kullanımlık telefonumu okumayı bitirdiğimde, en son mesajı sildim (çünkü açıldığını fark ederdi - kendisi değil). Sonra telefonu tam şu an oturduğumuz yerin altına, duvarla kanepenin arka ayaklarından birinin arasına sıkıştırdım. Dün sabah kaybolmuştu. O kadar iyi saklanmıştı ki, lan bulduğunda, ilk bakışta kaçırdığına inanabilirdi. Ama eminim ki görmüş olabileceğim yönündeki o kehanet hiç geçmemiştir.

Yüzümü daha net görebilmek için geriye doğru eğiliyor. Endişe alnını sıkıştırıyor.

"Tamam... ne oldu?"

"Ev arayışına bir haftadan fazla zaman geçti ve eminim ki evin yarından sonraki gün satışa çıkacağını hatırlıyorsunuzdur."

İç çekiyor ama duruşu gevşiyor. Konuşmak istediğim tek şeyin bu olması onu rahatlatıyor.

"Bu konuda takıntılı olmayı bıraktığımızdan beri çok daha iyi bir yerde olduğumu biliyorum," diyorum, "ve bence biz de daha iyi bir yerdeyiz, katılıyor musun?"

Başını sallıyor, şüphesiz içten içe benim bilgisizliğime seviniyor.

"Karını geri istediğini söyledin ve onu geri aldın. Söz veriyorum, buradayım ve bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gözlerini hâlâ uyduğumun üzerinde duran eline indiriyor. Onu suçlu mu hissettirdim?

"Yani," diye devam ediyorum, "hâlâ bir teklif yapmamız gerektiğini düşündüğümü söylediğimde çok daha sağlıklı, çok daha mantıklı bir yerden geldiğime güvenebilirsiniz."

Yüzü aniden asılıyor. "Margo..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunun çok, çok zor bir ihtimal olduğunun farkındayım. Ama sadece doğru yoldan denemek istiyorum. Normal, dürüst bir teklif yaz - oyun yok, yalan yok - ve kartların nereye düşeceği belli olsun."

"Margo, bunu bize asla satmayacaklarını biliyorsun."

"Muhtemelen haklısın." Ellerini iki elimin arasına aldım. "Yani, neredeyse kesinlikle haklısın. Ama bunu sonuna kadar götürmeliyim. En azından denemeliyim, yoksa hep merak edeceğim. O yere karşı öyle bir bağ hissettim ki."

Kapağı hafifçe aralıyorum, gözlerimi yaşartacak kadar yüreğimin acısını dışarı bırakıyorum.

"Gerçekten orada olduğumuzu, bebeğimizi Penny'nin sevimli yatak odasında uyuttuğumuzu hayal edebiliyordum. Ve birkaç yıl sonra, ona -veya ona- arka bahçede beyzbol topu atmayı öğretiyordun."

"Ama beni endişelendiren tam da bu," diyor Ian, başparmağıyla elmacık kemiğimden akan bir gözyaşını silerek, dokunuşu midemi bulandırıyor. "İkimiz de sonucun ne olacağını bildiğimiz halde, böyle umutlanmanı duymaktan nefret ediyorum."

"Umutlarım yüksek değil, söz veriyorum. Bırak da deneyeyim, Ian. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Zaten daha fazla aşağılayamazlar bizi."

"Sanmıyorum, Margo."

Sesindeki sabır tükeniyor.

"Yaptığımız şeyden dolayı özür dileyen bir mektup yazabiliriz, benim yaptığım şeyden dolayı."

"Cevabım hayır."

Elini elimden çekiyor.

Ondan uzaklaşıp kapağını sıkıca kapatıyorum. Farklı, çok daha büyük bir kavanoz açıyorum. Bu kavanozdan öfke fışkırıyor, kan gibi içimden akıyor. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum.

Konuşmanın böyle gitmesini istemezdim ama muhtemelen gideceğini biliyordum. Telefonu ve ilişkiyi bu ana saklamanın faydalı olabileceğini biliyordum.

Ona boş boş bakıyorum, yüzümü buruşturuyorum. "Peki, nerede o zaman?" diye soruyorum düz bir sesle.

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Ne nerede?"

"Lanet olası tek kullanımlık telefonun, Stringer Bell."

Benden uzaklaştı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Neyden bahsediyorsun?"

Gerçekten bunu bir mücadeleye dönüştürmekte ısrar mı edecek?

"Sanırım çok fazla şey istemiyorum lan." Ona dik dik bakıyorum. "Sadece en ufak bir dürüstlük kırıntısı için - aslında en azını, en azından, Alex'le evliliğimizi mahvettiğiniz düşünüldüğünde... ne kadar oldu? Neredeyse iki ay mı? Tanrım, ailen ne düşünürdü?"

Ian'ın gözleri kırpışmayan kürelere dönüşüyor. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor, sonra donmuş, dehşete kapılmış ifadesi buruşuyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüp, sanki olanlara inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Omuzları inip kalkmaya başlıyor. Çok küçük görünüyor, tıpkı zayıf bir çocuk gibi.

Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşturuyor, yüzü gözyaşları ve sümüklerle dolu. Zavallı.

"Margo, çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyledi. "Tam bir aptalım. Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun. O benim için hiçbir şey. Bana inanmalısın."

"Yani beni seviyorsun ve onu becermeyi de seviyorsun? Doğru mu anlıyorum?"

Başını yine sallıyor. Bir hıçkırık daha kopuyor vücudundan. "O telefona hiç bakmak zorunda kalmamalıydın. Hayal bile edemiyorum..."

Sözünü kestim. "Bunu bana vermeni istiyorum. Hemen şimdi."

Sessiz ve hareketsiz kalıyor.

"Tamam," diyor. "Sorun değil." Kanepeden kalkıp girişteki yerdeki sırt çantasına doğru yöneliyor. İçindekileri karıştırdıktan sonra Pret'ten buruşuk, kahverengi bir kese kağıdı çıkarıyor. Nokia için bir kostüm. Sinsi piç kurusu.

Çantayı sehpanın üzerine bırakıp geri döner, içindekileri çıkarmaya utanır.

"Ne istersen onu yap." Tekrar kanepeye gömüldü. "Bitti, yemin ederim. Bugün bitirdim. Artık kendimle yaşayamazdım."

Apartmanın dışında gördüklerimi düşünüyorum. Ona inanmak istiyorum.

"İlk defa mı?"

"Evet!" diye telaşla ellerimi tutarak söyledi. "Aman Tanrım, Margo, evet. Lütfen, lütfen inan bana, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Kendimden nefret ediyorum."

"Korunma kullandınız mı?"

O gencin benden önce hamile kalma ihtimali beynimde bir anevrizma gibi patlıyor.

"Elbette! Tanrım, elbette." Ian'ın gözleri yine nemli. "Bunu bana sorduğunu duymak midemi bulandırıyor."

Ellerimi elinden çekip ayağa kalkıyorum. Artık yanında oturmaya dayanamıyorum.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye soruyorum, televizyonun önünde volta atarak.

İnliyor. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

Duraksayıp ona döndüm. "Ah, özür dilerim, bu senin için çok mu rahatsız edici?"

Yere bakıyor.

"Evet," diyorum, "bilmek istiyorum."

"Kaldırımında, ofisin yakınında."

"Onunla kaldırımında mı karşılaştın?"

"Elinde bir pano vardı, Çevre Savunma Fonu için kampanya yürütüyordu."

Bu küçük sürprizi kavramam bir saniye sürüyor. Sonra gülmeye başlıyorum. Elimde değil.

"O bir pano kızı mı?"

"O bir stajyer."

"İlan, bu daha iyi değil."

"Biliyorum," diyor sessizce.

"Peki sonra ne oldu? Yağmur ormanlarını kurtarmak için onunla sevişmek isteyip istemediğini sordu?"

Sanki ona işkence ediyormuşum gibi yüzünü buruşturuyor.

"Ona Çevre Koruma Ajansı'nda (EPA) çalıştığımı söyledim. İşim hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi, staj programımıza uygun olup olmadığını merak etti..."

Duraksıyor, yeterince duyduğumu umuyorum. Onu bu işten sıyırmayı reddediyorum.

"Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, hemen anlaştık." Tekrar yere bakmaya başladı. "Düşünmüyordum. Kendimde değildim. Son zamanlarda işler çok stresliydi, tüm bu ev işleri ve bebek işleri..."

Şaka yapıyor olmalı. Yakma fırını sonuna kadar çalışıyor, sanki ateş püskürtüyormuşum gibi hissediyorum.

"İşler senin için stresli mi oldu?" Sesim titriyordu. Kontrolümü kaybediyordum. "Özür dilerim, hayatının bu kadar zor olduğunu fark etmemişim." Kafesteki bir hayvan gibi tekrar volta atmaya başladım. "Unutmuş olmalıyım; vajinana iğne batırılıp yumurtaların emilen sen miydin? Ve yarı yarıya iyi bir ilan piyasaya çıktığı anda her ne yapıyorsan onu bırakan sen misin?" Gözlerimin kafasının tepesini yakmasına izin verdim. "Bunca zamandır bunları

benim yaptığımı, sen etrafta takılırken bizim için gerçek bir hayat kurmak adına kendimi öldürdüğümü hayal mi görüyordum?" Ne zaman bağırmaya başladığımdan emin değildim. "Bana bir baksana, lan?"

Söyleneni yapar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Ben... yanlış anlaşıldı... Ben... biliyorum ki tüm bunlar senin için daha zordu. Ama benim için de zordu." Boğazını temizleyip biraz cesaret topluyor. "Ve bazen, sanki bunu görmüyormuşsun gibi hissediyorum."

"Yani bir EPA hayranıyla sevişmeye mi karar verdin?" diye bağıriyorum ona, komşuların duyup duymaması umrumda değil. Ama lan öfkeme ortak olmayı reddediyor. Sadece yenilmiş görünüyor.

"Bana ne yapacağımı söyle bebeğim." Sesi titriyor. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Sorunun ciddiyeti beni biraz ürkütüyor. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağız. Bunu biliyorum. Tekrar yapıştırılmış kırık bir vazo olacağız. Sonsuza dek hasarlı - ama yine de sağlam. Hâlâ çok güzel bir vazo olarak idare eder durumdayız (özellikle de doğru Instagram filtresinin arkasından).

Elbette hiç vazo olmamasından iyidir.

Mükemmel ev. Mükemmel bebek. Mükemmel köpek. Berbat koca.

Hala neredeyse mükemmel bir hayat.

"Bunu asla düzeltebileceğini sanmıyorum. Tamamen değil," diyorum, sesim normale dönerken. lan'ın alt kirpiklerinden yeni bir gözyaşı süzülüyor. "Ama bu daireden siktir olup gitmemize yardım ederek başlayabilirsin. Bizi mahvediyor."

Başını sallıyor.

"Yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Bir sıfırlamaya."

Daha fazla baş sallama.

"Yarın kredi vereni arayıp finansmanımızın uygun olduğundan emin olacağım. Perşembe günü, o teklifin altına imzanı atacaksın ve biz de parmaklarımızı çaprazlayıp lanet olası bir mucize olmasını umacağız."

"Tamam," diye onayladı. "Hadi yapalım."

Geri sayım bitti. Geleceğim bugün başlıyor.

Liste tam saat dokuzda görünüyor. Son yarım saattir yerden tavana kadar uzanan pencerenin önündeki masamda oturup Redfin'i sürekli tazeliyorum ve işte karşınızda:

5423 Stonebrook Cad., Bethesda, MD 20816 4 yatak odası. 2,5 banyo. 3.100 ft² 1.250.000 \$ Arzu edilen Grovemont'taki en büyüleyici eve hoş geldiniz! Bu klasik 1940'lar Sömürge evi, 2019'da titizlikle yenilenmiş ve özel dolaplar, Carrara mermer tezgahlar ve Thermador aletleri içeren bir şef mutfak ve herhangi bir beş yıldızlı otelle rekabet edebilecek bir ana süit eklenerek genişletilmiştir. Dahili gazlı ızgaraya sahip geniş bir arka güverte, yaz eğlence hayalinizdir.

Rahat, odun yanan bir şömine, ana ve üst katlarda beyaz meşe zeminler ve profesyonelce düzenlenmiş bir arka bahçe ile tamamlanmıştır. Tam yükseklikte tavanlara ve ayrı bir girişe sahip bitmemiş bodrum katı, kişisel dokunuşunuzu bekliyor. İdeal au pair süiti? Çocuklar için ekstra oyun alanı? Lüks bir ev ofisi? Olasılıklar sonsuzdur. İşte burası tam da aradığınız yer! DC şehir merkezine sadece 20 dakika uzaklıkta!

Baştaki fotoğrafı gördüğümde, içimde bir adrenalin dalgası kabarıyor. Akşam yemeği partisi felaketinin yaşandığı gün, zamanın içinde saklı; ev, en kusursuz haliyle, yakın çekime hazır. Bembeyaz boya. Parlak siyah panjurlar ve ön kapı. Yemyeşil ve taşan pencere kutuları. Şaşırtıcı

derecede yeşil çimenler. Sanki başka bir hayatta yaşanmış gibi hissettiren mükemmel, güneşli bir sahne.

Slayt gösterisinin geri kalanını, toplam kırk sekiz kareyi izliyorum. Krem rengi mermer tezgahları kameranın geniş açılı objektifi sayesinde sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen mutfağın birkaç karesi var. Oturma odasındaki şömine, sadece fotoğraflar için aydınlatılmış, parlıyor. Penny'nin odası -birkaç özenle seçilmiş oyuncak ve akşam yemeğinde giydiğı tül etekli elbiseyle süslenmiş- mercan rengi bir mücevher kutusunu andırıyor. Büyülü ev sahibinin süitinin her yerini yakalamışlar: Geniş, güneş ışığıyla dolu yatak odası. Çift kişilik banyo lavabosu. Küvet. Göz kamaştırıcı güzellikteki dolap. Arka bahçeyi sona saklamışlar. Kamera, hemen ötesindeki kusursuz çimenliğe, taş döşeli verandaya odaklanmıştı. Ama gözüm hâlâ, çekimin sağ üst köşesinde zar zor görünen lastik salıncağa kayıyor.

Bunları karıştırırken, şehrin dört bir yanındaki emlakçılara giden telaşlı telefonları ve tıpkı benim ve Ian gibi çiftlerin Grovemont'a çılgınca koşmak için ne yapıyorlarsa bırakıp ön kapıların çarparak kapanmasını neredeyse duyabiliyorum. Mekânın tamamen dolmasına en fazla bir saat var. Ama tüm bu insanlar zamanlarını boşa harcıyor olacaklar. Çünkü sadece en iyi teklif kazanır ve sonunda o teklif benim olacak.

İlanı Derrick'e e-postayla gönderiyorum, ardından bir mesaj atıyorum: Ev internette. Az önce sana gönderdim. Ian ve ben teklifi imzalamak için bekliyoruz. Konuştuğumuz gibi, 1,3 milyon dolar. Hiçbir koşul yok. Satıcıların zaman çizelgesine göre anlaşmayı kapatabiliriz.

Cevap yazıyor: Süper. Evraklar şimdi sana geliyor.

"Ian!" diye bağırdım omzumun üzerinden. "İlan yayında. Derrick sözleşmeyi gönderiyor."

"Harika," diye sesleniyor yatak odasından. "Gelene kadar burada takılacağım."

Sanki bir seçeneği varmış gibi. Ian son birkaç gündür dişsiz bir sirk ayısı gibi ortalıkta dolaşıyor; French press'i hazırlamak için erken kalkıyor, Prius'u araba yıkamaya götürüyor, muhtemelen bir yıldan uzun bir süre sonra ilk kez market alışverişimizi yapıyor, eve çiçek ve kek getiriyor.

Masanın üzerindeki telefonum titriyor. Arayan Derrick.

"Merhaba?"

"Hey, Margo, küçük bir sorun." Gergin olduğunu gizlemeye çalışıyor. "Teslim olmayı planladığımızı bildirmek için emlakçıları aradım. Ama en erken Pazartesi gününe kadar teklif almayacaklarını söylüyor. Satıcılar hafta sonunu beklemek istiyor, böylece aynı anda gelen tüm sözleşmeleri inceleyebilirler."

"Ona müşterilerinin kim olduğunu söyledin mi?" diye soruyorum, Ian duymasın diye sesimi alçak tutuyorum.

"Hayır, sadece evi çok sevdiğini ve en iyi ve son halinle gelmeyi planladığını söyledim."

Ian'ın hâlâ yatak odasında olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden tekrar baktım. "Bu hafta sonu sonrası meselesi bize uymuyor. Dediğim gibi, satıcıları tanıyoruz ve onlarla bir anlaşma yaptım."

"Evet, bunu söylediğini biliyorum. Ama oldukça kararlı görünüyordu."

İçimden bir rahatsızlık duygusu geçti. "Nasıl görüldüğü umurumda değil Derrick. Bugün bir teklifte bulunuyoruz."

"Pekala," diyor. "Patron sensin. Yakında döneceğim."

Evraklar saniyeler sonra gelen kutuma düşüyor. Ian'la dizüstü bilgisayarımı kanepede birbirimize uzatıyoruz, daha önce on bir kez yaptığımız gibi, sırayla dijital olarak paraflayıp gerekli yerleri imzalıyoruz. Artık, tüm birikimlerimizi verme sözü vermek neredeyse sıradan geliyor.

Bitirdiğimizde Ian bana dönüyor. "Başardık!" diyor, her zamanki yapmacık, her şey yolunda sesiyle. "Umarım, olur mu?" Sonra öpmek için eğiliyor.

Geri çekildim. "Belki kabul ettiklerinde."

Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra beceriksizce ayağa kalktı. "Tamam, peki, gitmem gerek."

"Evet," diyorum, "ben de."

★ ★ ★

Bexley'nin mağara gibi lobisindeki devasa sütunlardan birine yaslanıyorum. Hayatımın en önemli anı yaşanıyor ve işte buradayım, sanki sıradan bir iş günüymüş, müşterilerle sıradan bir toplantıymış gibi davranıyorum.

Otel misafirleri etrafımda koşuşturuyor, tekerlekli çantaları siyah mermer zeminde gürültüyle ilerliyor. Jordana ve Taylor'ı beklerken e-postalarımı ve mesajlarımı milyonuncu kez yeniliyorum; ofisten Uber'e biniyorlar, ben de doğrudan daireden geldim. Derrick'ten hâlâ haber yok.

Sabahın şiddeti, apartman kapısını arkamdan kilitleyene kadar tam olarak idrak edemedim. Vay canına, diye düşündüm, bir daha buradan geçtiğimde her şey bitecek. Tüm vücudum anında hafifledi. Şimdi bile, tonozlu tavandan sarkan dev avizeye kadar uçabilirmişim gibi hissediyorum. Neredeyse on dokuz ay sürmüş olabilir. Evliliğim zar zor hayatta kalmış olabilir. Ama kaçışım resmen başladı. Sonunda hayalimdeki hayata başlamak üzereyim.

Saat on bire doğru, Jordana ve Taylor kapıdan içeri süzülürken, arkalarından güneş ışığı sızıyor. Mesajlarıma bir kez daha bakıyorum - hâlâ bir şey yok ama bu tür şeyler hakkında geri dönüş almak her zaman biraz zaman alıyor - sonra aceleyle yanlarına gidiyorum.

Müşterilerimizi Rivière yemek salonundaki yuvarlak, pembe mermer masalı bir masada buluyoruz. Öğle yemeği yoğunluğu için henüz çok erken, bu yüzden mekanın büyük

bir kısmı bize kalmış durumda. Mythos Group CEO'su Oliver, çene hizasındaki beyaz-sarı saçlarını kulak arkasına yatırmış halde, hâlâ Amsterdam'dan şehirde. Yanında, Bexley'nin kırılmış genel müdürü Charles ve Michelin yıldızına rağmen gördüğüm en zayıf insanlardan biri olan Şef Xander var. Serina da burada. Bana el sallıyor.

Jordana, Taylor ve ben yerlerimize oturduğumuzda, garson şampanyayla beliriyor. Oliver ona teşekkür ediyor; sesinin derinliği beni her zaman irkildir.

Gruba, "Bexley ekibi ve Buzz'daki dostlarımız sayesinde harika bir lansman yaptık," diyor. "Hepinize şerefe." Flütünü kaldırıyor; geri kalanımız da onu takip ediyoruz. "Ama bir açılış her zaman heyecan yaratır, değil mi? Bu kolay kısım. Asıl iş, ivmeyi sürdürmek."

Telefonum ön cebimde titriyor. Derrick mesaj atarsa diye orada tutabilmek için özellikle bu geniş paçalı pantolonu seçtim. Çıkarmak için parmaklarımı içeri sokuyorum.

"Margo'nun Rivi re i in bir medya yeme i planladığını biliyorum. Ama sanırım bir sonraki hamle, gecelik konaklamalar i in bazı fenomenleri i e almak olacak," diye devam ediyor Oliver. "Onların en g zel s itlerde, en u uk manzaralarda oturmalarını, Xander'ın t m men s n  yemelerini ve t m bunları g n boyu hikayelerine yazmalarını istiyorum."

Hepimiz ba ımızı sallıyoruz.

"Kesinlikle," diyor Jordana. "Ekibim  imdiden birinci tercihlerimizin listesini hazırlamaya ba ladı. İsterseniz burada g zden ge irebiliriz ve onayınızı alır almaz tanıtıma ba layabiliriz."

Yemek sandalyesinin turuncu kadifesinde, uylu umun yanında duran telefonuma g z atıyorum. Mesaj Derrick'ten de il. Tanımadığım bir numaradan.

"Evet, harika," diyor Oliver. "Charles, bu insanlar i in do ru odalarda do ru zaman dilimlerini ayarlamak i in

Jordana ile koordineli çalışman gerekecek." Charles başını sallıyor. "Ve tabii ki La Vue aılana kadar onları burada istemeyeceğiz. Bugünün diğer onemli gündem maddesi de bu; gelecek ayki etkinliğin detaylarını netleştirmemiz gerekiyor."

La Vue, otelin çatı barı olacak. 1970'lerin Paris havasını yansıtıyor, bu yüzden büyük açılışında bir Studio 54 gecesi planlıyoruz.

"Otel açılışını yapan DJ'i onayladık," diye araya giriyor Taylor. "Tema konusunda çok heyecanlı. Ayrıca birkaç sanatçı da getirebileceğimizi konuşmak istiyordum. Profesyonel disko dansçıları buldum. Bir videosunu çekeyim, harika görünüyorlar..."

Herkes Taylor'a odaklanırken ben şifremi giriyorum, telefonu koltuğumdan kucağıma alıyorum, böylece mesajı daha kolay okuyabiliyorum.

Neredeyse kalbimi durduracak.

Curt. Numaranı Jack'in telefonundan aldım. Kanıt olmadan ona söyleyemem. Fotoğrafını gönder yoksa anlaşma olmaz.

alıntı makalenin fotoğrafını kastediyor ama bunu yazıya dökecek kadar aptal değil. Soğuk terler döküyorum tenimde. Batı Virginia'yı onsuz terk ettiğim için tam bir aptalım. Neden Dottie'ye daha fazla baskı yapmadım ki?

Burada erimeyi göze alamam ama oda dönüyor. Kafamdaki çınlama geri döndü ve giderek daha da şiddetleniyor. Uzun bir nefes alıyorum, sonra nefesimi sessizce geri sayıyorum - dört, , iki, bir - nefesimin yavaşlamasını, odanın durmasını diliyorum.

"Margo?"

Bakişlarımı telefon ekranından ayırıyorum. Altı ift göz bana bakıyor.

"Margo?" diye tekrarladı Jordana, yüzü hem bıkkınlık hem de endişe karışımı bir ifadeyle. "Serina'nın az önce ne

sorduğunu duydun mu?"

Kafatasımdaki ağrıyla mücadele ederek boğazımı temizliyorum.

"Yapmadım, özür dilerim." Utançla gülümsemeye çalıştım. "Biraz başım dönüyor gibi."

"İyi misin?" diye soruyor Serina, gerçekten endişeli bir sesle. "Solgun görünüyorsun."

Taylor'ın gözlerini devirdiğini görüyorum.

"İyiyim," diyorum Serina'yı başımla savuşturarak. "Muhtemelen aç karnına şampanya içtim. Lütfen devam edin - çok özür dilerim - sorunuz neydi?" Xander'ın garsonlardan birine işaret ettiğini fark ediyorum.

"Ah, aklıma gelen aptalca bir fikirdi. La Vue açılışına kadar, hangi muhabirlerin hoşuna gideceğini düşündüğünüz kişilerle, özel kokteyl tadımlarından daha fazla yapmamız gerektiğini düşündünüz mü diye merak ettim. Belki biraz heyecan yaratmaya yardımcı olabilir diye düşündüm."

Harika bir fikir. Bu fikri müşteriye değil, ben sunmalıydım.

"Bu harika, Serina, bunun üzerinde seninle çalışmayı çok isterim," diyorum.

Gülümsedi. Garson önüme bir kruvasan bıraktı. Bir ucunu koparıp Xander'a minnettar bir bakış attım. Ama iştahım yoktu. Kaygıdan midem bulanıyordu.

Jordana, etkileyiciler tablosunu inceleyebilmemiz için dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Bilgisayar açılırken, kadınlar tuvaletine gitmek için izin istiyorum. Yalnız kalmak rahatlatıcı. Kendimi mermer lavaboya -lobi zeminleriyle aynı siyah taş- dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Curt'e ne yazmam gerekiyor acaba?

Tekrar açtığımda tenim daha da solgun görünüyor. Zümrüt yeşili fayans duvarlardan yayılan yeşilimsi ton da hiç yardımcı olmuyor.

Mesajını tekrar okudum: Fotoğraf gönder yoksa anlaşma olmaz.

Benim yapabileceğim tek şey blöf yapmak.

Pes ediyorum: Hadi beni test et. Bakalım ne olacak.

Toplantının geri kalanını uyuşuk bir sis içinde atlattım, doğru anlarda nazik bir onay sözcüğü ya da düşünceli bir "hmm" ile yüzeye çıkmaya çalıştım, Jordana ara sıra bana gergin bakışlar atıyordu.

Curt hiçbir zaman geri yazmıyor.

★ ★ ★

"Siz önce iyi haberi mi duymak istersiniz, yoksa kötü haberi mi?"

Ian ve ben, o lanet olası pençesini bir türlü gevşetmeyen hapisane hücrelerine geri döndük; mutfak tezgahında duran telefonumun başında dikiliyoruz. Derrick hoparlörde. Saat neredeyse altı ve Jack ile Curt'ün emlakçısından az önce cevap geldi. Ev dokuz saattir satışta, yani onlarca insan gelip korkunç mobilyalarını ölçüyor, kendilerini yatak odamda uyurken, Thermador ocağında yemek pişirirken, o iğrenç çocuklarının lastik salıncağında oynamasını izlerken hayal ediyor. Bu, o panolu orospunun kocamı becermesini düşünmekten daha üzücü.

"Sanırım kötü haber," diyor Ian, onay için bana bakarak. Omuz silkiyorum. Ne fark eder ki?

"Tamam, peki, satıcılar bugün teklifinizi kabul etmiyor," diyor Derrick. "Emlakçıları çok fazla ilgi olduğunu söylüyor. En az altı alıcı daha şimdiden teklif vermeyi planladıklarını söyledi ve Cumartesi günü hala katılmanız gereken bir açık ev var."

Ian elimi sıkıyor. "Anladım," diyor. "Peki iyi bir haber nasıl olabilir?"

"Aslında teklifinizi de reddetmiyorlar," diyor Derrick. "Hafta sonundan sonra nasıl sonuçlanacağını görmek için konuyu değerlendirmeye almayı kabul ettiler. Anlaşılan

teklifin son teslim tarihini Pazartesi saat beş olarak belirleyecekler."

Öfkemin kabarmaya başladığını hissediyorum. Bu benim suçum. Bu evi kaybetmek üzereyiz ve kendimi asla affetmeyeceğim.

Yüzümü ellerimin arasına alıp mutfak zeminine çöktüm. Ian yanıma çömeldi, sırtımı ovuşturdu. Curt'ün Jack'i teklifimizin bu noktaya gelmesine nasıl ikna ettiğini muhtemelen asla öğrenemeyeceğim. Ama bizi hâlâ oyalamalarının tek sebebini biliyorum: Curt, mesajımda ona meydan okuduğum şeyi yapıyor. Beni sınıyor. Eğer gerçekten kağıt bende olsaydı, elbette ona hemen bir fotoğrafını gönderir ve ikimizi de bu acıdan kurtarırdım. Curt'ün tek yaptığı, tehdidimi destekleyecek kanıtım olmadığını doğrulamak.

"Dürüst ol, şansımız nedir?" diye soruyor Ian, Derrick'e.

Telefondan uzun bir iç çekiş duyuluyor.

"Bazen mucizeler olur," diyor, "ama yoğun ilgi göz önüne alındığında, bir buçuk milyonun işi halledeceğini sanmıyorum."

lan, bugün hasta olduğumu söylediğimde itiraz etmeye cesaret edemedi. Sadece başını sallayıp komodinin üzerine bir bardak su koydu. En az üç saat önceydi. Dairenin ucuz mini panjurlarını örtmek için astığım keten karartma perdelerini kapatmasını sağladım, bu yüzden saatin kaç olduğunu söylemek zor. Telefonum bir ara şilteden kayıp yatağın altına düştü. Kalkıp onu aramak aptalcaydı. O şeyin tek yaptığı kötü haber vermek. Ya da bu durumda, haber vermemek, çok daha sadistçe bir işkence biçimi.

Bir şey duymak için bu acı dolu üç gün daha geçmesi gerekecek; kaçınılmaz yıkıma doğru yavaş ve anlamsız bir yürüyüş. Yarın, mutlu ve umutlu insan sürüleri açık evde dörtnala koşacak. Sonra Pazar günü, kaputun altına bakmak için yanlarında ev denetçileriyle geri dönecekler. Böylece, peşin ödeme yapıp fiyatı fahiş bir rakama çıkarmanın yanı sıra, tekliflerindeki denetim şartından feragat edebilecekler. Sözleşmeleri Pazartesi boyunca akıp gidecek, bizimkini gölgede bırakacak, ta ki 1,3 milyon Amerikan doları bir hakaret gibi görünene kadar. Bu sefer kaç teklif gelecek? Bir düzine mi? Yirmi beş mi? Dokuz yüz mü?

Peki sonunda nerede olacağım? Muhtemelen hâlâ burada, bu çarşafın arasında, telefonum yatağın altındaki tozlu bir köşede, Derrick'ten gelen ve okumaya cesaret edemediğim bir mesajla titriyor olacak çünkü bunun ölümcül bir darbe

olacağını biliyorum: Üzgünüm çocuklar, olması gereken bu değildi.

Öyle yüksek ve acı dolu bir inilti bıraktım ki, eğer komşular evdeyse ya ölüyorum ya da çok garip bir seks yapıyorum diye düşüneceklerdi, sonra yüzüstü dönüp yüzümü yastığa bastırdım. Oksijenimin ne kadar sürede biteceğini düşündüm ama tabii ki ilk rahatsızlık sızısında korktum. Şimdi kıpırdanıp rahatlamaya çalışıyordum ama keskin bir acı göğüslerimden birini kelimenin tam anlamıyla deliyordu. Ne oluyor? Aniden doğruldum ve sırtüstü uzandım, karanlıkta göğsümü dikkatlice yokladım. Hafifçe de olsa bastırıldığında, iki göğsüm de hassaslaştı. Belki de adet görmeye başlıyorumdur?

Banyodaki sert ışıktaki gözlerimi kısıyorum. Yansımam görüş alanıma girdiğinde endişe verici bir hal alıyor: soluk tenime yapışmış terli siyah saçlar, gözlerimin altında mavimsi bir ton, ağzımın kenarında kabuk bağlamış tükürük. En kötüsü de umursamıyorum bile.

Tuvalete yığılıp iç çamaşırlarımı inceliyorum. Kan izi yok. Ama çok kötü bir şekilde işemem gerekiyor.

Yatağa dönmeden önce lavabonun altında Listerine'i arıyorum. Ölüm gibi görünmem umurumda olmayabilir ama ağzımın tadı kesinlikle umurumda. Bir Lysol sprey kutusunu ve bir torba pamuk topunu kenara itiyorum, ama gider borusunun arkasına sıkıştırılmış olduğunu görüyorum: bir hamilelik testi.

Göğüslerim ağrıyor.

Ve adet görmüyorum.

Çömelmiş, pembe İlk Müdahale kutusuna bakarken parmaklarımla geri sayıyorum, geç kalıp kalmadığımı anlamaya çalışıyorum. O kadar meşguldüm ki dikkat edemedim. Belki de geçen hafta gelmeliydi?

Bunlardan birini en son, yumurtalarımı dondurduktan birkaç ay sonra yemiştim. Pazar günüydü ve Le Dip'e brunch

için gitmiştik. Her zamanki omletimi sipariş etmiştim ama omletin ortasındaki sarımsaklı Boursin peyniri pek hoşuma gitmemişti. Çoğunlukla tatsızdı, hafif bir acımsılık vardı. Geri göndermeden önce lan'a denettirdim ve neden şikayet ettiğimi anlamadı.

Bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse çok korkuyorduk -uğursuzluk getirmek istemiyorduk- ama ikimiz de hamile olabileceğimi düşündüğümüzü itiraf ettik. Yumurta toplama işleminin üzerimdeki baskıyı yeterince azalttığını ve sonunda kendiliğinden gerçekleştiğini düşünmüştük. Eve yürürken CVS'e uğrayıp üç gebelik testi içeren bir kutu aldık. Sakin olmaya çalıştık, birbirimize beklentilerimizi düşük tutacağımıza söz verdik. Ama ilk ikisi negatif çıkınca ikimiz de neredeyse ağlayacaktık. Üçüncüsüne kendimizi maruz bırakmak acımasızcaydı, bu yüzden işte hâlâ burada, banyo lavabosunun altında çoktan unutulmuş halde duruyor. (Yaraya tuz basmak: Ertesi gün Covid olduğum için hiçbir şeyin tadının güzel olmadığını fark ettim.)

şimdi lan'ın yatağın yanına bıraktığı suyu kafama dikiyorum, sonra bardağı tekrar doldurmak için mutfağa götürüyorum. Tezgahta hâlâ yarı dolu bir French Press var, onu da içiyorum. Mikrodalga fırının saati ve oturma odası penceresinden gelen o özel güneş ışığı, bana saatin öğleden sonra iki olduğunu gösteriyor.

On beş dakika içinde tekrar işlemem gerekiyor. Bu rutini daha önce de defalarca yaşadım; çubuğun ambalajını açmak, yerinde tutmak, tüm heyecanı ve tüm kaygıyı hissetmek. Ama bu sefer farklı.

Çok korkuyorum.

İşim bittiğinde, banyo zeminine çöktüm; gri porselen karo çıplak bacaklarımı ürpertiyordu. Dizlerimi, ocukken yaptığım gibi, eski püskü, bol Nats tişörtümün içine soktum -

lan'ın eski bir tişörtü-. Boş çubuk elimdeydi ama sonucu çoktan biliyordum. Her hücremde hissediyordum.

Üç dakika sonra iki pembe çizgi resmiyet kazanıyor.

Ev yok. Berbat bir koca. Dolapta uyumak zorunda kalacak bir bebek.

Gözyaşları hızla ve dinmek bilmeden akıyor. Burada tutsakız. Ve şimdi bebeğimiz de öyle olacak. Bunca aydan sonra, annesinin onu tamamen hayal kırıklığına uğratmasına tam vaktinde yetişti.

★ ★ ★

Titreyerek uyanıyorum, top gibi kıvrılmış, hâlâ banyo fayansının üzerindeyim. Pozitif test sonucum yanımda. Kendimi yerden kaldırıp mutfığa sürüklerken, kaskatı kesilmiş eklemlerim çatırdıyor.

Saat beşi geçti. Buzdolabından kalan soğuk bir pizza parçasını alıp oturma odasına götürüyorum, tabak veya kağıt havluyla bile uğraşmıyorum çünkü artık hiçbir şeyin önemi yok. Tavandan tabana pencerenin önünde, hâlâ üzerimde sadece yırtık bir tişört ve iç çamaşırıyla, pepperoni ve siyah zeytin dilimini şiş yüzüme tikiyorum; aşağıdaki kaldırımdan yukarı bakacak kadar şanssız olan herkesin rüyalarını süsleyecek bir görüntü.

İş çıkışı işe gidenlerin sayısı artmaya başlarken, acaba içlerinden biri evi satın almak için teklif vermeyi planlıyor mu diye merak ediyorum. Kulaklıklarını takmış, elleriyle konuşan o adam, emlakçısıyla bir teklifin ayrıntılarını konuşuyor olabilir. Yaya geçidinde bekleyen, telefonlarından birine eğilmiş, fazlasıyla mutlu görünen çift, ilan fotoğraflarına bakıyor olabilir. Kolayca kazanabilecek tiplere benziyorlar. Brooks Brothers. St. Michaels'da hafta sonları. Onlara kayak yapmayı öğreten ebeveynler. Belki bir araba çarpar.

U Caddesi'nden aşağı inen kırmızı bir leke dikkatimi çekiyor: Ian'ın bisiklet kaskı. Böyle yoğun trafikte eve dönerken yaralanmasından hep endişelenmişimdir ama artık umursamıyorum. Aslında, eski usul gidonun üzerinden yuvarlanmak veya belki de dikkatsizce açılmış bir araba kapısıyla buluşmak, kulağa fena bir eğlence gibi geliyor.

Ne yazık ki, köşeye yara almadan ulaşılıyor, kaldırıma kayarak çıkıyor ve yayaların etrafından dolaşıyor. Binamızın girişine yaklaşırken, ön tarafa park edilmiş siyah bir sedanın kaldırım tarafındaki arka kapısı hızla açılıyor. Ön camında Lyft çıkartması var.

Kısa kot mini etekli, dağınık, koyu kahverengi saçlı bir kız dışarı çıkıyor. Ian onu benimle aynı anda görüyor.

Alex.

Sert bir fren yapıp bisikletinden iniyor. Hızlıca binamıza doğru yürüyor, avucunu ona doğru uzatıyor, başını öfkeyle sallıyor ve açıkça ona uzak durmasını söylüyor. Ama kadın onu görmezden geliyor.

Koşarak yanına geliyor ve kolunu çekiştiriyor, maskarası yüzünden akıyor, şeker reyonundaki bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyor. Yanından geçenler dönüp bakıyor. Perişan halde.

Ian sehpasını indirip Alex'in omuzlarından tutuyor, hıçkırırken onu kol mesafesinde tutuyor. Bir şeyler söylüyor ama bağırmıyor, yoksa en azından bir kısmını duyabilirdim muhtemelen; gözleri gergin bir şekilde etrafta dolaşıyor.

Kadın geriye doğru küçük bir adım attığında, adam tekrar gitmeye çalışıyor ama kadın çok hızlı. Kadın öne doğru sendeliyor, adamın gömleğine yapışıyor, yüzünde telaşlı bir ifade var. Ian gözlerini kapatıp kadının konuşmasını bitirmesini bekliyor. Kadının ağzı nihayet sustuğunda gözlerini tekrar açıyor.

Şimdi ona söylediği her şey onu sakinleştiriyor gibi görünüyor.

O gülümsüyor.

Çok güzel gülümsüyor.

İşini bitirince başını sallıyor ve Lyft'e geri dönüyor. Ian bir kez daha etrafına bakınıyor, sonra sehpasını çekip lobiye giriyor.

Gözlerimin arkasında bir acı oluşuyor. Az önce neye tanık oldum? Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor; sonra çınlama sesi onu ele geçiriyor, her zamankinden daha yüksek, sanki tüm surround ses sistemi eriyormuş gibi. Ian içeri giremeden banyoya koşuyorum.

Duşu açıp kapıyı kilitledim. Pozitif çıkan gebelik testini yerden alıp lavabonun altındaki gider borusunun arkasındaki İlk Müdahale kutusuna geri koydum.

"Margo?"

Mutfaktan bana sesleniyor.

Kilitli kapının diğer tarafında donup kaldım. Düşünmem gerek ama gözlerimin arkasındaki zonklama her şeyi tüketiyor. Eski tişörtümü çıkarıp duşa girdim, suyu açtım. Tenimdeki sıcak su, hemen altından akan saf ve yakıcı öfkeyle birleşti. Görüşüm bulanıklaştı, dengem bozuldu. Altımda hayali bir dalga kabardı ve beni geriye doğru sendelemeye itti. Kendimi dengede tutmak için fayansların üzerinde el yordamıyla ilerledim, duş zeminine indim, göz kapaklarımı sıkıca kapattım, sonra görüşümü yeniden başlatmak için beceriksiz bir girişimle geri açtım.

Sadece statik bir ışık görüyorum, ardından ışık geliyor. Beyaz ve kör edici. Her yeri su basıyor. İçimde mi yoksa dışarıda mı olduğunu anlamak imkânsız. Gittikçe daha parlak yandıkça, kafatasımdaki acıyı ve kulaklarımdaki çılgılığı artırıyor. Gürültü o kadar sağır edici oluyor ki, akan suyun sesini bastırıyor.

Ne kadar süre böyle çömelmiş, yumruk gibi çömelmiş, etrafımda su birikintileri var? Belki sadece saniyeler. Belki birkaç dakika. Ve sonra... ışık birden kayboluyor.

Duşun sesi, sanki biri sesi açıyormuş gibi yavaş yavaş geri geliyor. Gözlerimi açıp metro fayanslarında damla damla akan suyu görüyorum. Beynimdeki zonklama, bir giderden aşağı akan sabun köpüğü gibi dağılıyor.

Her yerim ısınıyor, ama yakıcı değil, haşlayıcı değil; hoş bir his. Elimi karnıma koyuyorum ve ilk başta fark etmesi zor bir his beni ele geçiriyor. Huzur.

Her zamanki gibi, her şeyi bizim için ben çözeceğim. Ama neden farklı bir şey bekleyeyim ki? Bunu çözmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Kesinlikle Ian için değil. Ama bebeğim için. Ve kendim için. İkimizin de borçlu olduğu hayat için.

Ian banyo kapısını çalıyor. "Margo? Her şey yolunda mı?"

"Tamam, tamam," diyorum ve suyu kapatmak için ayağa kalkıyorum. "Bir saniye içinde ıkarım."

Jack ve Curt, açık evleri için bundan daha mükemmel bir Cumartesi tasarlayamazlardı: kabarık bulutlar, parlak güneş, hafif bir cekete duyulan tartışmasız ihtiyaç. Evin kendisi bile muhteşem görünüyor. Pencere pervazları yenilenmiş. Tek bir çim bile yerinde değil. Emlakçı Theresa (Colgate gülümsemesini ve saman rengi saçlarından oluşan kaskını web sitesinden tanıyorum) ön verandada duruyor ve kaldırıma kadar uzanan bir kuyruktan endişeli insanları içeri buyur ediyor.

Üç kişilik birkaç grup -menajerleriyle birlikte çiftler-avluya dağılmış, yoğun bir sohbete dalmış, rakiplerine gizlice paranoyak bakışlar atıyorlar. Hepsi de muhtemelen aynı şeyi tartışıyor: Kalabalığı süzdükten sonra içeri ne kadar agresif girmeleri gerekecek?

Bu kaosu Natalie'nin kırmızı Volkswagen Golf'ünün yolcu koltuğundan izliyorum. Stonebrook Bulvarı'nın bu kısmında beş altı kez park yeri arayarak gidip geldik. Dışarıda tam bir Kara Cuma havası var, ama sonunda bir Tesla evin yarım blok ötesindeki bir yeri boşaltıyor. Natalie, yaklaşan Subaru sürücüsüne tuğlalara çarpması gerektiğini işaret etmek için sinyal veriyor.

"Bu çılgınlık," diyor, uzayda doğrulurken.

"Şimdi Ian'ın neden bir daha böyle bir etkinliğe katılmayı reddettiğini görebiliyorsun," diye yalan söylüyorum.

Alaycı bir tavırla "Birinin neden kendini böyle bir şeye maruz bıraktığını anlayamıyorum. Yani, bu ev o kadar da özel bir şey değil." diyor.

Kendime hakarete değmediğini hatırlatmadan önce tenim kızardı. Natalie, bronzlaştırıcıyla kaplı yüzünden o iğrenç Versace güneş gözlüklerini sıyırıp atsa bile, zevkten anlamazdı. Onu görmezden gelerek kendi pilot gözlüklerimi taktım ve dışarı çıkıp sıraya girmeden önce Nike beyzbol şapkamın siperliğini aşağı çektim.

Plan önce parça parça aklıma geldi, sonra da tek seferde, uyanık yatarken Ian'ın horlamasının, aşağıda U Sokağı'nın gece yarısı gürültüsüyle nasıl yarıştığını dinlerken birdenbire aklıma geldi. Perdelerin arasından bir güneş ışığı huzmesi süzüldüğünde, ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum ve bu, bugün açık eve gitmekle başladı.

"Katıldığın için tekrar teşekkürler," diyorum Natalie'ye, bebeğini babasının göğsüne bağlamış bir çift arkamızdaki sıraya katılırken. "Bunun oldukça hızlı ilerleyeceği konusunda bahse girerim."

"Ah, bu benim için çok eğlenceli," diyor Natalie sırtarak. "Kıl payı kurtulduğum aile cehennemine bir bakış gibi."

Elbette Nat, beni istediğin kadar yargıla.

Yaklaşık on beş dakika içinde kaldırımda ilerleyip ön kapıya çıkan taş döşeli yola birkaç metre kadar yaklaştık. İşte o zaman tereddüt edip elimi karnıma götürdüm: "Öğğ."

"İyi misin?" diye soruyor Natalie.

"Emin değilim. Birden midem bulandı."

Önümüzde hâlâ bir düzine kadar grup var. Ama güneş gözlüğüm ve şapkamla bile fazla yaklaşamıyorum. Eminim Jack ve Curt, Theresa'ya benim, Ian'ın ve zavallı Prius'umuzun tarifini vermiş ve ona göz kulak olmasını söylemişlerdir. Şimdi gitmem gerek.

"Çok üzgünüm Nat, sanırım arabana geri dönmem gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Yüzünü buruşturdu. "Yediğin bir şeyden mi kaynaklandığını düşünüyorsun?"

"Aslında," eğilip sesimi alçalttım, "lütfen hiçbir şey söyleme, lan'a bile söylemedim ama hamile olduğumu yeni öğrendim. Sabah bulantısı olabilir."

Gözleri gökyüzüyle aynı parlak mavilikte parıldayarak büyüyor. "Aman Tanrım!" diye bağırıyor, başımı eğmeme yetecek kadar yüksek sesle. "Nat Teyze olacağım! Yoksa Natty Teyze mi? Bence o daha tatlı olabilir."

Çünkü bu kesinlikle onunla ilgili. Bana sarılmak için çekiyor ve ben inliyorum. "Özür dilerim, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum. Ama yine de içeri girmelisin."

"Olmaz, hadi eve gidelim." Natalie sıranın dışına doğru ilerlemeye başlıyor.

"Bekleyin." Bizi yerimize geri götürüyorum. Bebekli çift isteksizce izin veriyor. "Bu kadar yolu geldik, en azından birimiz içeri girmeli. Hem zaten, lan'ı buraya gelmeye ikna edebilirsem neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem için rekabeti gözetleyecek birine gerçekten ihtiyacım var. Sakıncası yoksa?"

"Gerçekten mi? Deli gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

"Hadi, anahtarlarını ver bana," dedim gözlerimi devirerek. "Lütfen?"

Omuzlarını silkip onları bana uzatıyor ve ben de kırmızı Volkswagen'e geri dönüyorum.

Natalie'nin içeride olduğundan emin olana kadar arabada birkaç dakika bekliyorum. Sonra başımı öne eğerek -ve Theresa'nın ön verandadaki savaş istasyonuna doğru yalpalayarak- ayrılmadan önce teyit etmem gereken tek şeyi kontrol etmek için yan kapıya doğru ilerliyorum.

"Hey, bebeğim, bir şey aldın mı?"

Kapıdan içeri girdiğimde Ian kanepede dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Natalie ve benim Georgetown'da alışverişe gittiğimizi sanıyor. Bakın ona, o iğrenç sweatshirt'üyle orada oturmuş, her geçen dakika daha da sıkıcı ve orta yaşlı görünüyor.

"Yulaf sütlü kapuçinoyu saymazsak," diyorum, spor ayakkabılarımı çözmek için eğilirken. "Sadece birkaç mola verdik, çoğunlukla Natalie bir şeyler iade edebilsin diye."

"Bir süreliğine de olsa dışarı çıkabildiğine sevindim. Dün senin için gerçekten endişelenmişim."

Yüzüne bulaşmış samimiyetine yumruğumu geçirmek isterdim. Evliliğin zor iş olduğunu söylerlerken kastettikleri şey bu işte.

"Sanırım bir gün kendimi üzmememe hakkım var, değil mi?" diyorum. "Özellikle de bu hafta bana yaşattığın onca şeyden sonra?"

Yüzünde incinmiş bir ifade belirliyor. "Elbette öylesin. Ama bu sefer bu kadar iyi toparlanmana sevindim. Bütün hafta sonu yatakta kalacağını sanıyordum."

"Deli değilim." Bir bardak su almak için mutfağa yöneliyorum. "Sana bunun çok zor olduğunu söylemişim. Tek istediğim elimizden gelenin en iyisini yapmaktı ve şimdi de yaptık."

"Sadece etkilendim, hepsi bu." Bilgisayar ekranına odaklandı. "Pazartesi günü nehir davası için tekrar Pittsburgh'a gitmek zorunda kaldığım için biraz suçluluk duyuyordum."

"Ha, suçluluk duyduğun şey bu mu?"

İç çekti, gözleri tekrar beni buldu. "Özür dilerim, ben..." Kendini durdurdu, başını salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

O her zaman böyle aptal mıydı?

* * *

Natalie'nin dairesine girdiğimde Fritter kapıda bekliyordu. Natalie bara gitmek için yirmi dakika önce ayrılmıştı, bu yüzden henüz sakinleşmeye pek fırsatı olmamıştı.

"Selam, iyi çocuk!" diyorum, her zamanki kulak kaşımalarının lateks eldivenli parmaklarla pek iyi hissettireceğini düşünmediğim için başının tepesini öperek. "Biliyorum, erken geldim, değil mi? Sadece etrafa biraz bakmam gerek, sonra yola çıkarız, tamam mı?"

Yatak odasına doğru yürürken yanımda görev bilinciyle duruyor, bakımsız, siyah beyaz bir deniz kabuğu gibi.

Blossom da aynı şekildeydi.

Yaz olmasına ve klimamız olmamasına rağmen her gece benimle uyurdu, yorganın altına girer, kalçama sokulurdu. Fritter gibi o da zekiydi. İlk başlarda eve biri geldiğinde havlardı ama bunun beni kaygılandırıldığını anlayabiliyordu. Her havladığında geriliyor, parmağımı ağzıma götürerek onu susturuyordum. En büyük korkum, komşunun bizi ev sahibine ihbar etmesiydi. Ama Blossom'ın bunu anlaması sadece birkaç gün sürdü. Ondan sonra, ne zaman biri kapıya gelse, kahverengi gözleriyle sessizce sahip olduğumuz güzel şeyi mahvetmeyeceğine dair söz vererek bana bakardı.

Annem de bunu mahvetmeye cesaret edemedi. İki hafta geçtikten sonra babama arkadaşımın aile tatilinin süresiz

olarak uzatıldığını söyledik. Palm Springs'teki büyükannemi ziyarete gittiklerini ve hasta olduğunu öğrendiklerini, bu yüzden kalıp ona bakmak zorunda kaldıklarını anlattık. Babamla geçirdiği onca yıldan sonra, annem onu yatıştırmak için bu tür hikâyeler uydurmakta ustaydı; yarı gerçekler, diyordu, ama çoğu zaman hiç de doğru değillerdi.

O bile Blossom'a bağlanıyor gibiydi. Kanepede kim varsa ona sokulup sarılarak onu sevmemek imkânsızdı. Ona "el sıkışmayı" öğretmiştim - numaralar öğrenmeye çok hevesliydi - ve ne zaman bir açık görse ödül olarak patisini uzatıyordu. Karşı koymak için canavar olmak gerekirdi. Babamın da canavar olduğunu henüz bilmiyordum.

Blossom o kadar usluysa ki, okulun başlaması konusunda endişelenmeyi bırakmıştı. Birbirimizi çok özleyecektik ama annemle ben, onun günü yatak odamda geçirmeye dayanabileceğini düşündük. Petco'daki satış elemanlarına yardımcı olabilecek ipuçları sormuştuk. Onu eğlendirmek için çiğneme oyuncakları ve acil bir durumda ortalığı batırmadan işini yapabilmesi için çiş pedleri önermişlerdi.

Dördüncü sınıfın ilk gününden önceki gece, Blossom'ı yatağımda daha sıkı kucakladım ve ona sabah ikimizin de cesur olmamız gerektiğini, ama farkına bile varmadan eve döneceğimi fısıldadım. Öğleden sonra yürüyüşe çıkacağımıza söz verdim, sonra da ona bu özel gün için aldığımız yeni fıstık ezmeli şekerlemelerden vereceğim.

Annem sabahleyin odasını hazırlamama yardım etti, ihtiyacı olan her şeyi hazırladı. Ona kocaman sarılıp öptüm. Ben geri çekilip kapıyı kapatırken, o da tüylü, kömür grisi başını eğip neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Okul günü ağır ağır akıp geçerken, ondan başka neredeyse hiçbir şey düşünemiyordum. O öğleden sonra, otobüsün en ön sırasına oturdum, böylece durağıma geldiğinde ilk inen ben olabilirdim. Merdivenlerden hızla indim, Capri-Sun marka gözlüklü Alyssa'nın annesinin

yanından geçip apartman kompleksine kadar koştum. Ama yatak odama vardığımda kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Blossom gitmişti.

Her zamanki gibi evde tek başımaydım. Annemle babam hâlâ işteydi ve Mitch bir arkadaşına gitmişti. Müstakil evi aradım, her kapıyı, her mutfak dolabını, her gardırobu açtım. Kendi başına kaçmış olması imkansız görünüyordu ama başka ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden tüm siteyi aradım, adını seslendim, fıstık ezmeli şekerleme paketini salladım. Okuldan eve gelince, izinsiz otoparktan ayrılmamam gerekiyordu ama onu hâlâ bulamayınca mahalleye çıktım ve saatlerce sokaklarda dolaştım. Alyssa Sato lastik salıncağında dondurmasını emiyordu, ben de çenemden yaşlar damlıyordum. İçeri girip annesini almak isteyip istemediğimi sordu. Gerçekten istiyordum ama söylemeye çok utanıyordum.

Nihayet eve döndüğümde güneş batıyordu ve babam da nalburdaki vardiyasından dönmüştü.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Blossom'ı arıyorum," dedim ağlamaktan yüzüm şişmişti.

"Tasmasının kaybolduğunu görmedin mi?"

O zaman utanmıştım. Sanki paniklemiş dokuz yaşında bir çocuğun kapının yanındaki yapışkan kancayı kontrol edecek kadar akli başında olması gerekirmiş gibi.

"Geri dönmeyecek," dedi, mutfak tezgahının üzerindeki posta yığınını karıştırmış gibi yaparak, bana bakmak zorunda kalmamak için.

Muhtemelen o zamanlar, içten içe babamın iyi bir adam olmadığını biliyordum. Ama o an, bu gerçeğin inkâr edilemez hale geldiği andı.

Blossom'ı tıpkı kendisi gibi bir köpeği olan bir müşteriye sattığını açıkladı. Kadın neredeyse her hafta alışveriş arabasında bir Cairn terrier ile dükkana geliyordu; Oz Büyücüsü'nde Toto'yu oynayan köpekle aynı cinstendi. Her

zaman fırsatçı olan babam, bunun Blossom'ın cinsi olduğunu anlamıştı; çöplüklerde bulunan bir sokak köpeğinden çok daha değerli bir şeydi. Bu yüzden o gün, okulun ilk günü, kadını öğle tatilinde uygun fiyatlı safkan köpeğini görmek için onu şehir evine kadar takip etmeye ikna etmişti. Kadın, Blossom'ı hemen oracıkta, otoparktan üç yüz dolara satın almıştı.

İçim o kadar yanıyordu ki, yumruklarımı babamın karnına -ulaşabildiğim en yükseğe- savurdum. Durmam için iki elimi de kemiklerim sızlayacak kadar sıkı bir şekilde avuçlarının içine aldı.

Blossom'ı yalnız bıraktığım için kendimi hiç affetmedim.

Natalie, Pazar sabahı saat on civarında Fritter'ı almak için kapiya dayandı, göz kapaklarında hala bulaşmış eyeliner kalıntıları vardı.

"Bu gece bir film gecesi yapmak ister misin?" diye sordum Fritter'ın tasmaını uzatarak. "Atıştırmalıkları ben getiririm."

"Bu harika bir fikir," diyor, "ama bu adamı görmem gerekiyor."

Kahretsin.

"Tamam, önemli değil," diyorum tam tersini ima eden bir tonla, gözlerimi aşağıya doğru çevirerek.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye soruyor ve daireme doğru yarım adım atıyor.

Tam sıcak gözyaşlarının akmaya başladığı sırada bakışlarıyla buluşuyorum.

"Aman Tanrım, neler oluyor?" İçeriye kadar girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Gerçekten utanç verici," diye homurdandım. "Ama sanırım lan'ın bir ilişkisi var. Şu anda gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var."

Gözlerinde açlık benzeri bir ifade belirliyor, ardından dün geceki rujundan hâlâ hafif pembe olan ağzı, uygun bir dehşet duygusuyla açılırken. "Ah hayır tatlım! Bunu sana düşündüren ne?"

"Yakında spor salonundan dönecek, bu yüzden şimdi bu konuda konuşamam," diyorum, sulu detayları daha fazla bekleyemeyeceğinden emin olarak.

"Aman Tanrım, zavalılık, gel buraya." Beni kucaklamak için içeri çekiyor. "Bu gece mutlaka geleceksin. Adamla randevumu değiştireceğim."

"Gerçekten mi?" Geri çekilirken, tam zamanında birkaç gözyaşım süzülüyor ve ona minnettar bir şekilde gülümsüyorum. "Sen harikasin Nat. Akşam yemeğinden sonra, muhtemelen sekiz civarı gelirim."

"Öğğ. Onunla nasıl yemek yiyebiliyorsun anlamıyorum." Kendini dışarı bıraktı. "Sonra görüşürüz."

Kapının sürgüsünü arkasından kilitledim, sonra ihtiyacım olanı aldım. Kapının hemen önünde donup kaldım, beni aldatan, pislik kocamı sessizce bekledim. Birkaç dakika içinde, neden içeri giremediğini merak ederek kapı kolunu sallamaya başladı.

"Margo? Orada mısın?" diye sesleniyor diğer taraftan.

Kendimi hazırlıyorum, hiç kıpırdamıyorum.

"Bebeğim?" diye tekrar denedi. "Benim. Beni içeri al."

Derin bir nefes alıyorum. Sonra dediğini yapıyorum.

★ ★ ★

Saat sekizden hemen sonra dairesine vardığımda Natalie kaşlarını çattı ve bana acıyan bir şekilde sarıldı. "Bütün gün seni düşündüm."

Fritter koşarak yanıma gelip dizimi kokluyor, Natalie'nin beni bırakmasını ve her zamanki gibi kaşımını bekliyorum. Natalie beni bıraktığında eğilip selamlıyorum, sonra mutfağa geçiyorum, çapraz çantamı çıkarıp bir torba atıştırmalık bırakıyorum. Neredeyse dolu bir Cabernet Sauvignon şişesi çıkarıp ona uzatıyorum.

"Bunu içer misin? Muhtemelen bozulmaya başlamasına sadece bir iki gün daha var ve belli ki" -karnımı

sıvazlıyorum- "bitiremiyorum."

"Ah, doğru ya," diye homurdanıyor, ocağın yanındaki dolaptan bir şarap kadehi çıkarırken. "Şu anda içemezsin bile! Nasıl hayatta kalıyorsun?"

Omuz silktim. "Açıkçası, gerçekten bilmiyorum."

"O zaman git rahatına bak ve bana her şeyi anlat." Pembe kadife koltuğuna doğru işaret edip şarabından bir yudum aldı, sonra bardağında döndürdü. "Sana bir şey getireyim mi? Belki maden suyu?"

"Şimdilik iyiyim, teşekkürler," diyorum ve Fritter'ın yanındaki ucu seçiyorum.

Natalie karşı tarafa yerleşip bacaklarını mindere koyup bana doğru döndü. "Ee," diye bana doymak bilmez bir bakış attı, "ne oldu da haberin oldu?" diye merakla sordu.

Ona gerçek hikayeyi bilmenin verdiği tatmini yaşatmayacağım için çok daha zayıf bir hikaye uydurdum.

"DM'leri. Başka ne var?" diye kuru bir kahkaha attım. "Dün açık evden döndüğümde dizüstü bilgisayarını Instagram mesajlarına açıktı. Bildiğim kadarıyla Instagram'da neredeyse hiç vakit geçirmiyor, bu da bana tuhaf geldi." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Duştaydı, bu yüzden kaydıracak bir dakikam vardı. Meğer hukuk fakültesindeki sınıfından bir kadınla bir sürü mesajlaşıyormuş. Hepsini okumaya vaktim olmadı ama cilveli bir havası var; UVA'da nasıl takıldıklarına dair bir sürü şaka..." Bir kez daha durakladım. "Özür dilerim, hakkında konuşmak zor."

Natalie gözlerini kıstı, hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Tamam," diyor, "başka neler buldun?"

"Bu kadar. Sadece buna vakit ayırabildim."

"Yani, bir penis fotoğrafı bile yok mu? Ya da şahsen buluştuklarına dair herhangi bir kanıt?"

"Şey, hayır... Öf, Ian'ın bir penis fotoğrafı gönderdiğini hayal bile edemiyorum."

Beklendiği gibi, bıçağı çevirme fırsatı yakaladığı anda yüzü aydınlanıyor.

"Ah, inan bana kızım, hepsi gönderiyor, özellikle de sıkılmış kocalar. Gerçekten de hiç kimse penislerini belgelemek konusunda bu kadar takıntılı değildir - o özel mesajları biraz daha karıştırırsan, eminim National Geographic'in ereksiyonlarını bulacaksın."

"Aman Tanrım, Nat."

"Üzgünüm ama sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye devam ediyor, şarabından bir yudum daha içerken. "İnan bana, evliliğın bir aldatmaca olduğunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar çabuk gerçek bir hayata sahip olabilirsin."

Ah evet, sadece Tinder'daki fuckboy'ların sağlayabileceği çok tatmin edici bir varoluş.

"Bundan biraz daha karmaşık, biliyorsun." Karnımı işaret ederek başımı salladım.

"Ah, evet, hamile olduğunu tamamen unutuyorum," diyor ve cehennemin damarlarımda yayıldığını hissediyorum. "İşte bu, bunu şimdi çözmem için daha da iyi bir sebep. Bebek doğduktan ve sen onu becermekle daha da az ilgilenmeye başladıktan sonra lan daha da kötüleşecek."

Bu gösterişsiz kanepeye atlayıp tırnaklarımı yüzüne geçirdiğimi hayal ediyorum. Bunun yerine, Fritter'ın tel tel tüylerine sürüyorum ve kendime sadece biraz daha iyi davranmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Sadece bir film seçsek sorun olur mu?" diye sordum yalvaran gözlerle. "Bütün bu dramadan bir mola vermek gerçekten hoşuma giderdi."

"Aman Tanrım, tabii ki tatlım." Natalie kanepeden kalkıp boş bardağıyla mutfağa geri dönüyor. "Ne zaman konuşmaya hazır olursan, burada olduğumu bil." Bakışlarını benden ayırmadan, sahte bir sempatiyle ağzının kenarlarını kıvırıyor.

Neyse ki, Bad Moms'ı izledikten bir saat bile geçmeden göz kapakları düşmeye başlıyor. Bir barmenin kendini frenlemesi gerektiğini düşünürdünüz, ama şarabı çoktan bitirmiş. Uykuya dalınca mutfağa geri dönüp çapraz askılı çantamdan lateks eldivenlerimi çıkarıyorum.

Ağır gümüş anahtar hâlâ dün bulduğum gibi, lavabonun altındaki alet kutusunda duruyor.

Sis bastırdı, gece normalden daha karanlık göründü. Stonebrook Caddesi'ne girer girmez farlarımı söndürdüm. Pazar günü saat on bir buçuk civarında, sokağın sessiz ve durgun, evlerin karanlık olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Rüya evimin önünde duruyorum, Jack'in Audi'sinin park ettiği yerin hemen önünde, beni neredeyse arka bahçesinden gizlice çıkarken gördüğü yerin hemen önünde. Beni o sabah yakalasaydı şimdi nerede olurdum? Zamanlamam sadece bir saniyenin kesri kadar yanlış olsaydı? Kaderin nasıl işlediği çok ilginç. İşte bu da böyle bir şey; başından beri hep böyleydi. Kader.

Pirinç verandadaki fenerler yanıyor ve perdeler çekili olsa da içeride kimsenin olmadığını biliyorum. Açık ev etkinliğinin öğleden sonra, Hollanda kapısının mandalının tamir edilmediğinden emin olmak için yan kapıdan gizlice bodruma indiğimde, verandada emlakçılardan birinin müşterileriyle konuştuğunu duydum. Satıcıların pazartesi gününe kadar şehir dışında, Doğu Yakası'nda bir yerde olduklarını, bu yüzden hafta sonu herkesin evi gezmesine ve ev incelemelerine müdahale etmeyeceklerini söyledi. Ve böylece, tüm bu operasyonun en büyük riski yerle bir oldu. Kaderden ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sanki ev benden bunu yapmamı istiyor, sanki planın bir parçasıymış gibi.

Mükemmel ev. Mükemmel bebek. Mükemmel köpek.

Arabadan inmeden önce tüm aynalara baktım ve arkamdaki sokağın ıssız olduğunu bir kez daha teyit ettim. Sürücü tarafındaki kapıyı olabildiğince yavaşça kapattım - kaputu kapattım, lateks eldivenlerimi giydim, yüzümde KN-95 maskesi vardı - ve hızla arkaya geçip kapağı açtım. Bavulu sonuna kadar kenara çektikten sonra, son bir çekişle kurtardım; tekerlekleri kaldırıma çarptığında çıkan ses, sokağın aşağısına kadar yankılandı. Bir köpeğin havlamasını veya birinin farlarının yanmasını bekleyerek donakaldım. Bir adrenalin dalgası, hışırdayan her yaprağı, kalbimin her atışını keskin, gerçeküstü bir odak noktasına getirdi.

Evler sessiz ve karanlık kalıyor.

Bavulu kaldırımın üzerinden kaldırıma çekiyorum. Ön kapıya çıkan taş döşeli yoldan yukarı çıkıp verandaya girmeden hemen önce sağa dönüp, yan kapıdan arka bahçeye çıkacak bir yola girmem gerekecek. Uzun bir yol değil ama az öncekinden epey ağırım var.

İki elimle kulpu kavrayıp sırtım eve dönük, maskeli yüzüm sokağa bakarak valizi ön taraftan çekiyorum. Tekerlekleri pürüzsüz taş üzerinde yavaşça vızılıyor, gözlerimin çılgınca bir yandan diğer yana kaymasına yetecek kadar yüksek sesle. Sapağa vardığımda, tutuşumu değiştirip öne doğru dönüyorum ve valizi arkadan çekiyorum.

Neredeyse oraya varmıştım, kapıya sadece birkaç adım kala, sisin arasından farların yansıdığını gördüm.

Bavulla evin önü arasına yığılıyorum. Bu şekilde kıvrıldığım için arabanın kendisini göremiyorum ama ışıkların sokağı aydınlattığını görebiliyorum, lastiklerinin ıslak asfaltta daha da gürültülü bir şekilde sürtündüğünü duyabiliyorum. Yavaşlıyor gibi. Şoför beni burada görüyor mu? Nefesimi tutup bir arabanın kapısının açılma sesini bekliyorum.

Ama gelmiyor. Lastikler sönüyor, ışıklar kayboluyor.

Dikkatlice ayağa kalkıp, kapıya doğru ağır adımlarla ilerlemeye devam etmeden önce bloğu hızlıca taradım.

Kapıyı geçer geçmez, arka bahçeye güvenli bir şekilde ulaşır verandadaki fenerlerin görüş alanından çıkınca, mola vermek için yere yığıldım. Bavul sapını sıkmaktan kramp giren ellerimi uzatıp kollarımı sallıyorum. Hava, az önceki yağmurdan sonra nemli. Sırtıma ter yapışmış.

Taş döşeli yol, verandanın etrafındaki verandadan bodrum merdivenlerinin tepesine kadar devam ediyor. Bu, yolculuğun en uzun ama aynı zamanda en güvenli kısmı olacak, neredeyse tamamen karanlıkta. Göğsümdeki sıkışma hafifliyor, avucumu karnıma götürüyorum. Başaracağız. Annem halleder.

Bodrum katı merdivenlerinin tepesinde, seçeneklerimi değerlendirmek için duruyorum. Kısa bir merdiven, sadece sekiz basamaklı ama dar ve dik. Önce ben inip valizi arkamdan çekersem, eğimdeki artan ağırlığı dengemi bozabilir. Sanırım en iyi plan, önce valizi aşağı indirmek.

Merdiven sahanlığının kenarına kadar itip itiyorum. Devriliyor ve yarı yolda kayıyor. Hollanda kapısına ulaşmak için etraftan dolaşıp, tıpkı Penny'nin gösterdiği gibi üst yarısını iterek açıyorum, sonra alt yarısını içeriden açmak için aşağı uzanıyorum. Şimdi koşarak geri dönüyorum ve bir itme daha yapmak için valizin arkasına yerleşiyorum. Bu sefer, en alta kadar ulaşıyor.

Açık kapıdan bodrumun loşluğuna sürüklüyorum; Londra yolculuğuna hazır, paketlenmiş, istiflenmiş taşınma kolilerinin silüetleri hayalet gibi yükseliyor. Buradaki tavan yüksekliği gerçekten etkileyici. Bir banyo eklemenin maliyeti ne kadar acaba?

Hedefim görüş alanımda -ana kata çıkan merdivenlerin dibinde bir nokta- beton zeminde yürümeye başlıyorum. Ama bir ses -bir gümleme- kaslarımı taşa, kanımı buz kesiyor.

Bu neydi lan?

Karanlığın içinden dinlemeye çalışıyorum, tüm vücudum gergin bir düğüm, nabzımın kükremesi beni ele verecekmiş gibi.

İşte yine aynı ses.

Ter artık tişörtümün arkasından sızıyor, çapraz askılı çantam hızlı ve sığ nefeslerimle senkronize bir şekilde yukarı aşağı inip kalkıyor.

Güm.

Yaklaşıyor.

Elimi karnıma koyuyorum. Yalnız değiliz.

Elimden geldiğince sessizce valizi dikleştirip sapını bırakıyorum. Eğer yukarıda biri varsa, geldiğim yoldan çıkıp gitme şansım hâlâ var. Yavaşça Hollanda kapısına doğru dönmeye başlıyorum.

Ama çıkış kapımı gördüğüm anda, omuzlarımda beni acilen yere iten eller beliriyor. Boğazımda bir çığlık düğümleniyor.

Yüzüstü yatarken, bileklerim çarpmanın etkisiyle sızlarken, adrenalin beni ele geçiriyor. Saldırganımla yüzleşmeye hazırlanarak sırtüstü yatıyorum... Tam o sırada arka kapıdan dört ayaklı, tüylü bir gölgenin fırladığını görüyorum.

İnsan eli değil. İnsana ait hiçbir şey değil. Beslenme çantası. Lanet olası komşu kedisi.

Titremeyi bırakınca ayağa kalkıp bavulu yerine yerleştiriyorum. Gözlerim karanlıkta kapı durdurucu olarak kullanabileceğim bir şey ararken, köşede unutulmuş bir çift serbest ağırlığın üzerinde duruyorum. On kiloluk bir dambıl alıp merdivenlerden yukarı koşup üstteki kapıyı sonuna kadar açmak için kullanıyorum. Bunu nasıl kaçırabileceklerini anlamıyorum.

Ayrılmadan önce çantamdan gümüş bir bavul kilidi çıkarıp bavulun fermuarlarına sabitliyorum. Penny bunu önce bulursa, içindekini görmesini istemiyorum.

Ertesi günün nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Planın geri kalanı net ve belirgin bir şekilde belirginleşse de, bugünü gerçekten hayal edemiyordum. Alarmımla mı uyanacaktım? Her zamanki kahvemi mi hazırlayacaktım? Hiçbir şey olmamış gibi işe mi gidecektim?

Görünen o ki, hepsi evet.

Bugünkü yağmur dünkü çiselemeden daha sert, daha şiddetli. Rüzgar yerden tavana kadar uzanan pencereye vuruyor, şiddeti televizyonla yarışıyor. Pembe dizileri ve gündüz kuşağı talk-show programlarını bölmeye degecek bir son dakika haberi çıkar diye bütün gün 4. kanalı açtım. Daire tamamen bana ait olduğundan, sesi istediğim kadar açabiliyorum. Burada havanın biraz daha büyük hissettirmesi komik. Tek arkadaşım Fritter; tam da ait olduğu yerde, kanepemde kıvrılmış.

Saat neredeyse beş, teklifin son teslim tarihine sadece birkaç dakika kaldı. Jack, Curt ve Penny muhtemelen şimdiye kadar evde olmalı. Peki, içlerinden herhangi biri halteri fark edip bodruma indi mi?

Sanki soruma cevap veriyormuş gibi, telefonum masanın üzerinde titriyor. Derrick'ten hem bana hem de Ian'a bir mesaj.

Sadece haber veriyorum. Henüz haber yok. Olumlu ama gerçekçi olalım. Bir şey duyar duymaz arayacağım.

Hayal kırıklığı. Buldularsa bile, sanırım henüz ihale sahiplerini uyarmaya başlamadılar. Polis departmanının Twitter sayfasını tekrar yeniliyorum. Orada da bir güncelleme yok.

Derrick'e cevap yazıyorum: Teşekkürler. Ian'ın telefonu kapalı ve ifade alma işlemleri devam ediyor, ama ben beklemede olacağım.

Yağmur şimdi tam anlamıyla sağanak halinde yağıyor. Evsiz bir kadın, alışveriş arabasıyla binamızın girişindeki tente altında koşturuyor. Resepsiyon görevlisinin onu ne zaman yerinden oynatacağını merak ediyorum. Kaldırımda oluşan kirli su birikintilerinin etrafından zıplayan birkaç talihsiz yaya izlerken, aklıma endişe verici bir düşünce geliyor. Ya bir şekilde valizi fark etmezlerse? Ya nakliyeciler gelip valizi bodrumdaki diğer her şeyle birlikte paketleyip, okyanusun karşısına giden bir gemiye körü körüne koyarsa?

Peki ya bunların hepsi boşunaysa?

* * *

Derrick'ten haber beklerken en kötü senaryoları hayal ederek kendimi çıldırtabilirdim. Bu yüzden, eğlenceli bir dikkat dağıtma olsun diye, size biraz yerel tarih anlatacağım: DC Cinayet Köşkü'nün gerçek ve trajik hikâyesi. Uzun zamandır aklıma gelmemişti ama Erika geçen gün öğle yemeğinde konuyu açınca, detaylar aklıma gelmeye başladı.

Her şey, yedi yıl önce, tüyler ürpertici bir Şubat gecesini, genç bir kızın, Erika ve Heath'in şu anda yaşadığı, Washington DC'deki ultra zengin yerleşim bölgesi Wesley Heights'taki ailesinin Fransız tarzı, geniş şatosuna dönmesiyle başladı. Kız lise basketbol maçına gitmişti ve dışarı çok soğuk olduğu için babası eve geldiğinde Jeep'ini her zamanki gibi araba yoluna değil, garaja park etmesini hatırlatmıştı. Muhtemelen düşünceli davrandığını

düşünmüştü. Ama kız dışarı park etseydi, ön kapıdan girmeye çalışırdı. Ve eğer bunu yapsaydı, kapının ardına kadar açık olduğunu görürdü. Antrenin her yerine bulaşmış kanı görürdü. Verandadan veya belki bir komşunun evinden 911'i arardı. Mahalle göz önüne alındığında, polis bir nanosaniye içinde gelir ve onun için korkunç keşfi yapardı.

Bunun yerine, kendisine söylendiği gibi garaja girdi ve bir çamurluktan içeri girdi. Ayakkabılarını çıkardı, paltosunu astı, sonra Zoe Estelle tarafından tasarlanan mutfağa girip kendine bir atıştırmalık hazırladı.

Anlaşılan o ki, beş bin metrekarelik bir evde sorun buymuş. Resmi oturma odasındaki antika bir İran halısının üzerinde anne ve babanızın kan kaybettiğini fark etmeden önce yirmi dakika boyunca etrafta dolaşabilirsiniz.

Polisin rastgele bir ev işgali olduğunu söylediği olayda vurularak öldürülmüşlerdi; muhtemelen başarısız bir soygun girişimiydi. Katil onları ön kapıda vurmuş, ancak ikisi de bir şekilde birkaç metre öteye sürünerek ölmeyi başarmıştı.

İnsanlar hikâyeye doyamıyordu. Nefes kesici şiddeti. O son anların nasıl yaşandığı. Kurbanların profilleri, ikisi de tanınmış avukatlar. Olayın "güvenli" (zengin, beyaz) bir mahallede gerçekleşmiş olması.

Bir ara herkes bu eve Cinayet Köşkü demeye başladı.

O zamanlar, 2015'te, piyasa neredeyse şimdiki kadar hareketliydi. Wesley Heights gibi güzel bir mahallede, ortalama bir ev bile alıcı bulmadan bir haftadan fazla dayanamazdı. Özellikle de mutfağı yeni tadilattan geçmiş bir ev. Ancak soruşturma tamamlandığında ve ölen çiftin malikanesi evi satışa çıkardığında, ev yerinden oynamadı. Tek bir kişi bile orada yaşamak istemiyordu.

Sonunda bir müteahhit gelip neredeyse evi çaldı. Evi yıkıp arsaya üç yeni ev daha koydu ve hepsi de Beyoncé biletlerinden daha hızlı satıldı. Polis katili asla yakalayamadı,

ama ben o müteahhite güveniyorum. Belki de soygun o kadar da berbat olmamıştı.

Hayalimdeki ev etrafında kurduğum hikâye tam olarak aynı değil. Öncelikle, kendi cesedimin üzerinden yıkacak birileri var. İkincisi, mülkte kimse öldürülmemiş olacak. Bunu nasıl başarabileceğimi kısaca düşündüm, ama çözebilsem bile, cinayet mahallini güvence altına almanın ve araştırmanın karmaşıklığı muhtemelen Jack ve Curt'ün evi piyasadan çekmesini gerektirecekti.

Bunu yapamazdım, o yüzden içine atılan bir ceset yeterli olacak. Yani, rakipleri korkutmak için.

★ ★ ★

Saat altı yirmi beş ve Derrick sonunda arıyor.

"Hey, Margo, umarım dayanabiliyorsundur."

"İyiyim," diyorum onu aceleyle yanına götürerek. "Ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse... tam olarak emin değilim," diye yavaşça söze başladı. "Ian'ı yamalamayı denemek ister misin?"

"Hayır, hayır, telefonu yine kapalı olacak. Hadi, sonra anlatırım."

"Tamam, peki, az önce onların menajeri Theresa ile konuştum ve oldukça sarsılmış görünüyordu."

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım evde bir kaza olmuş. Ya da acil bir durum," diye devam ediyor Derrick. "Gerçekten net değildi. Ama şimdilik, bize neler olduğunu anlatana kadar, bir teklif vermeyi erteliyor."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. İşte bu kadar. Gerçekten oluyor.

"Ha." Umarım Derrick sesimin titrediğini fark etmez. "Tam olarak ne dedi?"

"Çok az. Sadece bir şey olmuştu ve başka bir şey paylaşma özgürlüğü yoktu."

İtmeye devam ediyorum. "Sence hırsızlık mı oldu?" Meraklı görünmem gerekiyor.

"Muhtemelen," diyor Derrick ihtiyatla, "ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Satıcıları tanımıyor musun? Belki deneyebilirsiniz."

"Belki... ama teklifimize erken bakacaklarına dair verdikleri sözden döndükleri için pek konuşmadık."

Derrick kıkırdadı. "İş ve arkadaşlar pek iyi bir karışım değil."

"Çok doğru."

"Pekala, o zaman sabret," diyor. "Geri dönüş alır almaz sana haber vereceğim."

Tüm vücudum titriyor. Oturmaya cesaret edemeyecek kadar heyecanlıyım. Akşam yemeğini düşünemeyecek kadar da endişeliyim. Tek yapabildiğim, pencereden mutfığa, mutfaktan pencereye defalarca volta atmak, bir elimdeki başparmağı çiğneyip diğeriyle takıntılı bir şekilde Twitter'ı yenilemek.

Ama televizyon önce buna değiniyor.

Yerel yayının saat 18:00'deki bölümü bitmek üzereyken, sunucular ciddileşiyor.

"Bethesda'dan son dakika haberlerini size ulaştırmak için her zamanki akşam yedi yayınızı erteleyeceğiz," diyor kanal 4 gişesindeki kadın. Ekranın alt kısmında kırmızı bir pankart belirmeye başlıyor: Grovemont evinden ceset çıkarıldı.

Televizyona doğru atılıp, cumartesi sabahı çizgi filmlerine kilitlenmiş bir çocuk gibi önünde diz çöküyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, haberi duyamayacağımdan endişeleniyorum. Sesi sonuna kadar açıyorum.

"Bu akşam erken saatlerde olay yerine gelen Chad Benson'a pas atacağız," diyor sunucu. "Chad, bize ne

söyleyebilirsin?"

Kamera stüdyodan canlı bir çekime geçiyor. Rüya evi, sağanak yağmura rağmen tertemiz bir şekilde ekranı kaplıyor. Parıldayan ön bahçedeki tahta kazıkların arasına sarı polis şeritleri gerilmiş olmasına rağmen. Etrafta asık suratlı polisler dolaşıyor ve ön tarafta park etmiş bir adli tıp görevlisinin minibüsü varken bile.

Chad'in raporu bir seslendirmeye başlıyor ve evin sahnenin merkezinde kalmasını sağlıyor: "Teşekkürler Doreen. Evet, doğru duydunuz, Bethesda'da çoğunlukla yerleşim bölgesi olan Grovemont'tayım. Adli tabibin ekranda gördüğünüz evden bir ceset torbasını tekerlekli sandalyeyle çıkardığını gördük. Onu, çok büyük siyah bir bavul taşıyan başka bir beyefendi yakından takip ediyordu. Montgomery County polisinden bir sözcü, ölen kişinin kimliği hakkında henüz paylaşılacak bir bilgi olmadığını, ancak olayın cinayet olarak soruşturulduğunu doğruladığını söyledi."

Çekim uzaklaşıyor; kameranın evin karşısındaki sokağa yerleştirildiğini artık anlayabiliyorum. Siyah bir yağmurluk giymiş, yakışıklı yüzü televizyon için yapılmış bir endişeyle donanmış Chad kadrāja giriyor.

"Size söyleyebilirim ki burası normalde şehrin çok sessiz, aile odaklı bir bölgesidir. Buradaki komşular oldukça sarsılmış durumda."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

"Kameraya çıkmak istemeyen bir adam, polisin buraya ilk olarak saat dörtten hemen sonra geldiğini söylüyor. İzleyicilerimiz için bu evin şu anda satılık olduğunu da belirtmeliyim. Redfin ilanında" -Chad telefon ekranını kameraya doğru tutuyor- "Cumartesi günü burada bir açık ev etkinliği düzenlendiği yazıyor. Bunun burada olanlarla bir ilgisi olup olmadığını henüz bilmiyoruz, ancak son günlerde onlarca, hatta yüzlerce yabancıların eve girmiş olması önemli görünüyor. Komşular bana evin tüm hafta sonu boyunca

kalabalık olduğunu söyledi. Bu korkunç hikayenin detayları açıkça hala gelişiyor, ancak elimize ulaşır ulaşmaz size daha fazla bilgi vereceğiz. Şimdilik Bethesda'dan ben, News 4'ten Chad Benson."

Stüdyo tekrar görüş alanına girince Doreen ve erkek sunucu arkadaşı inanmazlıkla başlarını sallıyorlar.

Doreen, "Aman Tanrım Jim, orada gerçek bir trajedi yaşanıyor gibi görünüyor," diyor.

"Kesinlikle öyle," diyor Jim. "Ayrıca güzel bir mahalle."

Sabah olduğuunda, satılık evdeki cinayet kurbanı sadece yerel haberlerin en önemli konusu değıl. Tüm kablolu televizyon kanalları bu habere topluca seviniyor. Bir ara, Kanal 4'ten arkadaşımız Chad Benson #BethesdaBasementBody hashtag'ini kullanmaya başladı ve şimdi her yerde de var - viral olmak yeterli değıl. Haber, hem Good Morning America hem de Today Show'un A bloğunda yer aldı ve tüm bunlar, cesetler teşhis edilmeden önce gerçekleşti. Polisin doğruladığı tek şey, ev sahiplerinin ve küçük kızlarının zarar görmemiş olduğı.

O bavulun içinde kimlerin olabileceğı, ofisimdeki Slack'te neredeyse herkesin konuşabildiğı tek konu. Bu benim için harika, çünkü hiçbir iş yapamayacak kadar telaşlıyım. Dün gece hiç yatağı giremedim; uyanıktım, kanepede oturmuş, saatlerce CNN ve diğerk kanallar arasında geziniyordum. Şimdi neredeyse öğlen oldu, yani yerel haberler tekrar başlayacak.

Sehpanın üstündeki telefonum çalıyor. Arayan Derrick.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Sanırım biraz uyuşmuş durumdayım," diyorum, Fritter yanımda uyurken sırtındaki beyaz lekede parmaklarımı gezdirirken. "Her şey o kadar trajik ki, aklım almıyor."

Derrick sesimdeki coşkuyu duymasın diye gülümsememi bastırıyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi iç çekerek. "Yirmi yıldır emlak sektöründeyim ve buna yakın bir şeyle hiç karşılaşmadım."

"Evet, korkunç."

Anlayışlı görünmek için elimden geleni yapıyorum ama Tanrım, ne zaman konuya girecek acaba?

"Satıcılardan bir şey duydun mu?" diye nazikçe dürttüm. "Neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum."

"İşte bu yüzden arıyorum," diyor. "Ne kadar kabaca olsa da, işler yolunda gidiyor, biliyor musun?"

Zayıfça gülüyorum.

"Theresa bir dakika önce aradı," diye devam ediyor. "Polisin evi bir iki gün içinde incelemeyi bitireceğini söylüyor. Ama gerçekten bundan emin mi, yoksa televizyondaki haberlerden daha iyimser bir tablo mu çizmeye çalışıyor, anlamak zor."

"Mmm." Saat on iki yayını bir dakika içinde başlayacak. Bunun farkında değil mi?

"Neyse, senin teklifin de dahil olmak üzere sekiz teklif geldi. Tahmin ettiğim kadar çok değil, muhtemelen faiz oranları insanları korkutmaya başlıyor."

İşte şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Beş kişi çekildi."

Beş?

"Bu kadar mı?" Sesim birkaç oktav yükseliyor. Ben kanepeden kalkarken Fritter uyanıyor. "Özür dilerim," diyorum kendimi toparlayarak. "Sanırım şokla birlikte fazla kafein almışım."

"Diğerlerinin de yakında gitmesine şaşırmam," diyor Derrick. "Ama bu, senin ve Ian'ın evde kalmak istediğiniz anlamına mı geliyor? Theresa kibarca öğrenmeye çalışıyordu; şu anda karar verme konusunda herhangi bir baskı olmadığını söyledi tabii ki..."

"Evde kalıyoruz." Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim, gerçekten gergin olmalıyım. Demek istediğim, henüz çekilmeye hazır değilim - hazır değiliz. Bakalım bugün başka neler öğreneceğiz."

News 4'ün tema müziği çalmaya başlıyor, kamera spikerin masasına yaklaşıyor.

"Gitmem gerek Derrick, ama seninle iletişimde kalacağız."

Öğle vakti sunucuları, ikilinin kadın yarısı topu Chad'e atmadan önce sohbete vakit kaybetmiyor. Hayalindeki evin önünde duruyor ve böylesine kariyer kazandıracak bir hikayeyi sahiplenmenin tadını çıkarıyor olmalı.

"Teşekkürler Janice," diye başlıyor, yüzü asık, sesi de uygun bir ciddiyetle. "Sabah boyunca Stonebrook Caddesi'nde tam olarak neler olup bittiğine dair yeni bilgiler aldık ve elbette kurban hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz. Ama öncelikle, News 4'te size özel olarak aktarabileceğimiz özellikle önemli bir gelişmeyle başlamak istiyorum.

"Montgomery İlçe Polis Departmanı'ndaki kaynaklarla konuştum ve bugün ilerleyen saatlerde gerçekleşecek bir basın toplantısında bir tür gözetleme görüntüsü görmeyi bekleyebileceğimizi söylediler. Görüntülerin, olaya karışmış olabilecek bir aracın kimliğiyle ilgili olduğu söylendi. Basın toplantısının kesin saatini öğrenir öğrenmez sizinle paylaşacağız ve elbette canlı yayınlayacağız."

Yani video zaten var. Sonunda olacağını biliyordum ama tahmin ettiğimden daha hızlı oldu. Dairenin bir ucundan diğerine volta atmaya geri döndüm; pencereden mutfığa, mutfaktan pencereye, Fritter kanepeden beni bir büyükbaba saatinin sarkaç gibi takip ediyordu. O gecenin ayrıntılarını kafamda canlandırıyorum ve daha dikkatli olamazdım.

Bundan eminim.

Sonunda, basın toplantısı neredeyse üç saat gecikmeli olarak başlamak üzere. #BethesdaBasementBody haberinin ilk duyulmasının üzerinden yirmi dört saat geçti ve saat neredeyse yedi. Gecikmeli başlamanın iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğuna karar veremedim. Belki de Chad Benson'ın ima ettiği güvenlik kamerası görüntüleri gerçek olmamıştır? Avuçlarım yapış yapış ama korkudan değil. Ne bulduklarını duymak için heyecanlıyım, hatta heyecanlıyım.

Montgomery County polis şefi -siyah saçlı, neredeyse komik derecede minyon bir kadın- bej bir odadaki ahşap bir kürsünün üzerinde duruyor; arkasında Amerikan ve Maryland eyalet bayrakları sallanıyor. Seyirci kadrajda değil, ama kalın, alçak sesler ve kameraların şakırtısı, odanın medyayla dolu olduğunu hissettiriyor. Bu, kariyerimin tartışmasız en başarılı halkla ilişkiler kampanyası. Bu başarıyı elde edememek neredeyse utanç verici.

Kanepeden öne doğru eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayamış, parmaklarımı çenemin altına kenetlemiş, nabzım hızla çarpıyor.

"Hepinizi beklettiğim için özür dilerim," diye söze başlıyor şef, yüzü taş kesilmiş bir şekilde. "Bu davada, birazdan duyacağınız, ilgilenmem gereken son dakika gelişmeleri yaşandı. Ama önce, topluluktan bulmamıza yardımcı olmasını istediğimiz ilgi çekici bir araca odaklanmak istiyorum."

Kamera görüntüsü uzaklaşarak podyumun hemen sağına duvara monte edilmiş büyük bir televizyonu ortaya çıkarıyor. Yani o zaman görüntüleri elde etmiş oluyorlar.

"İzleyeceğiniz video, Bethesda'nın Grovemont semtindeki Stonebrook Caddesi'nde, bildiğiniz gibi pazartesi öğleden sonra bir cesedin bulunduğu evden üç ev ötede bulunan bir Ring kamerası tarafından çekildi."

Boş mavi ekran, karanlık bir ön verandaya, ön taraftaki çim şeridine ve ötesindeki boş kaldırıma ait durağan bir görüntüye dönüşüyor.

"Bu, Pazar gecesi saat on bir buçuktan hemen önce kaydedildi," diye açıklıyor şef. Görüş alanının dışında biri Play tuşuna basıyor.

Jack ve Curt'ün sadece o eski tip pirinç kapı tokmağı var, ama mahalledeki diğerlerinin kameralı kapı zilleri olduğunu biliyordum. Görüntü loş ve Pazar gecesi sisi de buna yardımcı olmuyor. Ama bir sokak lambasının menziline doğru süzülürken, farları kapalı, kiraz rengi bir Volkswagen hatchback'i hemen fark ediyorsunuz.

Ian mutfakta boğazını temizliyor.

"Natalie'nin arabasına benziyor," diyor tezgahın üzerine eğilirken televizyona doğru gözlerini kısarak.

Pittsburgh'dan eve daha birkaç dakika önce geldi. O zamandan beri orada kendine hindi sandviçi yapıyor, çünkü artık onun yemeğini hazırlamakla ilgilenmiyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmamak için onu susturuyorum. Video geri sarılıyor, sonra ağır çekimde tekrar oynatılıyor.

"Burada gördüğünüz araç, kırmızı renkli ve plakası kısmen görünen bir Volkswagen Golf veya Volkswagen GTI gibi görünüyor," diyor şef. "Araştırmacılarımız, aynı kameradan Pazar gecesi ile Pazartesi sabahı arasında çekilen saatlerce görüntüyü inceledi ve toplamda sadece üç araç görünüyor."

Vay canına. Gece boyunca o lanet Fyre festivalinin olmadığı bir sokakta yaşamayı hayal edin.

"Bu görüntüleri sağlayan komşu, diğer iki aracın Stonebrook Caddesi sakinlerine ait olduğunu doğrulamamıza yardımcı oldu," diye devam ediyor polis şefi. "Bu araç, sahibini henüz tespit edemediğimiz tek araç ve aslında Maryland plakası değil, DC plakası olan tek araç. Aracı kullanan kişinin cinayet kurbanımızı taşıdığına inanıyoruz."

"Aman Tanrım," diyor Ian. "Bunun olduğuna inanabiliyor musun?"

Şefin bundan sonra ne söyleyeceğini merakla beklerken onu başımdan savdım.

"Bu araba, öğleden sonra kolluk kuvvetleri için daha da ilgi çekici hale geldi," diyor, "ikinci bir olay yerinden haberdar olmamızla birlikte, bunun da bu suçla bağlantılı olduğuna inanıyoruz."

Seyircilerden bir mırıltı yükseliyor, sonra hemen susuyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Bu ikinci konum hakkında daha fazla bir şey söylemek için henüz erken, ancak orada kimliği belirsiz kırmızı bir Volkswagen hatchback'in de görüntülerinin olduğunu paylaşmak istiyorum. Birazdan göreceğiniz şey, Washington DC Metropolitan Polis Departmanı tarafından kullanılan bir CCTV kamerası tarafından kaydedildi. Stonebrook Caddesi görüntülerinde görünen aracın aynı araç olduğundan eminiz."

Görüntü tekrar uzaklaşıyor, ardından şefin arkasındaki düz ekrana odaklanıyor. Birisi yeni videoyu başlatıyor. Bu görüntü daha grenli ve daha uzaktan çekilmiş. Ama mutfaktaki sahte ahşap döşeme tahtalarına çarpan camların sesini duyacak kadar net, yanımdaki Fritter'ı uyandırıyor.

Ian IPA şişesini düşürdü.

"Bu fotoğraf Pazar akşamı saat on on dörtte, Columbia Bölgesi'nin Capitol Hill bölgesinde, Güneydoğu B Caddesi'nin

800. bloğunda çekildi," diye anlatıyor şef. "Ekranın sağ alt köşesine dikkatlice bakın. İşte kırmızı hatchback geliyor... ve tam burada, bir park yerine girdiğini göreceksiniz."

Natalie'nin arabası durduğunda, video duraklıyor ve birkaç kare ileri atlıyor. Şimdi sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve biri iniyor. Görüntü tekrar duruyor, ardından birkaç kez büyütülmüş bir kareye geçiyor.

Arabadan inen bir kadının yakın çekimi ekranı dolduruyor. Yüzü, kaydın grenli görüntüsü ve bir KN-95 maskesi yüzünden görünmüyor. Siyah tayt giyiyor -görüntülerin kalitesizliğinden neredeyse gerçek deri gibi duruyor- ve başına geçirilmiş siyah bir kapüşonlu, bir yanından bir tutam açık renk saç çıkıyor.

Etkisi heyecan verici.

"Lütfen ekrandaki ilgili kişiye dikkatlice bakın," diye talimat veriyor şef. "Bu, ortalama boyda - 1.60, 1.75, o civarlarda - sarı saçlı ve ince yapılı bir kadın gibi görünüyor."

İnce!

Şimdi kayıt başka bir büyütülmüş görüntüye geçiyor.

"Bu karede, aynı kişinin aracın arkasından büyük, siyah bir bavul çıkardığını görebilirsiniz. Dün öğleden sonra 5423 Stonebrook Bulvarı'nın bodrumunda bulduğumuz bavula benziyor veya aynısı," diyor polis şefi. "Hem biz hem de Metropolitan Polis Departmanı'ndaki ortaklarımız, bu kişinin kimliğini tespit etmek için halktan yardım istiyoruz." Düz ekran, benim görüntümden 800'lü bir numaraya geçiyor. Polis şefi, "Bu araç veya sürücüsü hakkında herhangi bir bilginiz olduğunu düşünüyorsanız, lütfen hemen bu ihbar hattını arayın," diyor. "Şimdi birkaç soru alabilirim."

İlan'a göz attım. Kendini dik tutmak için lavabonun kenarına tutundu, tenindeki tüm renk çekilmişti.

"Margo," diye fısıldadı, "ne oluyor İlan?"

Devam etmeden önce şunu bilmelisin: Seçme şansım olsaydı, Ian'ı öldürürdüm. Bir feminist olarak bunu anlaman benim için önemli. Onu suçluyorum. Ondan nefret ediyorum. Ama bu izleri örtbas etmek imkansız olurdu. Ve o olmadan 1,3 milyon dolarlık bir evin ipoteğini almaya hak kazanamam.

Ayrıca Natalie'nin valizine sığması da mümkün değildi.

Alex, tarihi tuğla kaldırımları ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma şık mimarisiyle Capitol Hill'in en güzel semtinde yaşıyordu. Apartmanı ise nispeten bakımsızdı (ve en önemlisi, kapıcısı veya resepsiyonu olan bir yer değildi). Yine de, o mahalledeki bir stüdyo dairenin kirası, kâr amacı gütmeyen bir çevre kuruluşunda çalışan bir pano kızı için oldukça yüksek olmalıydı. Ailesinin parası olmalı, ama emin olamıyorum. Onu Google'da arayıp daha fazla dijital iz bırakma riskini göze alamazdım zaten. Zaten kocamla yattığı dışında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemek daha kolaydı.

Pazar gecesi onun bloğuna girdiğimde, akşamüstü yağmurdan kayganlaşmış asfalt, sokak lambalarının turuncu parıltısını yansıtıyordu. Evinin birkaç sıra ev ötesindeki açık otoparka girdim, sonra maskemle eldivenlerimin sağlam olduğundan, yıllar önce ünlülerin karaoke gecesinde taktığım sarı peruktan bir parçanın görüldüğünden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Bavulu

arkadan aldım ve yalnız olduğumdan emin olmak için hızla iki yöne baktım. Elbette gergindim. Odaklanmak ve korkumu bastırmak için planın adımlarını kafamda tekrar tekrar tekrarladım. Aslında önemli bir müşteriye sunum yapmaya hazırlanmaktan çok da farklı değildi.

Bavulu kaldırımdan aşağı, sonra da binanın ön girişine çıkan rampadan yukarı sürdüm. İnterkomda, muhabirlik günlerimden kalma, eski ama hâlâ iyi durumda olan dijital kayıt cihazını çapraz askılı çantamdan çıkarıp 201 numaralı birimin numaralarını tuşladım. Hoparlör cızırdayarak çalışmaya başlayınca adrenalinden titriyordum.

"Merhaba?"

Sesi beklediğimden daha genç geliyordu. Midemde rahatsız edici bir sızı hissettim. Dediğim gibi, tüm bu karmaşadan lan'ı gerçekten suçluyorum ama elim kolum bağlıydı.

"Alo?" diye tekrarladı Alex, ben tereddüt ettikten sonra. "Orada biri mi var?"

Kayıt cihazımı interkoma doğru tutup oynat tuşuna bastım: "Bebeğim? Benim. Beni içeri al."

Ian'ın sesi. O günün erken saatlerinde, onu apartmanın dışına kilitletiğim zamanki sesi.

"Ah!" Sesi çok memnundu. "Tamam, bir dakika!"

Önce bir vızıltı sesi duyuldu, ardından çift camlı kapıların kilidinin açılma sesi.

Bavulu eski püskü lobiden çıkan küçük bir asansöre bindirip ikinci kata hızlı ve sarsıntılı bir yolculuk yaptım. Alex'in dairesine varmadan önce, bavulun ön cebinden büyük gümüş anahtarı çıkardım. Natalie'nin mutfak lavabosunun altındaki kırmızı alet kutusunda bulduğum anahtarı.

Sonrasında olanlar, sanki dışarıdan izlediğim bir rüya gibiydi; bilincim uyuşmuş, duygusuz bir tanık iken bedenim işini yapıyordu.

Kapıda Alex, ipeksi mavi şort ve beyaz atlet vardı.

Narin yüzünden bir çığlık kopmadan önce kafasına sert bir darbe aldı.

Küçük bir stüdyo dairenin parke zemininde bir kolun seğirmesi, bir göz kapağının titremesi.

Yataktan bir yastık -daha nazik, daha az dağınık- işi bitirmek için.

Natalie'nin dolabının zemininde bulduğum iç çamaşırlarını (köpeğiniz varsa bu son derece sorumsuzca bir hareket) Alex'in çarşaflarının arasına tıktırdım. Bir çift daha çamaşır sepetinde kaldı. Natalie'nin fırçasından bir tutam saç düş giderine tıktırıldı, diş fırçası banyo dolabının üst çekmecesine yerleştirildi.

Ian'ın telefonunun ikizi olan Nokia marka bir tek kullanımlık telefon, bir çapraz çantanın içinde, komodinin üzerinde duruyor.

Yüzeyler silindi.

Bavul... hazır.

Yüzünde maske ve siyah kapüşonlu bir sarışın, maskeyi iki eliyle asansöre doğru çekiyordu.

Kırmızı bir hatchback'in arka tamponuna tüm gücüyle vurarak içeri girdi.

Sonra, nihayet, şehrin kuzeyine doğru yola koyulduk, mükemmel bir yerde, mükemmel bir eve ulaştık.

lan'ı hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Keşke fotoğrafını çekip ona gösterebilseydim.

"Cinayet Köşkü'nü hatırlıyorsun, değil mi?" diyorum, hâlâ kanepede otururken.

Yüz ifadesi buruşuyor. Tek bir kelime söylüyor: "Ne?"

"Hadi ama, hatırlıyor musun? İçeride o zavallı insanların katledildiğini gördükten sonra kimsenin almayacağı şey mi?"

Alnı ter içinde, teni sinir bozucu derecede gri. Şimdi sanki kusacakmış gibi lavabonun üzerine eğilmiş.

"Geçen gün Erika bana hatırlattı," diye açıkladım, "sonra kız arkadaşını apartmanımızın önünde gördüm. Ben de, tamam, neden bu sorunu çözüp ev için rekabeti bir anda bitirmiyorum diye düşündüm." Omuz silktim. "Biliyorsun, her zaman çok iş yapan biriyimdir."

"Ben... Polisi arıyorum," diye boğuk bir sesle söyledi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Böyle tepki vereceğini tahmin etmiştim. Ama akli başına gelecektir.

"Bence durup bunun senin için nasıl sonuçlanacağını ciddi ciddi düşünmelisin. Yani, gerçekten elini kaldırıp ölü kızla yattığını söylemek istiyor musun? %99,99 ihtimalle erkek arkadaşın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor ve sertçe bir yudum alıyor.

"Ah, bu arada aklıma geldi, yeni ocağından kurtulmamız gerekecek," -gözlerimi onun üzerinde gezdirdim- "nerede tutuyorsan artık."

Alex'in sesini o interkomdan ilk duyduğumda hissettiğim suçluluk duygusu, telefonuna göz attığım anda yok oldu. Natalie'nin evindeyken, bütün gece mesajlaşıp durmuşlardı. Ian'ın eski Nokia'sının şarjı bitmiş, komodininin çekmecesinde saklıydı, yani gidip yenisini aldığı belliydi. Pislik.

"Ama Alex..." Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, mide bulantısını bastırmaya çalışıyor. "Alex'in de vardı," diye söylemeyi başarıyor.

"Benim zaten sahip olmadığımı mı sanıyorsun?"

Yüzü bir anlığına gevşiyor, sonra tekrar gerginleşiyor: "DNA'm her yerde olacak."

"Her eşin duymak isteyeceği şey tam da bu." Kalkıp mutfığa yanına gidiyorum. Musluktan bir bardak su doldurmak için yanından uzanırken, o sendeleyerek benden uzaklaşıyor. "Bana güvenmelisin Ian. İkinizi birbirine bağlayan tek şey o ocaklar olduğu sürece, polis sana bakmayı bile düşünmez."

"Peki ya Jack ve Curt?" diyor. "Düşünsene, onlara yaptığımız onca şeyden sonra? Bizi işaret etmezler mi sence?"

Gülüyorum. "Kesinlikle hayır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Fritter'ın ne dediğimi anlamaya çalışırken yaptığı gibi başını eğiyor.

"Çünkü," diye ona yardım ediyorum, "evlerini satın alacak birine ihtiyaçları var. Herkes vazgeçtiğinde, tek seçenekleri biz olacağız. Bizi ihbar ederlerse, tek alıcılarını hapse göndermiş olurlar. Sonsuza dek orada mahsur kalırlar."

Ian'ın çenesi düşüyor, gözlerindeki mücadele ifadesi donuklaşıyor.

"Bu kariyerimi bitirebilir," diye fısıldıyor, sanırım çoğunlukla kendi kendine. "Daha iyi olur..." Yere bakıp hızla başını sallıyor. "Evet, bence iş birliği yapsak daha iyi olur..."

Aman Tanrım, gerçekten de burada tüm eleştirel düşünmeyi ben yapmak zorundayım. Onu kendine getirmek için pazularına yumruk atıyorum. Bana bakıyor, şaşkın, gözleri sulanmış.

"Aptal olma."

"Margo... Ben... Ben senin gibi değilim. Bununla yaşayamam."

Uzun ve bitkin bir iç çektim, sonra ondan uzaklaşıp banyoya yöneldim. Fritter kanepeden atlayıp peşimden koştu. Orada, temizlik malzemelerinin, pamuk toplarının ve fazladan tuvalet kağıdı rulolarının arkasına, lavabonun altındaki gider borusunun arkasına, İlk Müdahale kutusuna ulaşana kadar kazdım. Testi çıkardım, mutlu haberimi hâlâ iki parlak pembe çizgi şeklinde ilan ediyordum.

Düzleştirilmiş avucumda tutarak mutfağa geri dönüyorum ve lan'a sunuyorum.

Bir anda, bir Below Deck bölümünün dramı yüzüne yansıyor. Sopayı incelerken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, sonra dehşet içinde geri çekiliyor. Ama bakışlarını kaldırıp benimkiyle buluşturduğunda, onu görüyorum; sadece bir anlık, ama inkâr edilemez bir sevinç.

"Bu..." diye kekeledi. "Sen gerçekten..."

"Çocuğunun doğumu yüzünden hapse mi girmek istiyorsun?" diye soruyorum, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde. "Ya da daha kötüsü, bir hapisane hücresinde doğum yapmamı mı istiyorsun? Bebeğimizin elimizden alınmasını, hayatının daha başlamadan mahvolmasını mı istiyorsun?"

Şimdi gözyaşları sel gibi akıyor. Yavaş yavaş, sessiz damlalar yanaklarından aşağı doğru hızla akıyor. Aferin sana.

İkimiz de tekrar konuşmadan, onun telefonu (gerçek olan) mutfak tezgahından çınlıyor. Benimki de aynı anda sehpadan çınlıyor.

Aşağıya doğru bakıyor. "Annem," diyor güçsüz bir sesle.

"Ne istiyor?"

Mesajını yüksek sesle okurken sesi titriyordu: "Merhaba çocuklar, Bethesda Bodrum Katındaki Ceset'i duydum. Ev aradığınız yer orası değil miydi? Orasının daha güvenli olduğunu sanıyordum."

"Kısa tut," diye talimat verdim ona. "'Evet, berbat,' falan. Çok duygusal bir şey olmasın."

Başını sallıyor, yüzü kül gibi. Sonra lavaboya doğru sendeliyor ve hindili sandviçini kusuyor.

lan geceyi kanepede geçirdi. Uyuduğunu söylemediğime dikkat edin. Şafağa kadar yatak odası kapısından ara sıra ağladığını duyabiliyordum. Hâlâ orada olduğunu ve aptalca bir şey yapmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Zaten uyanıktım, internette dolaşan teorileri ve ateşli yorumları okuyordum. Hepsini oldukça lezzetli buluyorum.

İnternet dedektifleri, 5423 Stonebrook Caddesi'nin sahipleri hakkında bulabildikleri her ayrıntıyı didik didik arayarak kendilerini gerçekten aşmışlar. Curt'e karşı özellikle çılgınca bir ilgi göstermişler; itiraf etmeliyim ki hiç beklemediğim, son derece hoş bir ayrıntı. Hemen Dottie'nin kitabı hakkındaki incelemesini bulmuşlar. Amazon o zamandan beri silmiş, ancak "CURTIS BRADSHAW'A GÜVENMEYİN" yazısının ekran görüntüsü yarım milyondan fazla kez retweet edilmiş. Umarım Dottie de bundan benim kadar keyif alıyordur. Bu, Reddit'teki en popüler teorilerden birinin temel taşı: Curt'ün hedge fon günlerinden dolandırılmış bir yatırımcı, cesedi uyarı olarak evine bırakmış.

Elbette, artık kurbanı teşhis ettiklerine göre, benim tasarladığım yeni bir teori kolayca ortaya çıkabilir.

Montgomery County ve Washington DC polisi bu sabah düzenledikleri ortak basın toplantısında durumu resmileştirdi: Bavuldaki kalıntılar Alexandra Stapleton'a aitti. Yirmi üç yaşındaydı. Ailesi ve arkadaşları onu Alex olarak

tanıyordu. Washington DC'den yeni taşınmıştı. Vermont Üniversitesi'nde tutkulu bir çevre bilimleri öğrencisiydi. Sevgili kızı ve kız kardeşi vardı. Vallahi, vallahi, kahretsin, vallahi. Tek önemli olan, şu anda her kanalda tekrar tekrar gösterilen fotoğraflarda Friday Night Lights'taki Lyla Garrity'ye benzemesi. Ve medya, vahşi bir sonla karşılaşmış güzel, genç, beyaz bir kadından daha çok hiçbir şeyi sevmiyor.

News 4'ten Chad Benson, sunucu stüdyodan ona doğru attığında, muhtemelen pileli haki pantolonunun arkasında azgın bir ereksiyon gizliyordur. Artık hayalindeki evin önünde değil. Capitol Hill'de, Alex'in binasının önünde. Sesi açıp kanepeden eğiliyorum.

Ortak basın toplantısından öğrendiklerimizin daha fazlasını özetliyor: Alex'in komşularından biri kapısının aralık olduğunu fark edince 911'i aramış, polis içeride bulunan fotoğraflara dayanarak daireyi cesetle ilişkilendirmiş. Ama ben, Chad'in omzunun hemen üzerinden görünen, Alex'e adanmış ve ön basamakları aşmak üzere olan çiçek ve doldurulmuş hayvan yığınının odaklanıyorum. Bu gidişle, Bethesda Bodrum Cesedi, Cinayet Köşkü'nden çok daha büyük bir olaya dönüşecek gibi görünüyor.

Chad, bu gece için planlanan mum ışığı nöbetinin ayrıntılarını anlatırken yanımda duran telefonum çalışıyor. Arayan Derrick.

Onu aramak için can atıyordum ama çok susamış gibi görünerek şüphe uyandırmak istemedim. Onun bize gelmesini beklemek daha iyiydi.

"Merhaba Margo," dedi kasvetli bir şekilde. "Bu zavallı kız hakkında korkunç bir haber, değil mi? Ne büyük bir potansiyel. Ne büyük bir israf."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten akıl almaz."

"Yani... Sadece bir ara uğrayıp soruyorum," diyor, rahat görünmeye çalışarak. "Zorlamak istemedim ama şimdiye

kadar senden haber almış olmam gerektiğini düşünmüştüm."

"Ah?"

"Evet, öyle. Sanırım teklifi geri çekmek istiyorsunuz ama siz onaylayana kadar yasal olarak bunu yapamam-"

"Peki ya diğer alıcılar?" diye sözünü kestim. "Geri kalanlar da vazgeçti mi?"

Ian, kiminle konuştuğumu anlamak için başını yatak odasından dışarı uzattı. Derrick'i hoparlöre aldım.

"Evet, tabii ki öyle," diyor Derrick, soru karşısında şaşkın bir sesle. "Bu gidişle, muhtemelen orayı yerle bir etmek zorunda kalacaklar."

Ian hızla kanepeye doğru yürüyor. "Derrick?" diye araya giriyor. "Aradığınız için çok teşekkürler. Haklısınız, biz de teklifimizi geri çekiyoruz."

"Elbette, senin yerindeki herkes bunu yapardı-"

"Hayır, hayır Derrick." Ian'a dik dik bakıp onu tekrar konuşmaya davet ediyorum. "Bize bir saniye ver, tamam mı?"

Telefonu sessize alıyorum, gözlerim ekranda oyalanıyor, çağrının bizim tarafımızı düzgünce sessize aldığımdan emin olmak için. Şimdi Ian'ın zihnine geri dönüyorlar. "Ne oluyor?"

"Bunu yapamam Margo. Natalie'ye yaptıkların çok fazla. Yaptıkların..." Adını söyleyemeden önce boğazı düğümlendi. "Ben sadece... O evde yaşayamam."

Bunu ona kaç kere anlatmam gerekecek?

"Bunu konuştuk, Ian. Eğer inanmazsak, Jack ve Curt'ün polise bizden bahsetmemek için hiçbir sebebi kalmayacak. Hiçbir sebep. Hem zaten," -elimi karnıma koydum- "bu artık seninle ilgili değil."

Çocuğumun yalancı, aldatan babası, yüzü çökmeden önce birkaç saniye bana baktı. Gözleri yere düştü ve usulca ağlamaya başladı. Belki de onu öldüremem en iyisiydi. Yaşamak daha kötü bir ceza olabilirdi.

Telefonun sesini açtım. "Derrick, hâlâ orada mısın?"
"Buradayım. Karar ne?"
Yüzümde bir gülümseme beliriyor.

SON SÖZ

Bu odayı mercan reğinde tutuyoruz.

Nedense hep kız çocuğum olacağını hissediyordum ama bu sabah ultrason bunu doğruladığında hâlâ çok mutluydum. Hâlâ sürpriz gibiydi. Ve artık burada hiçbir şey yapmamıza gerek kalmayacak. Tavandaki çiçekli duvar kağıdı da kalabilir.

İlan ne zaman bir araya getirmeye karar verirse, beşiği tam buraya, mekanın ortasına yerleştirmeyi planlıyorum. İlk üç ayı atlatır atlatmaz sipariş ettim - bir saniye daha bekleyemezdim. Alt değiştirme masası oraya, pencerenin altına konulacak. Üç ay geçti ve hâlâ manzaraya doyamıyorum. Eminim birçok kişi bunun özel bir şey olmadığını söyleyecektir. Sadece birkaç güzel büyük ağaç, düzenli çimenleri olan birkaç güzel ev. Ama uzun süredir başka bir yönden -dışarıdan, içeriye bakarak- baktığınızda, kendi sonsuza dek yuvanızın duvarları arasında durup, kızınızın bir gün bisiklet sürmeyi öğreneceği sokağa bakmaktan daha büyük bir zevk yoktur.

Beklediğimizden daha erken taşındık. Jack ve Curt teklifimizi kabul ettiler, pazarlık gerekmiyordu, sonra Penny'yi okuldan alıp Londra'ya kaçtılar. Yan komşumuz olan çift - Lunchbox'ın sahipleri, iyi bir boş yuva sahibi çift - polis gittikten sonra nakliye şirketinin toplamayı tamamlamak için bir ekip gönderdiğini söyledi. Jack, Curt ve Penny bir daha asla bu eve adım atmadılar.

Sadece Lunchbox'ın ailesi değil, tüm komşular çok cana yakın. Fritter'ı yürüyüşe çıkardığımda, biri bizi durdurup sohbet ediyor. İlk başta, sohbeti hep eve yönlendiriyor, bazı korkunç ayrıntıları ima ediyorlardı. "Orada olanlar korkunçtu," diyorlardı, "yerleşebildin mi?" Ya da "şey, işte... sonra orada yeni bir enerji olması ne kadar harika." Evet, incelikli değil. Ama şimdi sakinleşiyor gibiler. Kesinlikle, harika bir anlaşma yaptığımız konusunda hepsi hemfikir.

Aslında, rekabet etmek zorunda olmadığımız için, işin çoğunu kendimiz yaptığımız sürece bodrum katını bitirmek için yeterli paramız kalmıştı. Ian kendini tamamen bu işe adadı. Neredeyse tüm gecelerini ve hafta sonlarını orada, hatta evde olduğu her anını yeni banyoyu çerçeveleyerek, alçıpan ve düzgün bir zemin ekleyerek geçiriyor. "Sadece farklı görünmesi gerekiyor," diyor sürekli. Ve bu benim için sorun değil. Bebek doğana kadar onu meşgul edecek her ne gerekiyorsa.

Fritter da burayı çok seviyor. Güzel günlerde, verandada güneşin altında saatlerce kestiriyor. Bazen onu orada izlemek bile beni ağlatıyor. Hormonların da etkisi var herhalde. Ama ona hak ettiği hayatı vermek de çok güzel bir his.

Natalie'yi hiç zlemiyor gibi görünüyor.

arşamba günü, Derrick'e evi hl almak istediğimizi söylediğimiz günün ilerleyen saatlerinde, polis arabaları U Caddesi'nden hızla geçti. İlk araba binamızın önünde fren yapar yapmaz, onun için orada olduklarını anladım. Plakasının bir kısmını gösteren görüntüler yirmi dört saatten az bir süredir dolaşımdaydı, ama plakasında iki tane 7 numara olan kaç tane kırmızı Volkswagen var olabilir ki Washington'da?

Polis kapısını kırdığında manzara pek de hoş olmasa gerekti. Natalie o zamana kadar iki gündür kvetteydi.

Pazartesi sabahı, Ian Pittsburgh'a gittikten hemen sonra yukarı çıkmıştım. Natalie'nin hâlâ kanepede, şaraba karıştırdığım beş ezilmiş Xanax'tan baygın olduğunu biliyordum. Birinin Fritter'ı dışarı çıkarması gerekiyordu.

Yürüyüşümüzden döndükten sonra onu daireme bıraktım, sonra onun evine döndüm. Natalie'yi omuzlarından tuttuğumda, göz kapakları zar zor açıldı. "Susadım" dediği ilk şeydi. Bu yüzden ona uzun bir bardak sulandırılmış votka hazırladım ve ilaç dolabında bulduğum toz ketaminden bir kaşık ekledim.

Banyoyu hazırlamayı bitirdiğimde gözleri tekrar kapandı. Hiç direnmedi, ağır kolunu omzuma doladı, ben de onu banyoya sürükleyip kıyafetlerini çıkardım. Onu kucağımda tutarken kendine geldiyse bile fark etmedim.

Cesedini bulmalarından yaklaşık bir hafta sonra ABD savcısı, savcılığın suç teorisini ortaya koyan bir basın toplantısı düzenledi.

Natalie'nin Alexandra Stapleton'a takıntılı olduğunu söyledi. Kanıtlar, aralarında bir kaçamak yaşandığını gösteriyordu ve Natalie'nin bunu kolay kolay unutamayacağı anlaşıyordu. Araştırmacılar, Alex'in dairesinde duş giderindeki saçlar ve çarşafların dibine dolanmış bir iç çamaşırı da dahil olmak üzere Natalie'nin DNA'sını buldular. Ön kapının hemen içinde bırakılan büyük bir anahtar, Natalie'ye ait bir alet setinden çıktı. Künt cisim darbesiyle Alex'in kafatasındaki travma eşleşti.

Araştırmacılar Natalie'nin cep telefonu verilerini aldı ve bu veriler, cinayet gecesi her iki yerde de bulunduğunu doğruladı. Binamızın otoparkının anahtarlığı, Natalie'nin gece yarısından sonra eve döndüğünü gösteriyordu.

Bethesda bodrumuyla bağlantısına gelince, telefonundan açık ev etkinliği için eve gittiği ve iç mekanların sayısız fotoğrafını çektiği anlaşıyordu. ABD savcısı, Natalie'nin

psikotik bir nöbet geçirirken Alex'le "orada sonsuza dek mutlu yaşama" fikrine kapılmış olabileceğini öne sürdü.

"Görünüşe göre Bayan Stapleton'ın canına kıydıktan sonra kendine hakim olamıyor," diye sözlerini tamamladı, "ve böylece geriye bir değil, iki yaşlı aile kalıyor. Ofisim bu davayı böylesine hızlı bir şekilde çözüme kavuşturmaktan memnuniyet duysa da, hiçbirimizin umduğu sonuç bu değildi. Her iki aileye de en derin taziyelerimi sunuyor ve Alexandra Stapleton için adaleti sağlamak adına yorulmak bilmez çabaları için bölgedeki memurlarımıza ve Montgomery County'deki kolluk kuvvetleri ortaklarımıza içten şükranlarımı sunuyorum."

Halk, tam da tahmin ettiğim gibi, bunun her lokmasını silip süpürdü. İki ateşli beyaz kadın mı? Cinayet-intiharla sonuçlanacak kadar yoğun bir ilişki mi? Emlakla ilgili bir ikinci sınıf senaryo mu? Yani, hadi ama, daha etkileyici bir anlatı oluşturmaya cesaretin var mı? Buradaki asıl trajedi, kaçınılmaz film anlaşmasından pay alamamam.

Doğal olarak, Ian ve ben ev için sözleşme imzaladığımızda bazı kaşlar kalktı; alıcıların katille aynı apartmanda yaşıyor olması ne büyük bir tesadüftü. Ama polis gelip bizi sorguladığında kolay bir açıklama buldum. Gözyaşları içinde, tüm bu olaydan dolayı ne kadar suçlu hissettiğimi anlattım. Ne de olsa Natalie'ye ilanı gösteren bendim, diye açıkladım; kafasına bu evin "rüya evi" olabileceği, "sonsuza dek mutlu yaşamak" için mükemmel bir yer olabileceği fikrini sokan bendim. (Evet, ABD savcısı bu cümleyi benden çaldı.) Keşke ona Ian ve benim ev için teklif vermeyi planladığımızı hiç söylemeseydim, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı.

"Sonra şehir dışına çıkacağını ve köpeğine bakmam gerektiğini söylediğinde sözüne inandım," demiştim, yüzüm asık, Fritter ayaklarımın dibinde. "Onu bıraktığında nasıl olduğunu sorduğumu bile hatırlamıyorum."

Dedektifler -iki kişiydiler- ikisi de kendimi hırpalamayı bırakmam konusunda ısrarcıydı. Natalie'nin çok hasta olduğunu ve suçlayacak tek kişinin o olduğunu söylediler.

Toksikoloji raporu nihayet geldiğinde ve boğulmadan önce çok çeşitli maddelerden aşırı doz aldığını ortaya çıkardığında, onu savunmak herkes için daha da zorlaştı. Polis sonuçları açıklarken, dairesinde ketamin de dahil olmak üzere bir miktar parti uyuşturucusu bulduklarını açıkladı; bu müstehcen yeni bilgi, internet dedektiflerini tekrar işe koyuldu. Natalie'nin boşanma dosyalarını, eski sevgilisini defalarca aldatmakla suçladığı karmaşık bir olayı ortaya çıkardılar ve Natalie, sevdiği kadının nasıl kontrolden çıkıp kalbini kırdığını anlattı. Özel dedektifi Natalie'yi kulüplerde kafayı bulurken gözlemlemiş ve avukatları eski patronundan Molly olayını doğrulayan bir yeminli ifade almıştı; ki bu da elbette, internet çetesinin onun Bethesda Bodrumu katili olabilecek kadar dengesiz olduğuna inanmasını kolaylaştırdı.

Yorumcular, polisin Natalie ve Alex'in nasıl tanıştığını hiç açıklamamasının tuhaf olduğunu kabul ettiler. Hiçbir zaman bir flört uygulaması bağlantısı veya kısa mesaj geçmişi hakkında ayrıntılı bilgi verilmedi. Yine de, bazıları Alex'in açıkça gizli bir vaka olduğunu, bu yüzden belki de dijital iz bırakma konusunda paranoyak davrandığını belirtti.

Bu arada, taşınmadan önce o yakıcılardan kurtuldum. Onları parçalayıp etrafa saçtım; birkaç parçasını Potomac Nehri'ne, birkaç parçasını da şehrin iki ucundaki halka açık çöp kutularına. Eski hayatımın küllerini savurmak gibi rahatlatıcı bir histi. Kimse onları asla bulamayacak ve dürüst olalım, kimse asla bakmayacak. Bir avuç internet bağımlısı dışında herkes, bu işin ne kadar çabuk sonuçlandığından memnun. Polis, bir sürü kanıtın olduğu bir davayı yeniden değerlendirmez. Başa çıkmaları gereken yeterince şey var, şehirdeki suç oranları fırlamış durumda; her gün yeni bir silahlı saldırı oluyor ve evsizlik sorunu kontrolden çıkmış

durumda. Haberleri her izlediğimde, tüm çılgınlıktan, tüm tehlikeden uzakta, banliyölerin güvenliğinde yaşamaktan daha çok minnettarlık duyuyorum.

Ve şimdi bu dram geride kaldığına göre, nihayet gerçekten önemli olana odaklanabilirim. Buradaki duvarları açık nane rengine -cinsiyete pek de bağlı olmayan bir renge- çevirmeyi kısa bir süre düşündüm ama bu sabahki büyük olaydan sonra mercan rengi tam olması gerektiği gibi oldu. Sanırım güneş alçaldığında, bu ışıktaki biraz daha turuncuya dönüşmesini daha da çok seviyorum.

"Fritter, hadi, dışarı çıkma zamanı."

Mutlu minik kuklam boş kreşin zemininden kalkıp beni aşağı kata kadar takip ediyor. Henüz ilk üç aylık dönemimi yeni geçmiş olmama rağmen, yaz nemi eskisinden çok daha bunaltıcı geliyor. Bu gün batımı yürüyüşleri, dayanabildiğim tek yürüyüşler.

Hamile olmanın en büyük avantajlarından biri, en azından, herkesin bana karşı daha nazik olması. Jordana'yı ele alalım. Henüz iş yerindeki insanlara bebekten bahsetmeye hazır değildim ama birkaç ay önce beni ofisine çağırdığında, başka seçeneğim olmayabileceğini hissettim. "Margo, performansını konuşmamız gerek," diyene kadar lafını bitirmemişti ki, sözünü kestim.

"Benim de konuşmam gereken bir şey var," dedim neşeyle. "Hamileyim! Sonunda!"

Muhtemelen hesap yaparken yüzü düştü: Bir kadın CEO'nun hamile bir anneyi kovması pek de iyi bir strateji değildi, özellikle de mutlu haberi paylaştıktan sadece birkaç saniye sonra işten çıkarıldığını çok sayıda sadık müşterisine açıklamak zorunda kalacak biri için.

Jordana'nın iyi toparlanması takdire şayandı. "Bu harika," dedi gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Ekibin geri kalanının seni desteklemek için neler yapabileceğini konuşalım."

Zaten işler bu aralar çok daha iyi gidiyor. Buraya iyice yerleştiğimize göre artık çok daha odaklanmış durumdayım. Fritter'ın tasmaını vestiyer dolabındaki kancasından sarkarken buluyorum (artık bir vestiyer dolabım var!). Ben koşum takımını takıp Birkenstock'larımı giyerken sabırla bekliyor. Ön kapıdan neredeyse girmişken hafif bir vızıltı beni durduruyor. Nereden geldiğini anlamak için çabalayarak kıpırdamadan duruyorum.

Dolaba doğru kararlı adımlar atarken ses daha da yükseliyor. İçim ısınıyor.

Kapıyı açtığımda bakışlarım anında kaynağa kaydı. Ian'ın yerde bir yığın halinde duran kahverengi deri sırt çantası. Ön kapağı kaldırıp içeri uzandım. Çıkardığım şeyi gördüğümde, öfkenin o sıkı yumrusu canlanarak açıldı.

Buruşturulmuş bir Pret çantası, içinde bir şey titriyor.

Bodrumun derinliklerinde bir elektrikli testere tiz bir sesle çalışmaya başlıyor. Fritter tiz sese inliyor. Gözlerimin ardında tanıdık bir zonklama yeniden başlıyor.

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyucuları, bu kitabı elinizde tutarken (ya da arabanızda dinlerken veya Kindle'ınızda karıştırırken) düşündüğümde, minnettarlıkla doluyorum. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim; umarım iyi vakit geçirmişsinizdir.

Nate Carlile olmasaydı bu romanı hayata geçirmek çok daha zor ve çok daha az eğlenceli olurdu. Beni desteklediğin, çok fazla köpek gezdirme işini takip ettiğin, beni beslediğin ve hafta sonları kendimi eve kapatıp hiçbir işe yaramayacak seksen bin kelime yazarken bir kez bile şikayet etmediğin için teşekkür ederim. Bir numaralı reklamcım ve beyin fırtınası ortağım olduğun için teşekkür ederim. Başlık için teşekkürler! Seni seviyorum; seninle evlenmek hayatımda verdiğim en akıllıca karardı.

Belki de en akıllıca ikinci? UTA'dan Meredith Miller'a soruyorum. Bana e-posta gönderdiğin için çok mutluyum! Herkesin yanında olmasını isteyebileceği en ateşli savunucu olduğun için teşekkür ederim. Ethan Schlatter, küçük rüya takımımızı tamamladığın ve harika fikirlerin ve mizah anlayışın için teşekkür ederim. İkinize de bana ve bu kitaba inandığınız ve birçok kişiyi de inananlara dönüştürmek için yorulmadan çalıştığınız için teşekkür ederim. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağladığı için Samori Cullum'a da teşekkürler!

Ryan Doherty, sen ve Celadon hayatımı değiştirdiniz. Teşekkür etmek yetersiz kalır ama bana güvendiğiniz için

kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Bu romanı özenle yönettiğiniz için size ve Faith Tomlin'e tüm minnettarlığımı sunarım.

Ayrıca Deb Futter, Rachel Chou, Christine Mykityshyn, Jennifer Jackson, Jolanta Benal, Molly Bloom, Chlo   Dorgan ve bu romanı y  celtmek i  in   ok sayıda kapasitede   ok   alışan Celadon ve Macmillan'daki diğ  er bir  ok harika insana da teşekkür ederim.

Elbette, ilk ve en b  y  k hayranım annem Debbie Kashino olmasaydı bunların hi  biri m  mk  n olmazdı. Yazma ve yaratma sevgimi her zaman desteklediğ  in ve bana b  y  k şeylerin peşinden gitme   zg  venini aşıladığ  in i  in teşekkür ederim.   ğretmenliğ  e adadığ  ın kırk yıl i  in, d  nyayı geri kalanımız i  in   l    lemeyecek kadar daha iyi bir yer haline getirdiğ  in i  in teşekkür ederim.

Umarım b  y  kannem ve b  y  kbabam Louise ve Shiro Kashino, soyadlarını bu kitabın kapağında g  rmekten gurur duyarlar. Bir şey   ok zor g  r  nd  ğ  nde, tek yapmam gereken onların benim bir par  am olduğ  unu ve bir yolunu bulacağ  ımı hatırlamak. Size her zaman minnettar olacağ  ım, b  y  kanne ve b  y  kbaba, ve fedakarlığınızı asla hafife almayacağ  ım.

Sanırım Kris Hiraoka, şimdiye kadar yayınlanmış her kelimemi okumuştur. Her zaman en iyi soruları sorduğ  ın, en nazik geri bildirimleri verdiğ  in ve her   eşit M&M ve j  leli şekerin hazır olduğ  u i  in teşekkür ederim Kris Teyze.

Seattle, Portland, DC, New Haven ve Ohio'daki ailemin geri kalanına ve ailem gibi hissettiren arkadaşlarıma en derin ş  kranlarımı sunuyorum. Bunu sizinle paylaştık her şeyi   ok daha g  zel kılıyor.

UTA'daki cesur TV hakları ekibime -Mirabel Michelson, Olivia Fanaro, Matt Waldstein ve Dylan Cano- birlikte koştuğ  umuz o ger  ek  st       haftalık maratonu asla

unutamam. Beni bitiş çizgisine taşıdığınız için teşekkür ederim.

Çeviri haklarını ustalıkla ele aldıkları için UTA'dan Melissa Chinchillo'ya; C&W'den Kate Burton ve ekibe; ülkelerinize En İyi Teklif Kazanımlarını getirdikleri için Ullstein, HarperCollins Holland ve Prószyński Media'ya teşekkürlerimi sunarım.

Bobby Mostyn-Owen ve Doubleday UK ekibi, bu kitaba dair vizyonunuz ve coşkunuz beni büyüledi. Okyanusun diğer yakasında hayalimdeki ortak olduğunuz için teşekkür ederim ve bunu gerçekleştirdiği için Macmillan'dan Kerry Nordling'e de tüm teşekkürlerimi sunarım.

Gazetecilik kariyerim boyunca, beni daha iyi bir yazar yapan birçok parlak meslektaşımınla birlikte çalışma şansına eriştim, ama hiçbiri Kristen Hinman kadar başarılı olmadı. Sekiz yıl boyunca editörüm olarak, bu romanı besleyen hikâye anlatma içgüdülerimi daha da güçlendirdiniz. Her zaman daha fazlasını istediğiniz için teşekkür ederim.

Mimi Montgomery, seni arkadaşım olarak gördüğüm için inanılmaz şanslıyım. Bu kitabı yazmaya ilk başladığımda, roman yayınlama konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Sen bunu tek bir öğle yemeğinde değiştirdin; ne okuyup ne dinleyeceğimi söyledin. Ve birkaç ay sonra, ilk taslağım için en derin düşünceli geri bildirimi verdin. Sana sonsuza dek minnettar kalacağım ve herkesin Margot'la tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Ken Germer ve Jeff Gay, bu yolculukta sizlerle birlikte olmak benim için özel bir keyifti. Dostluğunuz ve desteğiniz anlatamayacağım kadar değerli.

Tammy Greenwood ve Yazarlar Merkezi'ndeki sınıf arkadaşlarım, bu romanın başlangıcını okuduğunuz ve bana devam etmem için gereken araçları verdiğiniz için teşekkür ederim.

ArentFox Schiff'ten Tony Lupo ve Courtenay Ebel, cömert ve akıllı tavsiyeleriniz için teşekkür ederiz.

Chris Hobbs ve Marshall Stowell, bu önemli gerçek kontrolleri için çok teşekkürler.

Ve son olarak, bu kitaptaki dört ayaklı karakterlere ilham veren ve bazı durumlarda bu sayfalardaki kişilere ve yerlere isimlerini veren Bexley, Clancy, Kyrie, Olive ve Penny'ye çok özel bir teşekkürü borç bilirim. En önemlisi, hayatımı çok daha mutlu hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

2017 yılında kurulan Celadon Books,
Macmillan Publishers, özenle seçilmiş bir liste yayınlıyor
Yılda yirmi ila yirmi beş yeni başlık. Liste
hem kurgu hem de kurgu dışı eklektiktir ve odaklanır
ticari ve edebi kitapların yayınlanması ve
yeteneği keşfetmek ve beslemek.

YAZAR HAKKINDA

© Laura Metzler

Marisa Kashino, on yedi yıl gazetecilik yaptı ve son olarak The Washington Post'ta yer aldı. Kariyerinin büyük bir kısmını Washingtonian dergisinde uzun metrajlı makaleler yazarak ve emlak ve ev tasarımı haberlerini yöneterek geçirdi. Seattle yakınlarında büyüdü ve Washington Üniversitesi'nden gazetecilik ve siyaset bilimi alanında lisans derecesi aldı. Eşi, iki köpeği ve iki kedisiyle birlikte Washington DC bölgesinde yaşıyor. "En İyi Teklif Kazanır" ilk romanı. E-kitap güncellemelerine buradan kaydolabilirsiniz.

CELADON BOOKS

Subscribe to receive a monthly newsletter that includes book sweepstakes, recommended reading lists, cover reveals, and other exclusives.

CLICK TO SIGN UP

Learn more
www.celadonbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

EN İYİ TEKLİF KAZANIR. Telif Hakkı © 2025 Marisa Kashino'ya aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Macmillan Publishers'ın bir bölümü olan Celadon Books, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.celadonbooks.com

Kapak ve son sayfa tasarımı Chloé Dorgan'a aittir

Kongre Kütüphanesi basılı edisyonu şu şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Kashino, Marisa, yazar.

Başlık: En iyi teklif kazanır: bir roman / Marisa Kashino.

Açıklama: İlk ABD baskısı. | New York: Celadon Books, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025006654 | ISBN 9781250400543 (sert kapaklı) | ISBN 9781250436580

(uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine tabidir) | ISBN 9781250400550 (e-kitap)

Konular: LCSH: Ev satın alma—Washington (D.C.)—Kurgu | LCGFT: Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3611.A785325 B37 2026 | DDC 813/.6—dc23/eng/20250425

LC kaydına <https://lccn.loc.gov/2025006654> adresinden ulaşılabilir.

eISBN 9781250400550

Bu kitabın yayıncısı, yapay zekâ teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça saklı tutmaktadır.

E-kitaplarımız, özel perakende/toptan satış, okuryazarlık, kurumsal/premium, eğitim ve abonelik kutusu kullanımı için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2025
Birinci Uluslararası Baskı: 2025

İÇİNDEKİLER

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>	
<u>Adanmışlık</u>	

<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Telif hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

